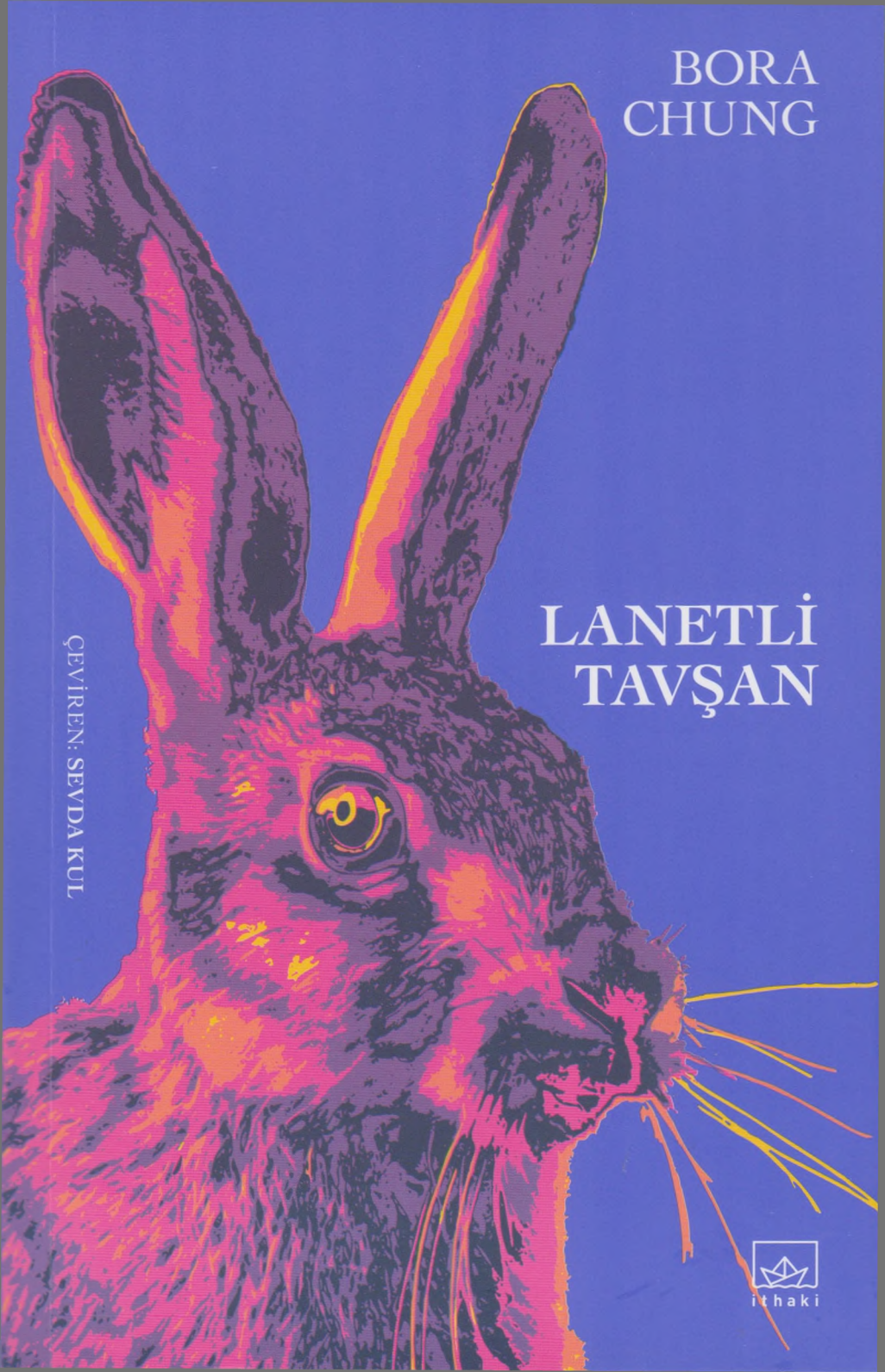
BORA CHUNG

LANETLİ TAVŞAN

ÇEVİREN: SEVDA KUL

İthaki

Bora Chung

Üç roman ve üç öykü derlemesi olan Bora Chung, Yale Üniversitesi'nde Rusça ve Doğu Avrupa üzerine yüksek lisans, Indiana Üniverstesi'nde ise Slav edebiyatı üzerine doktora eğitimi aldı. Halihazırda Yonsei Üniversitesi'nde Rus dili ve edebiyatı derslerinin yanı sıra bilimkurgu dersleri veriyor. Rusça ve Lehçeden modern edebiyat eserlerini Koreceye çeviriyor.

Lanetli Tavşan
Bora Chung

Orijinal Adı: 저주토끼

İthaki Yayınları - 2284

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayanlar: *Betül Tınkılıç, Ömer Ezer*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Choi Jaehoon/werkgraphic.com*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Kasım 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-265-002-8

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Sevda Kul, 2022
Turkish language translation copyright © 2022 by İthaki
The original Korean edition was published as "저주토끼"
authored by Bora Chung
Copyright © Arzak. Co., Ltd, 2017
All Rights Reserved.

The Turkish Edition published by arrangement with Arzak. Co., Ltd.
through Greenbook Agency in South Korea.

This book is published with the support of
the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)

LITERATURE TRANSLATION INSTITUTE OF KOREA 한국문학번역원

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Bora Chung

LANETLİ TAVŞAN

Korece Aslından Çeviren
Sevda Kul

ithaki

İçindekiler

Lanetli Tavşan 7
Kafa 27
Soğuk Parmaklar 42
Bedenleşme 57
Elveda Sevgilim 83
Kapan 100
Yara İzleri 115
Evim Güzel Evim 161
Rüzgârın ve Kumların Hükümdarı 187
Vuslat 205
Sonsöz 224

LANETLİ TAVŞAN

Dedem hep der ki, "Eğer lanetli eşya yapacaksan sevimli görünmesine özen göstermelisin."

Ağacın altında oturan tavşan şeklindeki bu lamba gerçekten de sevimli görünüyor. Ağaç kısmı pek gerçekçi değil ama tavşanın özenle yapıldığı belli. Kulak uçları, gözleri ve kuyruğunun ucu siyah, geri kalan kısmıysa kar beyazı. Sert malzemeden üretilmiş olsa da dudaklarındaki pembelik ve kabarık tüyleri ona yumuşak bir görünüm kazandırmış. Lamba yandığında parlamaya başlayan tavşan o kadar gerçekçi ki birazdan kulaklarını ya da burnunu kımıldatıverecek sanki.

Her eşyanın mutlaka bir hikâyesi vardır. Peki bu lanetli tavşanın hikâyesi yok mu? Elbette var. Dedem ne zaman lambanın yanındaki koltuğa otursa, defalarca anlattığı o hikâyeyi başlardı yeniden anlatmaya.

Bu lamba dedemin arkadaşı için yapılmıştı.

Lanetli eşyaları kişisel kullanım amaçlı yapmak yasaktır.

Aile mesleğimizi devralanlar kendi yaptığı lanetli eşyaları kullanamaz.

Bunlar nesillerdir lanetli eşya üreten ailemizin yazılı ol-

mayan kurallarıdır. Kurala uymayan tek bir istisna var; o da bu tavşan.

"Arkadaşımın ailesi damıtımevi işletiyordu," dedi dedem ve hemen ardından, "damıtımevinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Tabii ki de biliyorum. O kadar çok dinledim ki bilmemem mümkün değil. Dedem cevap vermeme fırsat bile tanımadan açıklamaya koyuldu.

"Şimdilerde içki fabrikası deniyor. Artık öyle fabrikalardan kalmadı. O zamanlar bölgedeki en büyük içki fabrikasıydı, mahalle sakinlerinin hepsi orada çalışırdı. İçki dendi mi bu aileyi tanımayan yoktu."

Böylesine saygın bir adamın oğluyla, lanetli eşyalar yapan ailenin çocuğu nasıl arkadaş oldu dedem de bilmiyordu. "Nasıl oldu bilmem," derdi her anlatışında. Dedemin babası, yani benim büyükdedem resmiyette demirciydi, söz konusu metal ya da tarım aleti oldu mu elinden her iş gelirdi. Ne var ki, mahallede küçükten büyüğe herkes gerçekte yaptığı işi bilirdi.

Ölü yıkayıcılar ve bugünün tabiriyle medyum denilen şaman ya da kâhinler o zamanlar en alt tabakadan sayılırlardı. Bu tür toplumsal ayrımcılıklar hiç adil olmasa da dedemin küçüklüğünde durum buydu. Fakat insanlar büyükdedemi alt tabakadan saymazlardı çünkü o, ne kötü ruhları kovan bir şaman ne de gelecekten haber veren bir kâhindi, üstelik ölü yıkamakla ya da cenaze işleriyle de ilgisi yoktu. Birtakım doğaüstü çalışmalar yapıyordu yapmasına ama kimse bu şeylerden ulu orta bahsetmezdi, ne de olsa dışardan bakıldığında sadece basit bir demirciydi. İşte bu yüzden insanlar büyükdedemi ve ailesini hangi sınıfa koyacaklarını bilemezlerdi. Hem olur da haklarında kötü bir şey söylerlerse lanetleneceklerinden korkarlardı. Elbette ki bu korkuları

yersizdi çünkü lanetli eşyaları öç almak için kullanmamız yasaktı. İnsanlar bu yazılı olmayan kuralımızı bilmiyordu; ki bilselerdi bile bu işe bulaşmak istemezlerdi. Onlar için uzak durulması gereken bir aileydik.

"Ama arkadaşım bu tür şeyleri önemsemezdi," dedi dedem. Ne mahallede dolaşan dedikodular ne insanların arkasından konuşması ne de komşuların yarı korku yarı merak dolu bakışları, hiçbiri umurunda değildi. Aynı mahallede doğup büyüdüğü, aynı okula gittiği tüm yaşıtları onun arkadaşıydı; ailesinin, içki fabrikasının sahibi olması diğer çocuklarla oynamasına kesinlikle engel değildi. Toprak sahibi, zengin ve saygın bir ailenin oğlu, dedemi arkadaşı olarak kabul edince diğer akranları da onu yavaş yavaş oyunlarına dahil etmeye başladı.

"Ailesindeki herkes görgü nedir bilirdi," dedi dedem. "Sırf paraları ve güçleri var diye başkalarına kaba davranan kişilerden değillerdi, mahalledeki herkese saygılı davranır, birinin taziyesi ya da düğünü oldu mu herkesten önce yardıma koşarlardı."

Bu aile için günümüzün deyimiyle "yenilikçi girişimci" demek mümkündü. Sadece mahalle içinde sınırlı kalmadan, üretim yöntemini ve sürecini standartlaştırıp modernleştirerek satış ağlarını ülke çapında genişletmek için girişimlerde bulunuyorlardı. Savaş patlak verince herkes gibi güneye kaçtılar, geri döndüklerinde içki fabrikası da dahil olmak üzere bütün kasabayı harabeye dönmüş bir hâlde bulmalarına rağmen karamsarlığa kapılmadılar. Bilakis, her şeyin yanıp kül olması, sıfırdan modernize edilmiş ve standartlaştırılmış yöntemlerle yeni bir başlangıç yapma isteklerini kamçıladı.

Dedemin arkadaşı ebeveyninin bu arzusunu özümsedi ve aile işini ciddiye aldı.

"Fabrikanın başına geçeceği için üniversitede işletme okuyacağını düşünmüştük ama o mühendisliği seçti. Buharda pişmiş pirinçle elde yaptıkları içkinin lezzetinden taviz vermeden, seri üretime geçmenin bir yolunu bulmak istiyordu. Liseden yeni mezun, on dokuz yaşındaki bu hevesli genç, aile mesleğiyle ülkeyi fethedeceğini söyler dururdu hep."

Oysaki devletin yeni gıda politikası bu tutkusunu frenlenmesine sebep oldu. Pirinç üretiminde kendi kendine yetebilen bir ülke olmayı hedefleyen Kore hükümeti, bazı alkollü içkilerin fermantasyonunda pirinç kullanımını yasakladı. Maya ve buharda pişmiş pirincin suyla karıştırılarak fermente edildiği geleneksel yöntem, devletin uyguladığı bu politikayla birlikte tarihe gömüldü ve bunun yerini etanol, diğer bir deyişle seyreltilmiş endüstriyel alkol aldı, bu iğrenç sıvıyı insanlar içebilsin diye içine suni tatlandırıcılar katarak düşük ücretten piyasaya sürdüler.

Dedemin arkadaşının cesareti kırılsa da pes etmedi. Ne de olsa yıllardır içki üreten bir ailenin soyundan geliyordu, üstelik bu alanda üstün bir bilgi birikimine sahipti. Devletin gözünde pirinç değerli bir kaynaktı ve onu yemek için değil de içmek için kullanmak zayi etmekle eşdeğerdi. Dedemin arkadaşı bu politikayı kabullendikten sonra yasağı çiğnemeden, hammadde ve alkol oranı, fermantasyon sıcaklığı, damıtma tekniği gibi geleneksel yöntemleri elinden geldiğince aynı tutarak, içkiye eski lezzetini geri kazandırabilecek üretim yolları araştırmaya koyuldu.

Dedem hikâyenin hep bu kısmında dramatik bir edayla duraksar ve bana dönüp, "Peki, sonuç ne oldu dersin? Sence arkadaşım bu işi başardı mı?" diye sorardı.

Sayısız kez dinlediğimden başarıp başarmadığını zaten biliyordum ama cevap vermek yerine her zamanki gibi gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Tabii ki başardı. Zeki ve aklına koyduğunu yapan biriydi," dedikten sonra acı acı gülümsedi. "Ama sonra her şeyini kaybetti."

Dedemin arkadaşı daha lezzetli ve sağlıklı içki üretim teknikleri geliştirmeye odaklandı; devletin üst düzey yetkilileriyle yakın ilişkiler kurmanın, kişisel bağlantıların, yalakalık etmenin ve gerektiğinde rüşvet ya da gizli kapaklı anlaşmalarla işleri yürütmenin teknik geliştirmekten daha önemli olduğu bir çağda yaşadığından habersizdi.

Öte yandan, güçlü bağlantıları olan daha büyük bir şirket, içki piyasasını çoktan tekeline almıştı. Bu şirket su ve suni tatlandırıcılarla karıştırdığı alkolü "Halkın Tercihi" ve "Geleneksel Lezzet" diye tanıttı. Çok geçmeden de, dedemin arkadaşının yaptığı içkilere metanol karıştırıldığını, içildiği takdirde körlüğe ya da sakatlığa yol açacağını hatta çok fazla tüketildiğinde ölüme bile sebebiyet verebileceğini medyada yayarak iftira attı.

Satışları düşen dedemin arkadaşı fabrikadaki üretimi durdurmak zorunda kaldı. Suçlamaların doğru olmadığını açıklasa da kimse ona inanmadı. Hatta fabrikasında üretilen alkolü kameralar önünde içip insanlara göstermek istedi ama hiçbir televizyon kanalı bunu yayınlamayı kabul etmedi. O zamanlar internet yoktu; bir kişi gazete, radyo ve yerel kanallar tarafından geri çevrilince resmî olarak açıklama yapabileceği bir yer kalmıyordu. Yasal yollara başvurdu ama telefon konuşmalarını kaydetme ya da mesajların ekran görüntüsünü alma gibi teknolojiler o dönemde söz konusu olmadığından iftiraların nereden nasıl yayıldığını anlamak imkânsızdı. Mahkeme iftira ve karalamalara dair hiçbir kanıtın olmadığına hüküm verdi ve böylece dedemin arkadaşının omzuna hem işinden hem de davadan dolayı

büyük bir borç bindi. Sonunda ailesinden özür dilediği bir not bırakarak kendini astı. Henüz otuzlarındaydı. Cesedi bulan karısı cenaze töreni sırasında birkaç kez bayıldı, çok geçmeden de kocasının peşinden öbür dünyaya göçtü. Yurtdışında yaşayan akrabası aniden öksüz kalan çocuklara acıyıp onları yanına aldı ve çocuklardan bir daha haber alınamadı.

İflas eden şirkete ait fabrika ve ekipmanlar endüstriyel alkol söylentilerini yayan rakip firmaya yok pahasına satıldı. Dedemin arkadaşının geliştirmek için ömrünü adadığı içki yapım sırrı da bu firmanın eline geçerek kasanın derinliklerinde çürümeye bırakıldı.

Hikâyeyi ilk kez dinlediğim zaman, "Neden kasaya sakladılar ki?" diye saf saf sormuştum.

"Bu firmanın amacı yeni ve daha iyi ürünler geliştirmek değil, ucuza mal ettikleri içkiden çokça satıp yığınla para kazanmaktı," diye açıklamıştı dedem. "Bir şirket kendi ürünlerini daha iyi hâle getirmeyecekse diğer firmalara da engel olmalı ki rakibi kalmasın."

Nesilden nesle aktarılarak geliştirilen geleneksel içki yapımının tarifi böylece sırra kadem bastı.

İşte bu yüzden dedem lanetli tavşanı yaptı.

"Tek istediği kaliteli içkiler üretip satmaktı. Sırf ensesi kalın kişilere para yediremediği için bir aile paramparça oldu."

Dedem başını kederle iki yana salladı.

"Oysa ne kadar gayretli ve dürüst biriydi, çok çalışırdı, eşine de bağlıydı. Ah, ah... Ne iyi dosttu."

Defalarca anlatmış olsa da tam burada dedemin sesi titrer, gözleri kızarırdı.

"Ölümüne sebep oldular, ailesini yok ettiler... Dünyanın neresinde görülmüş böylesi bir kötülük."

Aslında bu tür kötülükler insanın olduğu her yerde görülüyordu. Ben de sırf bu sebepten ötürü dedemle babamın yolundan yürümeyi seçmiştim, yani geçimimi lanetli eşyalar yaparak sağlıyordum.

Dedeme hiçbir şey söylemedim ve bildiğim hikâyenin devamını her zaman olduğu gibi sessizce dinlemeye devam ettim.

Lanetin bulaştırılacağı kişinin lanetli eşyaya doğrudan dokunması gerekir, en önemli ve zor kısım budur. Dedem bütün tanıdıklarını araya soktu ve arkadaşını öldüren rakip şirkette çalışan birini tanıyan kişinin tanıdığıyla temasa geçmeyi başardı. Ondan tavşan lambayı şirketin en üst düzey yöneticisine ulaştırmasını istedi.

Şirket çalışanının tanıdığının tanıdığı olan bu kişi kendisine söylendiği gibi tavşan lambayı yöneticinin odasına götürdü ve bunun, kendi patronundan bir hediye olduğu yalanını söyledikten sonra eldivenli ellerle ışığının nasıl yandığını gösterdi. Dedem tavşanın sırtına, okşandığında lambanın yanmasını sağlayan bir düğme yerleştirmişti. Evraklara mühür basmakla meşgul şirket yöneticisi kayıtsızca başını salladıktan sonra sekreterinden gelen telefonu cevapladı ve bir milletvekiliyle görüşmesi gerektiğini söyleyerek aceleyle oradan ayrıldı.

Şirket çalışanının tanıdığının tanıdığı olan bu kişinin tavşan lambayı yöneticinin ofisinde bırakmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Oradan ayrılırken sekretere lambaya yöneticiden başka birinin dokunmasına izin vermemesini söyledi. Sekreter, patronunun yaptığı gibi kayıtsızca başını salladıktan sonra dergisini okumaya devam etti, sonuçta bu talep patronundan değil, altı üstü burada çalışan birinin tanıdığının tanıdığından geliyordu.

Olanları duyan dedem lanetin seyrinin biraz değişeceğini anlayınca derin bir iç çekti. Yine de lanetli tavşan yöneticinin evinde veya şirketinde bir yerde olduğu sürece bu, tam bir başarısızlık sayılmazdı.

Tavşan gün boyu yöneticinin masasında kaldıktan sonra eve gitmeye hazırlanan çalışanlardan biri tarafından şirketin deposuna taşındı ve o gece depodaki kâğıtları kemirmeye başladı. Ayrım gözetmeksizin her şeyi kemirdi; karton kutuları, koli dolgusu olarak kullanılan gazeteleri, eski evrak yığınlarını, hatta onlarca yıldır depoda duran hesap defterlerini bile. Gece depoya gelen giden olmadığından tavşan gördüğü her şeyi aralıksız kemirmeye devam etti.

Güvenlik görevlisi ertesi sabah kapıyı açtığında her tarafa saçılmış tavşan dışkısı ve kemirilmiş kâğıt artıklarıyla karşılaştı. Depoyu farelerin bastığını düşünen görevli kendi kendine, fare zehri kullanılması gerektiğini mırıldanarak temizliğe koyuldu.

Deponun bir köşesinde durmaya devam eden tavşan her gece kâğıtları kemiriyordu. Güvenlik görevlisi arada sırada depoda dolanıyor; gece nöbetçisi elinde fenerle etrafı kolaçan ediyor ya da kapıdaki küçük pencereden içeriyi gözetliyordu ama her ikisi de içeride olanları fark etmiyordu. Tavşan depodaki kâğıtların hepsini kemirdikten sonra tahtalara başladı.

Güvenlik görevlisi depoda beyaz bir şey gördü, uzaktan tıpkı beyaz bir topu andırıyordu, yanına yaklaştığında ortadan kaybolan bu şeyin, rüzgârın uçuşturduğu bir pamuk parçası olduğunu sandı. Ertesi gün bu beyaz şeyin sayısı üçe, bir sonraki günse altıya çıktı. Yaklaşıldığında zıplayarak kaçan bu şeyleri tavşana benzetse de içki fabrikasının deposunda yabani tavşanların yaşamasının mümkün olma-

dığını biliyordu. Güvenlik görevlisi bunun üzerinde fazla durmadı çünkü şubeye teslimat yapmak için gelen kamyona deponun kapısını açması ve içki kolilerinin yüklenmesine yardım etmesi gerekiyordu. Ne güvenlik görevlisi ne şube personeli ne de kamyon şoförü, hiçbiri, kulak ve kuyruk uçlarında siyahlık olan beyaz tavşanların içki kolileriyle birlikte kamyona taşındığını fark etmedi.

Merkez deposundakine benzer kemirilmiş kâğıtlar ve tahtalar, nohut tanesi büyüklüğündeki dışkılar çok geçmeden şube ve mağaza depolarında da görülmeye başlandı. Ne fare kapanı işe yaradı ne de zehir, kediler bile bu kemirgeni yakalayamadı. Etrafa saçılmış dışkıları gören biri bunun tavşan kakasına benzediğini söyledi, fare için fazla büyüktü. Bu doğru kanıyı öne süren kişi o zamanlar şubenin muhasebe bölümünde çalışan bir kadındı, ilkokula giden yeğeninin dersi için birlikte birkaç kez tavşan çiftliğine gitmiş, hatta bir keresinde onları kuru otlarla beslemişti. Ne var ki, diğer çalışanlardan hiçbiri depoda tavşana falan rastlamamıştı, ayrıca muhasebe bölümünde çalışan bu kişi tavşan ya da hayvan uzmanı değil; evlenip de işi bırakmadan önce hesap defterlerini düzenlemek ve kahve yapmakla görevli sıradan bir kadındı sadece. Kimse onun görüşünü dikkate almadı.

Merkezde ve şubelerde, tüm çalışanların katıldığı kapsamlı bir fare yakalama operasyonu başlatıldı. Gerçekten çok fazla fare yakalandı, bu operasyon her ne kadar çalışanların pestilini çıkarsa da depoların tertemiz olmasını sağladı. Fakat ertesi gün yine bütün kâğıtlar kemirilmiş, her yer fareninkinden daha büyük dışkılarla dolmuştu.

Kâğıtlar yok olmaya devam ediyordu. Bunun üzerine şirket yetkilileri birkaç yıl öncesine ait hesap defterleri ve fabrika planları gibi eski ama en önemli belgelerin depodan ofise taşınmasına karar verdi. Bu belgelerle birlikte gün

ışığında görünmeyen tavşanların da ofise taşındığını kimse fark etmedi.

Çevrede oturanlar arasında, şirket deposunun farelerle dolup taştığına dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Bölge sakinlerinin neredeyse tamamı güvenlik görevlileri, şirket personelleri ve fabrika işçilerinden oluşuyordu, hâliyle bu söylentilerin yayılması kaçınılmazdı.

Çalışanların ağzını kapalı tutmak için çeşitli yollar denendi; şubelerden birinde depo görevlisi uyarı amaçlı kovulurken, başka birinde personeller bir araya toplanıp şirket dışında tuhaf söylentiler yaymamaları konusunda tehdit edildiler. Yatalak yaşlı annesinin yanı sıra üç küçük oğluna ve beş kardeşine bakmakla yükümlü depo görevlisi, işten çıkarıldıktan sonraki gece elinde bir bidon benzinle depoyu ateşe vermeye çalışırken henüz kovulmamış olan nöbetçi personel ve güvenlik görevlisi tarafından yakalandı. Bütün bunlar olup biterken, söylentilerin önüne geçmek isteyen başka bir şube, yerel gazetede "farelerin gıda işletmelerine verdiği zararlar ve hijyen" konulu tam sayfa makale yayımlattı.

Çevre sakinleri arasında fare sorununu duymayan kalmamıştı. Ağızlarını kapalı tutmaları için çalışanları tehdit etme aşamasının çoktan geçtiğini anlayan şirket yetkilileri, tadım etkinliği düzenlemeye karar verdi. Çalışanlar, aileleri, çevre sakinleri ve hepsinden önemlisi bölgenin ileri gelenleriyle tanınmış kişilerden oluşan çok sayıda insanı bu etkinliğe davet ederek, içkilerin hijyen ve kalitesinde herhangi bir sorun olmadığını ve fabrikanın yerel topluma katkı sağlamak için ne kadar büyük bir çaba sarf ettiğini bizzat göstermek istediler.

Yönetici, ana merkezin bahçesinde düzenlenen bu etkinliğe şirkette müdür olan oğlu, gelini ve henüz ilkokula

giden torunuyla katıldı. Yetişkinlerin kürsüde yaptığı uzun konuşmalardan ve gürültülü canlı müzikten sıkılan torunu bir başına binanın çevresinde dolaşmaya çıktı. Oğlunun ortadan kaybolduğunu fark edip aramaya çıkan annesi, çocuğu kapısı açık deponun önünde çömelmiş hâlde buldu. Orada tek başına ne yaptığını sorduğunda çocuk, "Tavşanla oynuyorum," diye cevap verdi. Annesi tavşanın nerede olduğunu sorunca çocuk bu kez onu elinden tutup depoya sürükledi ve bir köşedeki tozlu metal dolabın tepesinde duran tavşan lambayı işaret ederek onu kendisine vermesi için yalvardı.

Annesi bunun şirkete ait olduğunu, o yüzden dedesinden izin almaları gerektiğini söyledi. Oğlunu elinden tutup etkinlik alanına doğru sürüklerken tavşanı çoktan unutmuştu. Ama çocuk unutmadı. İçkiden dolayı kafası dumanlı olan yönetici, torununun depodaki bir şeyi alma isteğiyle ilgili sorusunu kayıtsızca "Olur, olur," diye cevapladıktan sonra yüksek pozisyonlu kişilerle içmeye devam etti.

Tadım etkinliği başarılı geçmişti. Davetliler gece geç saatlere kadar bedava içki içtiler. Yöneticinin gelini etkinliğin sonuna kadar dayanmaya çalışsa da oğlu yorgunluktan mızmızlanmaya başlayınca oradan ayrıldı. Arabayla eve dönerlerken toz içindeki tavşan lamba küçük çocuğun kollarındaydı.

Etkinlikten sonra fare söylentileri durulmuş, bu söylentilerin asıl sebebi olan tavşan lamba şirketin deposundan yöneticinin oğlunun evine taşınmıştı.

Fakat halihazırda depoların tamamına yayılmış olan tavşanlar kaybolmadı. Depolardan ofislere taşınan tavşanlar da kaybolmadı. Önlerine gelen her şeyi kemirmeye ve çoğalmaya devam ettiler.

Geceleri çekmece ve metal dolaplardaki sipariş formları, sözleşmeler, raporlar, hesap defterleri, finansal tablolar gibi her türlü belge çiğneniyor, kemiriliyor, parçalara ayrılıyordu. En önemli belgeler kasaya taşındığında bu kez de kasanın içindeki kâğıt paralar, çekler ve senetler kemirilip çiğnenmeye başladı.

Kasa dâhil tüm eşyalar bahçeye çıkarıldıktan sonra binada kapsamlı dezenfeksiyon ve ilaçlama çalışmalarına başlandı. Bunlar olurken yöneticinin torunu masasındaki tavşan lambanın ışığında ödevini yapıp dersini çalışıyor ve yatma saati gelince masanın yanındaki yatağında uyuyordu. Çocuk, ağaç altında oturan tavşan şeklindeki bu sevimli lambayı çok sevmişti, arada sırada eve oyun oynamaya gelen arkadaşlarına büyük bir gururla, bunun dedesine yurtdışından gelen bir hediye olduğunu söylüyor, ışığı açıp kapamak için günde birkaç kez tavşanın sırtına dokunuyordu.

Yöneticinin oğlunun evindeki tavşan artık kâğıt kemirmiyordu.

Kemirdiği şey bambaşkaydı.

Yöneticinin torununun ilkokuldaki son yılıydı. Yaşına göre biraz ufak görünmesi dışında hiçbir rahatsızlığı bulunmayan gayet sağlıklı bir çocuktu. Ödev yapmak ya da ders çalışmak yerine arkadaşlarıyla dışarıda top peşinde koşturmaya daha hevesli olması, annesinin gözünde tek kusuruydu, tabii buna kusur denebilirse... Yine de derslerinde yeterince başarılı bir öğrenciydi.

Çocuk, ödevlerini ya da okul materyallerini unutmaya başladığında, ilk zamanlar bunu kimse önemsemedi. Hem içki fabrikası sahibinin torunuydu hem de her zaman başarılı bir öğrenci olmuştu; bu yüzden öğretmenleri onu azarlamak yerine sadece nazikçe uyarıyorlardı ama aradan

biraz zaman geçince çocuk sadece ödevleri yapmayı unutmakla kalmadı, kendisine ödev verildiğini de unutmaya başladı. Uyarıda bulunan bir öğretmene öfkelenince sınıf öğretmeni en sonunda annesini aradı ve şimdiki çocukların ergenliğe daha erken yaşlarda girdiğini bu nedenle annelerin, onların duygularını her zamankinden fazla önemsemesi gerektiğini söyledi. Çocuğun annesi bu tavsiyeyi ciddiye aldı.

Tatilin sonlarına doğru çocukta yemek takıntısı başladı. Yediği hâlde ısrarla yemediğini söylüyor, buzdolabından yiyecek aşırıp odasına saklıyor, annesi onları almaya çalıştığında da kıyameti koparıyordu. Ailesi, büyüme çağında olduğu için böyle davrandığını düşünüyordu, bu yüzden ona daha fazla yemek ve çeşitli atıştırmalıklar verdiler ama çocuğun oburluğu, paranoyası ve öfkesi azalmak bilmedi, aksine gitgide arttı.

Çocuk okulun ilk günü eve dönerken kayboldu. Altı yıl boyunca neredeyse her gün bu yoldan geçmişti. Üstelik okulla ev arası çocuğun adımlarıyla on dakikalık, taş çatlasın on beş dakikalık bir mesafeydi.

Okulun çevresinde boş boş dolandıktan sonra yolun kenarına oturan çocuğu komşulardan biri görüp eve getirdi. Çocuktan berbat bir koku geliyordu. Komşu kadın utana sıkıla altına kaçırmış olabileceğini söyledi ve şok içindeki annenin kendine gelip teşekkür etmesini beklemeden hızla oradan uzaklaştı.

Ailesi çocuğu hastaneye götürdüğünde mahallenin çocuk doktoru daha büyük bir hastaneye gitmelerini önerdi. Bunun üzerine şehirdeki üniversite hastanesine gittiler ama kontrollerin ve MR taramasının sonucunda herhangi bir rahatsızlık saptanmadı. Muayene odasındayken çocuk sürekli öne arkaya sallanıyor, ifadesiz bakışlarla anlaşılmaz şeyler

mırıldanıyordu. Oturduğu yerde altına kaçırdığını gören doktor, çocuğun huzursuz göründüğünü, bir de psikiyatri bölümüne götürmelerini tavsiye etti. Çocuğun babası doktora, "Sen benim oğluma deli mi demek istiyorsun!" diyerek ayağa fırladı, öfkeden nevri dönen adam ağza alınmayacak küfürler savururken kendisini sakinleştirmeye çalışan karısını bir kenara itti ve çocuğu kucakladığı gibi oradan ayrıldı. Hiçbir suçu olmayan anne, gözyaşları içinde defalarca eğilip doktordan özür diledikten sonra koşarak kocasıyla oğluna yetişti.

Hastaneden döndükten sonra çocuğun durumu daha da kötüleşti. Anne ve babasının yüzlerini ayırt edemiyor, sürekli altına kaçırıyor, düzgün yürüyemiyordu, hiç durmadan bir şeyler mırıldanıyor ama ağzından anlamlı tek bir sözcük çıkmıyordu. Günün büyük bölümünü yatakta, odaklanamayan gözlerle tavana bakarak geçiren çocuk, tavşan lambaya aşırı takıntılıydı. Masadan yatağın kenarına taşınan lambanın orada olup olmadığını kontrol etmek için başını sık sık yana doğru çeviriyor, yerinde olduğunu görünce rahatlıyordu, olur da birisi ona dokunmaya kalkarsa huzursuzlanıp bağırıyordu.

Çocuk uyurken tavşan gibi burnunu kımıldatıyor ya da bir şeyler çiğniyordu, bazen de kulakları seğiriyordu ama etrafındaki yetişkinlerden hiçbiri bunları fark etmedi. Rüyasında kulak ve kuyruk uçlarında siyahlık olan sevimli beyaz tavşanla birlikte ağacın altına oturmuş, büyük bir neşeyle kendi beynini kemiriyordu. Ne kadar kemirirse çocuğun dünyası da o kadar küçülüyordu ve sonunda ağacın altındaki o dar alanda sonsuza dek tavşanla beraber sıkışıp kaldı.

Çocuk, tavşanla birlikte olmaktan mutluydu.

*

Yöneticinin torunu tavşan lambanın yanında yavaş yavaş ölürken mevsimler değişti, hükümet ve dünya da değişti. Ürettiği ucuz içkilerle piyasayı tekeline almasını sağlayanlar güçlerini ve konumlarını kaybettiler, bunun sonucunda şirket, kuruluşundan bu yana ilk kez vergi denetimine tabi tutuldu.

O zamana kadar görünmez tavşanlar satış rakamlarını gösteren raporların, hesap defterlerinin, finansal tabloların ve günlük tutanakların neredeyse tamamını kemirmişti. Paramparça olmuş gider raporları ve ödenen vergi kayıtları artık okunmaz hâldeydi.

Tavşanlar ofisin duvar kâğıtlarını tırtıklamaya başlamıştı, duvarlarda ve kapıda diş izleri vardı. Şirketin bütün önemli belgeleri âdeta çöp yığınına dönüşmüş, merkez ve şubelere ait binaların dışında gözle görülür hasarlar meydana gelmişti. Şirketin hem içeriden hem de dışarıdan dağılmakta olduğunu çalışanlar da açık bir şekilde görüyordu.

Ne var ki yönetici bunu kabullenmek istemedi.

Çocuğun uzun zamandır tek yaptığı şey, tavana boş gözlerle bakarak nefes almaktı.

Ve bir gün nefes almayı da bıraktı.

Cenaze merasiminden eve dönen baba, kendini çocuğun odasına kapattı ve saatlerce gözyaşı döktü. Yatağa oturup oğlunun o çok sevdiği tavşan lambayı kucağına koydu, bir yandan tavşanı okşuyor bir yandan da çocuğun adını haykıra haykıra ağlıyordu.

Vergi dairesinden karar geldi; şirket geçmişte çeşitli düzenbazlıklarla ödemediği vergilerin yanı sıra, halihazırda ödediği vergileri de cezasıyla birlikte ödemek zorundaydı. Zamanında ödemeyi yaptıklarını ispatlamak için ne kadar

çabalasalar da boşunaydı çünkü ellerinde delil olarak sunabilecekleri sağlam tek bir belge kalmamıştı.

Şirkete ait tüm ticari ve finansal kayıtların kaybolduğu haberi yayılınca borçlular hiçbir borçları olmadığını iddia etmeye, alacaklılarsa borçlarını derhal ödemeleri için baskı yapmaya başladı. Yönetici öfkesinden deliye dönmüştü. Sadece kendisinin bildiği, alacaklı borçlu kayıtları ve şirkete ait tüm mal varlığının yazılı olduğu gizli defteri koyduğu kasaya gitti. Fakat kasayı açtığında, güvendiği gizli defterini çiğnenmekten yer yer hamurlaşmış, parçalanmış ve işe yaramaz bir kâğıt yığınına dönüşmüş hâlde buldu.

Tam bu noktada, tansiyonu yükselen yöneticinin yere düşüp bayılması hatta düştüğü yerden bir daha kalkamaması beklenebilir ama tavşan o kadar cömert davranmamıştı.

Yere düşen kişi, yönetici değil onun oğluydu.

Ölen oğlunun yatağında ağlaya ağlaya uyuyakalan babanın, sabah yataktan kalkıp ayağını yere basmasıyla sağ bileğini kırması bir oldu. Düşerken başını çarpmamak için uzattığı sol kolu üç yerinden kırılırken bir yerinden de çatladı. Henüz kırkında bile değildi. Daha önce hiç kemiğini kırmamış ve çocukken bir kere bile ciddi şekilde yaralanmamıştı. Sağlığı da gayet yerindeydi.

Kırık kolundan ameliyat olan yöneticinin oğlu, sağ bacağı ve sol kolundaki kocaman alçılarla hastanede yatarken şirket hızla batıyordu. Yönetici, peşindeki alacaklılardan yakayı kurtarmaya çalışmakla ve borçluları kovalamakla o kadar meşguldü ki oğlunun yattığı hastaneye bir kere bile gidemedi. Şirkette neler olup bittiğini karısından öğrenen yöneticinin oğlu, hiçbir şey yapmadan duramayacağını söyleyerek yataktan kalkmaya çalıştı ve yere bastığı anda sağlam olan sol ayak bileği kırıldı. Dahası, düşmenin etkisiyle kuyruk sokumu kemiği de kırıldı.

Dokuz saat süren zorlu ameliyat sonrası hastanedeki odasına geri getirildiğinde hâlâ anestezinin etkisi altındaydı, arada sırada burnunu oynatıyor ya da ağzını bir şey çiğner gibi hareket ettiriyordu.

Bu sırada tavşan büyük bir azimle kemirmeye devam etti.

Anestezinin etkisi geçip de gözlerini açtığı an bir tavşanın, yatağında oturduğunu mırıldandı. İlk başta kimse söylediklerini ciddiye almadı. Yatağında oturan tavşanın battaniyeyi çiğnediğini söyledi. Yine onu ciddiye alan olmadı. Çok geçmeden bu kez de tavşanın ayaklarını kemirdiğini haykırdı ve kendini yataktan atmaya kalkıştı. Paniğe kapılan karısı hemşireyi çağırdı. Koştura koştura içeri giren birkaç hemşire onu durdurmaya çalışsa da yöneticinin oğlu tavşanla ilgili anlaşılmaz şeyler söyleyerek onlara direndi. Hemşirelerden ikisi kollarından tutarken, karısı da göğsüne bastırarak onu sabit tutmaya çalıştılar. Bunun üzerine sağlam olan sağ kolu kırıldı ve kaburgasında iki çatlak oluştu.

Artık gözlerini ne zaman açsa çıldırmışçasına bağırıyor, tavşanla ilgili bir şeyler haykırıyor ve sakinleştirme sırasında bir kemiğini kırıyordu. İnsanlar onu durdurmaya çalıştığında, elini yatağın kenarına çarptığında ya da alçıları takılırken kıvrandığında kemikleri kırılıyordu. Kemiklerin kaynaşabilmesi için ona sürekli sakinleştirici vermekten başka seçenekleri kalmamıştı.

Şirketin iflas ettiği günün öğleden sonrası, yönetici nihayet oğlunu görmeye geldiğinde onu mumya gibi tüm vücudu bandajlanmış, yatıştırıcılar sayesinde uyurken buldu. Sağır ve duygusuz bir umutsuzluk içine hapsolmuş hâlde uyuyan oğlunun sargılı yüzüne baktı. Gözü gibi sakındığı torunu ölmüş, şirketin tek varisi olan oğluysa sargılar içinde yatıyordu. Şirket batmış, geriye sadece borçları kalmıştı.

Borçları ödemek şöyle dursun oğlunun hastane masraflarını bile nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Vergi kaçırmaktan hapsi boylarsa tüm hayatı altüst olurdu. Öyle bir durumda, en ufak dokunuşta kemiği kırılan oğlunu hastaneden çıkaramazdı.

Dedem burada anlatmaya ara verip gözlerini ışık yayan lambaya dikti. Ağacın altındaki tombul beyaz tavşan sert malzemeden üretilmişti ama her nasılsa yumuşacık gerçek tüylerle kaplı görünüyordu, kulakları seğiriyor ve ağzı oynuyordu.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Ne olduğunu tabii ki biliyordum. Hikâye yarıda kesildiğinde sorduğum bu sorular, sorudan ziyade yazılı olmayan bir senaryonun replikleri gibiydi.

"Hepsi öldü," diye cevaplayan dedem hep yaptığı gibi tavşanın kulaklarını ve başını okşadı. "Oğlu hastanede son nefesini verdi, yöneticiyse cenaze töreninden sonraki gün şirketin çatısından düşüp öldü."

Tavşan siyah uçlu kulaklarını oynattı.

Lanetli eşyaları kişisel kullanım amaçlı yapmak yasaktır. Aile mesleğimizi devralanlar kendi yaptığı lanetli eşyaları kullanamaz. Yazılı olmayan bu kuralların elbette bir sebebi vardı.

Bir Japon atasözü der ki, "Birine lanet etmeden önce iki mezar kaz." Yani başkalarını lanetlerseniz sonunda mezara giren diğer kişi siz olursunuz.

Gerçi dedemin hikâyesinde ikiden fazla mezar var; lanetlediği yönetici, yöneticinin oğlu ve torunu, hepsi öldü. Dedemin mezarınınsa nerede olduğunu kimse bilmiyor. Bir gün evden öylece çıktı ve bir daha geri dönmedi.

Aslında geri döndü.

Ayın kasvetli bulutlarla kuşatıldığı o gece, şiddetli yağmur yüzünden sokak lambalarının ışığı net görünmüyordu. Doğal ya da yapay hiçbir ışığın alt edemediği ıssız karanlıkta dedem pencerenin yanındaki koltukta beliriverdi. Tavşan lambayı yaktı ve daha önce defalarca anlattığı hikâyeyi yeniden anlatmaya başladı.

Belki dedemin laneti de budur.

Ya da lütfu.

"Saat epey ilerlemiş," dedi dedem. "Yarın okula gideceksin, erken yatman gerek."

Okula gitme yaşını çoktan geçtim. Bu evde okula giden başka biri de yok.

Her zaman yaptığım gibi sözünü dinledim. "Tamam, dede. İyi geceler."

Sonra buruş buruş yanağına bir öpücük kondurdum.

Ona nerede nasıl öldüğünü, bedenine ne olduğunu ya da mezarının yerini sormayı düşündüğüm zamanlar oldu. Hem de pek çok kez. Ama bu sorular ne zaman dilimin ucuna gelse kendimi tutuyorum. Eğer öldüğünü fark ederse bir daha gelmeyebilir. Bundan da kötüsü, neler olduğunu hatırlayamazsa sorularım karşısında duyduğu şaşkınlık yüzünden bir daha beni görmek istemeyebilir. Böyle bir şeyi kaldıramam. O yüzden hiçbir şey sormuyorum.

Sessizce odama dönüp kapımı kapattım ama tamamen değil. Aralıktan hâlâ koltukta oturmakta olan dedemi ve hemen yanındaki o sevimli tavşan lambayı görebiliyorum. Bu manzara bana güven veriyor.

"Eğer lanetli eşya yapacaksan sevimli görünmesine özen göstermelisin."

Dedem hep böyle derdi işte.

İşlerim her zamankinden daha iyi gidiyor. Hayatımı bu mesleği yaparak sürdürmeye devam edersem günün birinde ben de dedem gibi olacağım. Öldüğüm hâlde aysız bir gecede, oturma odasının karanlığında, beni yaşayanların dünyasına demirleyen bir nesnenin yanında sonsuza dek oturacağım.

Neyse ki o zaman geldiğinde hikâyemi dinleyecek bir çocuğum ya da torunum olmayacak. Çivisi çıkmış şu dünyadaki tek tesellim bu.

Kapıyı kapatıp zifiri karanlığın içine çekiliyorum.

KAFA

Bir gün tam sifona basmış banyodan çıkıyordu ki bir ses duydu.

"Anne."

Kadın arkasına döndü. Bir kafa klozetten ona seslenıyordu.

"Anne."

Bir süre öylece durup ona baktıktan sonra sifona bastı. Kafa suyun akışıyla birlikte döne döne gözden kaybolunca kadın banyodan çıktı.

Birkaç gün sonra kafayla banyoda tekrar karşılaştı.

"Anne!"

Kadın yine sifona basmaya yeltenince kafa telaşla bağırdı.

"Yapmaa! Be... Bekle."

Kadının eli havada kaldı, klozetteki kafaya şöyle bir baktı.

"Kafa" değil de "kafaya benzeyen bir şey" demek daha doğru olurdu. Büyüklüğü yetişkin insan kafasının yaklaşık üçte ikisi kadardı, sarı ve gri renkli biçimsiz çamur topağını andıran suratının üstündeki birkaç saç tutamı birbirine karışmış ve ıslaktı. Kulakları yoktu. Gözlerin yerinde duran iki yarık o kadar dardı ki açık mı yoksa kapalı mı olduğu anlaşılmıyordu. Gözlerin üstünde kaş yoktu ve ortadaki

ezik büzük şey muhtemelen burnuydu. Dudaksız ağzı yatay bir yarıktan ibaretti. Bu ağız açıp kapanarak kadına bir şeyler söylüyordu. Sesi sanki boğulan birinin gurultusu gibi çıktığından ne söylediğini anlamak zordu.

"Nesin sen?" diye sordu kadın.

"Ben kafayım," diye cevapladı kafa.

"Onu anladım da klozetimde ne işin var? Ayrıca neden bana 'anne' diyorsun?"

"Çünkü senin klozete attığın şeylerden doğdum; dökülen saçların, dışkın, kullandığın tuvalet kâğıdınla var oldum."

Kadın öfkelendi.

"Senin gibi bir şeyin klozetimi işgal etmesine asla izin veremem. Bana anne deyip duruyorsun ama seni ben doğurmadım. Buradan hemen defolup gitmezsen senden kurtulmak için gereken neyse yaparım."

"Senden zor bir şey istemiyorum ki. Her zamanki gibi bedeninden çıkanları klozete atmaya devam etsen yeter. Böylece vücudumun geri kalanını tamamlayabilir ve buradan çıkıp çok uzaklara gidebilirim. O yüzden ben burada yokmuşum gibi klozeti kullanmaya devam et lütfen."

"Bu benim tuvaletim, kullanıp kullanmayacağımı sana mı soracağım?" dedi kadın soğuk bir sesle. "Ama senin gibi bir yaratığın burada saklandığını bilmek canımı sıkıyor. Vücudunu tamamlayıp tamamlamaman beni ilgilendirmez. Ne yaptığın umurumda bile değil. Bir daha karşıma çıkmazsan sevinirim."

Kafa klozetin içinde kayboldu.

O günden sonra da görünmeye devam eden kafa, sifona bastıktan sonra ellerini yıkayan kadını klozetten gizli gizli izliyordu. Kadın onu fark ettiğinde bir süre karşılıklı bakıştılar. Biçimsiz suratıyla sanki ona bir şey anlatmaya ça-

lışıyordu ama kadın bu belli belirsiz mimiklerden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilemedi. Sifona basmak için yaklaşınca kafa çabucak gözden kayboldu. Kadın kapağını kapatıp sifonuna bastığı klozete bir müddet daha baktıktan sonra banyodan çıktı.

Bir gün kadın her zamanki gibi klozeti kullanmış, sifona basmış, ellerini yıkıyordu. Kafa yine arkasında belirdi. Bir süre aynadan bakıştılar. Tepesindeki tek tük saçın altındaki biçimsiz suratının rengi normalde sarı ve gri tonlarındaydı ama şimdi nedense kırmızıya dönmüştü.

Kadın regl döneminde olduğunu hatırladı.

"Rengindeki değişikliğin vücudumun durumuyla bir ilgisi var mı?" diye sordu kafaya.

"Vücudundaki değişiklikler doğrudan görünüşüme yansıyor çünkü tüm varlığım sana bağlı."

Kadın külotunu indirip pedi çıkardı. Kanın bulaştığı kısım suratına gelecek şekilde kafayı itip sifona bastı. Suya kapılan kafa ve ped döne döne kara deliğin içine çekildi. Kadın ellerini yıkarken lavaboya kusmaya başladı. Uzun uzun kustuktan sonra lavaboyu temizleyip banyodan çıktı.

Klozet tıkanmıştı. Tamirci bir ganimet gibi pedi çıkardı ve bu tür şeylerin klozete atılmaması konusunda verdiği uzun vaazdan sonra oradan ayrıldı.

Kadın artık klozetin kapağını sürekli kapalı tutuyor, tuvaletini yaparken de sık sık içini kontrol ediyordu. Kabız olmaya başlamıştı.

Bir gün, tam klozetin kapağını kapatacakken delikte kafayı gördü. Kapağı sertçe çarpıp birkaç kez sifona bastı. Banyodan çıkmadan önce kapağı dikkatle araladığında kafayla göz göze geldi. Suyun içinden kadına bakan kafanın saçları etrafında yüzüyordu. Klozetin kapağını geri kapatıp sifona basmaya çalıştı ama su akmadı.

Kadın ailesine kafadan bahsetti.

"Yavrulamıyor ya da ısırmıyorsa onu kendi hâline bırak-sana," diyen ailesi konuyla pek ilgilenmemişti.

Artık evdeyken mümkün olduğunca klozeti kullanmamaya çalışıyordu.

Başka bir gün işyerinin tuvaletinde kafayı gördü. Sifona basmış ellerini yıkıyordu ki aynada, klozetten kendisini izleyen kafanın o sarımsı suratını fark etti. Ertesi gün işinden istifa etti.

Kabızlığı ağırlaşmış, idrar yolları da iltihaplanmıştı. Doktoru düzenli olarak tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi ama tuvaletini yaptığı yerin altında bir şeyin dışkısını yemek için pusuda beklediği düşüncesi herhangi bir klozeti kullanmasına izin vermiyordu.

İltihabı ve kabızlığı bir türlü tamamen düzelmedi.

Artık çalışmadığından ailesi ona evlenmesini söyledi. Annesinin önerisine uyup biriyle görücü usulü buluştu. Tanınmış bir ticaret şirketinde sıradan beyaz yakalı olan adamın tek hayali eli yüzü düzgün bir kadınla evlenip çoluk çocuğa karışmak ve sonsuza dek mutlu yaşamaktı. Kalıpların dışına çıkabilmesi için gereken hayal gücünden yoksun olsa da alçakgönüllü ve dürüst biriydi. Kadın, bu karşı cinsten yabancının karşısında otururken tuvalet konusunda endişelenmekten kendini alamıyordu. Adam onun bu tedirgin hâlini görünce, "Ne kadar saf ve edepli. Tam benim tipim. Bugünlerde erkeklerin karşısında böyle çekingen davranan kadın bulmak zor," diye düşündü. Erkek tarafının ısrarı üzerine üç ay sonra nişanladılar. Nişandan üç ay sonra da evlendiler.

Evlendiler evlenmesine ama kadın bu kez de balayında tuvalete nasıl gideceği konusunda endişeliydi. Neyse ki ba-

layı süresince kafayla hiç karşılaşmadı. Kocasıyla birlikte yeni evine taşındığında ilk kontrol ettiği yer banyo oldu. Klozette hiçbir şey yoktu. Yeni evinde yaşamaya başladıktan sonra kabızlık ve iltihap sorunu ciddi ölçüde azaldı. Sıkıntıdan uzak, iyi kötü bir hayat sürerken hâlinden gayet memnundu. Yeni yaşantısına uyum sağlamaya odaklandığından kafa eskisi kadar zihnini meşgul etmiyordu. Çok geçmeden bir kız çocuğu oldu ve böylece kafayı tamamen unuttu.

Doğumdan kısa süre sonra kafa yeniden ortaya çıktı. Kadın o sırada banyoda bebeğini yıkıyordu. Biri aniden "anne" diye seslendiğinde az kalsın elindeki bebeği suya düşürecekti.

Kafa biraz daha büyümüş, ortalama insan kafası boyutuna ulaşmıştı. Sarı ve gri renkli çamur topağını andıran biçimsiz suratı hiç değişmemiş ama gözleri büyümüştü. Kadın artık o iki yarığın açık mı yoksa kapalı mı olduğunu ayırt edebiliyordu. Ağız kısmında da dudağa benzeyen bir çıkıntı vardı. Kulakların olması gereken yerlerde gelişigüzel yapıştırılmış gibi görünen yumrular belirmiş, zar zor fark edilen çenesinin altında boyuna dönüşecek gibi görünen yeni et yığınları oluşmuştu.

"Anne, bu senin çocuğun mu?"

Şaşkınlık içeresindeki kadın, "Yine mi sen! Burada olduğumu nereden öğrendin?" diye sordu.

"Vücudundan çıkanlar benim bir parçam, o yüzden nerede olduğunu her daim biliyorum."

Kadın öfkeden deliye dönmüştü.

"Sana gözüme bir daha görünme demedim mi? Şimdi karşıma geçmiş ne cüretle bana anne diye sesleniyorsun, ha! Kimin çocuğuysa çocuğu, sana ne! Evet, benim çocuğum, oldu mu! Bu dünyada bana 'anne' diyebilecek tek kişi

bu çocuk. Şimdi defol buradan. Defol dedim duymuyor musun!"

Bebek ağlamaya başladı.

"Çıktığım yer farklı olsa da ben de senin eserinim anne."

"Senin gibi bir yaratığı yapmadım ben, daha kaç kere söylemem gerek? Gözümün önünden kaybol. Aksi takdirde ne pahasına olursa olsun seni yakalayıp yok ederim!"

Kadın klozetin kapağını kapatıp sifona bastı. Sonra ağlayan bebeği sakinleştirip küçük bedeninde kalan sabun köpüğünü duruladı.

O günden sonra kafa tekrar tekrar görünmeye devam etti. Kadın, sifona bastıktan sonra ellerini yıkarken bir çift gözün arkadan onu izlediğini hissedebiliyordu. Gözünün ucuyla baktığında gördüğü sarılı grili şey, arkasını döndüğü anda ortadan kayboluyordu. Yaklaşıp klozete baktığındaysa suyun içinde yüzen birkaç saç telinden başka bir şey bulamıyordu.

Kabızlık ve mesane iltihabı gibi rahatsızlıkları bir kez daha nüksetmişti. Kadın en çok çocuk için kaygılanıyordu. Kıskançlığın etkisiyle kafanın ona zarar vermeye kalkışmasından korkuyordu. Ayrıca çocuğun kafayı görmesini istemiyordu, bunun düşüncesi bile korkunçtu. Çocuk ne zaman tuvalete gitmek istese geriliyordu.

Kadın sonunda kararını verdi: Kafayı ortadan kaldıracaktı.

Banyoya girip klozeti kullandıktan sonra sifona bastı ve ellerini yıkarken kafanın ortaya çıkmasını bekledi. Klozetin kenarından sarılı grili bir şeyin yukarı çıktığını gördüğünde alçak sesle, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi.

Ellerini yıkamayı bitirdikten sonra klozetin önüne kafayla yüz yüze gelecek şekilde çömeldi.

"Sen..." Duraksadı.

Kafa devam etmesini bekliyordu. Tam o anda kadın kafayı tuttuğu gibi klozetten çıkardı ve bir poşete sarıp çöp kutusuna attı. Artık huzurlu yaşantısına geri dönebilirdi.

Ne yazık ki bu huzur pek de uzun sürmedi.

Çocuk, tuvaletini kendi başına yapabilecek yaşa gelmişti. Pantolonunu indirmeyi, klozete oturmayı, tuvalet kâğıdını kullanmayı, pantolonunu geri giymeyi ve sifona basmayı biri ona tek tek söylediği müddetçe hiçbir yardım almadan halledebiliyordu ama sıra ellerini yıkamaya geldiğinde boyu lavaboya yetişmediği için kadının onu kaldırıp ellerini yıkaması gerekiyordu.

O tanıdık sarılı grili şey klozette yeniden belirdiğinde kadın banyoda çocuğun ellerini yıkıyordu.

"Anne."

Kadın başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi ve bir müddet kafaya öylece bakakaldı. Çocuğun ellerinde kalan sabunu duruladı, havluyla kuruladıktan sonra onu banyonun dışına gönderdi.

"Anne."

"Ne işin var burada? Nasıl geri döndün?"

Kafanın ağız kenarı gülüyormuş gibi yukarı kıvrıldı.

"Temizlik görevlisine beni klozete atması için yalvardım."

Kadın hiçbir şey demeden sifonu çekti. Suyun sesiyle beraber kafa akıntıya kapılıp kara deliğe doğru çekildi.

Banyonun dışında bekleyen çocuk, annesine gördüğü şeyin ne olduğunu sordu.

"Ona kafa deniyor. Bir daha görürsen sadece sifona bas, anlaştık mı?"

Kadın çocukla birlikte banyodayken kafa tekrar ortaya çıktı

ve ona arsızca "anne" diye seslendi. Ondan tamamen kurtulmanın zamanı gelmişti artık.

Kadın kafayı hiç zorlanmadan klozetten çıkardı ama poşete koyup çöp kutusuna atmadan önce tereddüt etti, eğer öylece atarsa geçen seferki gibi birinden yardım isteyip geri dönebilirdi. Bu yüzden onu konuşamayacak hâle getirdikten sonra atmaya karar verdi.

Kafayı küçük bir kaba koyduktan sonra balkonda güneş alan bir yere bıraktı. Nem ve dışkıdan uzak kalırsa kuruyup öleceğini düşünüyordu. Aklına başka bir fikir gelmemişti, açıkçası buna kafa yorma zahmetine girmek de istememişti.

Kocasıyla çocuğu kafaya dokunmamaları konusunda uyardı. Kocası zaten balkona pek çıkmazdı ama çocuk o kadar meraklıydı ki ona yakından bakamıyor, dokunamıyor ve onunla konuşamıyor diye içi içini yiyordu. Kadın en sonunda çocuğu sertçe azarlayıp kafayı sakladı.

Kocası işten izin almıştı, birlikte birkaç günlüğüne tatile çıktılar. Eve geri döndüklerinde kadın banyoya girdi, ellerini yıkarken arkasında beliren şeyi gördüğü anda klozetin kapağını çarparcasına kapatıp sifona bastı.

"Senin başının altından çıktı bu değil mi? Kaç kere demedim mi ona dokunma diye!"

Azarlanan çocuk ağlamaya başlayınca babası devreye girdi.

"Ha, o kaptaki şey mi? Benden kendisini klozete koymamı istedi, ben de koydum. N'oldu ki, yanlış bir şey mi yaptım?"

Kadın, kocasına baştan sona her şeyi anlattı.

"Amaan, önemli bir şey sandım ben de. Kendi hâline bıraksana onu. Evin içinde sürüne sürüne ortalığa yumurtlamıyorsa sorun yok," dedi adam kayıtsızca.

*

Kadın rüyasında beyaz fayanslarla kaplı büyük bir odadaydı. Kafa aniden arkasında belirince şaşkınlıkla o yöne döndü. Başka taraftan bir yenisi çıktı. Her yerden fırlıyorlardı. Çocuk parmağıyla onları işaret ederek "Kafa! Kafa!" diye neşeyle gülüyordu. Kadın yanında gazete okuyan kocasından yardım istedi. Adam kayıtsızca, "Amaan, yok bir şey. Kendi hâline bırak onları," deyince söyledikleri fayanslara çarpıp hep bir ağızdan tekrarlanmaya başladı.

Bırak onları. Yok bir şey. Bırak onları. Yok bir şey.

Sifonun kolu tavandaydı. Kadın güçlükle yukarı tırmanıp kola bastı. Su klozete akarken kafayla birlikte kocası ve çocuk da suya kapılıp dönmeye başladı. Hâlâ gülmekte olan çocuğun ve kayıtsız bir şekilde gazetesini okuyan kocasının peşinden kendi de kara deliğe çekiliyordu. Kadın çocuğa sımsıkı sarılarak oradan çıkmaya çabalarken tanıdık bir ses duydu.

"Anne."

Kucağındaki çocuğa baktı, o küçük bedene ait narin boynunun üstünde şimdi kocaman bir kafa duruyordu.

Kadın sıçrayarak uyandı. Sendeleye sendeleye banyoya gidip klozetin önüne çömeldi. Lekesiz, bembeyaz klozetin içindeki durgun berrak suya ve karanlık deliğe gözünü ayırmadan bakarken deliğin nereye kadar gittiğini, ardında ne olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Öldürmeye kalkıştığı günden sonra kafa bir daha ortaya çıkmadı ve zaman geçtikçe kadının onunla ilgili kâbusları da son buldu. Ailesi için yemek hazırlayarak, temizlik ve alışveriş yaparak, çamaşır-bulaşık yıkayarak sakin ve huzurlu hayatın koşuşturmasına dalmıştı. Kocası şirkette yükseldi, bu yükseliş başkalarından ne daha hızlı ne daha yavaştı. Düşünceli ya da evcimen bir koca olmasa da karısına ve çocuğuna doğum günlerinde pasta alır hatta mum

koymayı bile akıl ederdi. Çocuk herkes gibi ilkokula ve ortaokula gitti, artık lise öğrencisi olmuştu. Derslerinde ne başarılı ne de başarısızdı. Güzeldi ama göze çarpacak kadar değil. Sabahları uyanmakta zorlanan, ünlülerden hoşlanan, yüzündeki sivilceleri kafaya takan tipik lise öğrencisiydi.

"Kahvaltını yap hadi, geç kalacaksın."

"Anne, okul kravatımı gördün mü?"

"Odanın kapı koluna astım. Yavaş ye, boğulacaksın."

"Aa, bu arada dün klozette bir insan kafası gördüm."

"Öyle mi? Ne yaptın peki?"

"Sifona bastım."

"Aferin. Biraz daha çorba vereyim mi?"

"Yok, hayır. Bu kafayı daha önce de defalarca görmüştüm. Ondan kurtulmanın bir yolu yok mu? Hiç hoşuma gitmiyor."

"Boşver onu. Sifona bas gitsin. Yemeğini bitirdin mi?

"Hı-hı. Çıkıyorum şimdi."

"Öğle yemeğini aldın, değil mi?"

"Aldım. Görüşürüz."

"İyi dersler."

Kapı kapandı.

Boşver onu.

Önemsiz bir şey.

Kadın masayı toplamaya başladı.

Çocuğu liseyi bitirdi, artık üniversite öğrencisiydi. Kadının cildindeki kırışıklıklar, sarkmalar ve pütürler fark edilir hâle gelmişti. Çocuğuna verdiği ruj ona çok yakıştı, artık genç bir kadındı. Kızının o tanıdık ama aynı zamanda yabancı gelen yüzüne bakarken kendi gençliğini anımsayan kadın, aynı anda hem şaşkınlık ve kıskançlık hem de hayranlık ve sevgi hissetti. Kızının uzun saçlarını düzleştir-

dikten sonra mora boyadığı o gün, etrafta kimse yokken aynanın karşısına geçti ve genellikle orta yaşlı kadınların yaptırdığı "ajumma permalı" siyaha boyanmış kıvır kıvır saçlarına dokundu.

Geçmişe kıyasla evde yalnız geçirdiği süre artık daha fazlaydı. Kocası yöneticiliğe terfi etmiş, iş yükü hayli artmıştı, kızın da kendine göre meşguliyetleri vardı, bu yüzden hava kararmadan önce ailecek bir araya geldikleri anlar çok nadirdi. Bazen kocası eve erken gelir, ikisi baş başa sakin bir gün geçirirlerdi, hiçbir zaman tutkulu bir aşk hayatları olmadığından yâd edebilecekleri pek fazla anıları yoktu. Şimdiye dek birbirlerine karşı soğuk kalmışken bu saatten sonra sevgilerini göstermeleri zordu. Birlikte sessizce akşam yemeklerini yiyip televizyon izlerler sonra kocası erkenden yatağa girer, kadınsa televizyon izlemeye devam ederdi.

Kızı ve kocası eve geç geldiğinde ya da herkes uyuduktan sonra tek başına ekranın karşısına geçer, ulusal marş okunana kadar kalkmazdı. Yapacak pek fazla meşgalesi olmadığı doğruydu ama asıl sebep, sürekli değişen ekrana konsantre olduğunda kalbinin bir köşesinde yer eden boşluğu az da olsa doldurabilmesiydi. Kimi zaman boş kimi zaman dolu görünen o tuhaf bölgede acı ya da sızı hissediyordu, olur da bir anlığına ihmal etse boşluk daha da büyüyüp onu ele geçirecekti sanki. İşte bu yüzden televizyon izliyordu. Hiçbir anlamı olmayan görüntülere bakarken kalbini ve zihnini düşüncelerden arındırıyordu. Ama ne kadar arındırırsa arındırsın durmaksızın akan düşünce pınarı orayı yeniden dolduruyordu.

Yine böyle bir gece, her zamanki gibi tek başına televizyon izliyordu. Banyoya girip işini hallettikten sonra hep yaptığı gibi klozetin kapağını kapattı ve sifonu çekti. Ellerini yıkarken aynadaki yansımasına baktı; sarkık gözkapakla-

rı, kırışık ve kuru bir cilt, boyalı saçlarının dibinde görünen beyazlar. Yakın zamanda yeniden boyatması gerektiğini düşünerek parmaklarıyla saçını taradığı sırada aynadan klozet kapağının hareket ettiğini gördü.

Islak bir el kapağı yukarı doğru itip açtı. Bir ıslak el daha göründü. İki el klozetin kenarlarından kavradı. Islak siyah saçlarla kaplı bir insan kafası süzülürcesine dışarı çıktı. Narin ellerin uzun ince parmakları klozetin kenarlarından tüm gücüyle destek alarak kendini yukarı çekince zarif omuzlar ve uzun ince kollar ortaya çıktı. Göz alıcı saçları kusursuz sırtına dökülüyordu, hemen altında kavisli ince bir bel, beyaz dolgun kalçalar ve yumuşak hatlı, sıkı uyluklar göründü. Uyluklardan biri yukarı yükseldi ve bir ayak klozetin kenarına kondu. İnce uzun bacağı beyaz ve pürüzsüzdü. Ayağına yüklendiği için ideal kalınlıktaki baldırının kasları gerilmişti. Ayak bileği ince ve zarifti. Öteki bacağı da çıktı, uzun narin parmaklar banyo zeminine zarafetle indi. Sırılsıklam çıplak vücudu, banyonun sarı ve loş ışığı altında göz alıcı bir şekilde aynaya yansıyordu.

Klozetten çıkan kişi ağır ağır ona doğru döndüğünde kadın aynadaki yaşlı yüzünün yanında kendi gençliğini gördü. Genç hâli yaşlı hâline gülümsüyordu. Kadın da yavaşça arkasına döndü.

Artık bir "kafa" olmayan kafa karşısında hareketsizce dikiliyordu. Kadın, kendisine gülümsemeye devam eden gençliğine baktı.

"Anne."

Ses tonu biraz tizdi ama boğulur gibi çıkan o rahatsız edici gurultudan eser kalmamıştı.

"Anne, beni tanımadın mı?"

"Şey..." derken kadının sesi paslı menteşe gıcırtısı gibi çıkmıştı.

"Nasılsın?"

"..."

"Sonunda vücudumu tamamladım. Sana söz verdiğim gibi buradan çıkıp uzaklara gideceğim. Seninle vedalaşmak ve son kez bir şey istemek için geldim."

Kadın söyledikleri arasında tek kelimeye odaklandı.

"Ne isteği?"

"Endişelenme," dedi kafa ve onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Dışarı böyle çırılçıplak çıkamam. Bana verdiklerinle ancak vücudumu tamamlayabildim, giysi yapabilmek için yeterli malzemem yoktu. Bu benim senden ilk ve son isteğim. Eğer bana bir parça kıyafet verirsen mahrem yerlerimi örtüp hemen buradan uzaklaşacağım."

Kadın yatak odasındaki gardıroptan kıyafet getirmek için banyo kapısına doğru yöneldiğinde kafa onu durdurdu.

"Anne, sana zahmet vermek istemem. Öyle güzel bir kıyafete de gerek yok üstündekileri çıkarıp versen yeter bana."

"Ne saçmalıyorsun? Senin için üzerimdeki kıyafetleri çıkaracağımı mı sanıyorsun gerçekten? Hem de bu buz gibi banyo fayanslarının üstünde? Sana verdiğimi giy ve git. Ne çok şey istiyorsun böyle!"

"Anne, sakin ol lütfen." Kafa, kadına yalvaran bir ifadeyle baktı. "Şimdiye kadar senden vücudundan çıkanlar dışında bir şey almadım. İlk ve son isteğim bu. Üzerindeki kıyafetleri bana verirsen senin sıcaklığını ve kokunu ölene dek minnetle saklayacağım."

Kadın karşısındaki genç yüze ve vücuda baktı. Rahim ya da göbek bağıyla değil, kalın bağırsak ve dışkı yoluyla kendisinden doğan bu varlık, beyaz klozetin dibindeki kara delikte saklanarak yıllarca kendisine eziyet ettikten sonra nihayet gidecekti. Eğer gerçekten buradan ayrılacak ve bir

daha geri gelmeyecekse, kıyafetlerini vermekte ne gibi bir sorun olabilirdi ki?

Yaşlı kadın soyunurken genç kadın havluyla kendini kuruladı. Kıyafetleri gayet sıradandı; hırka, elbise, sutyen, külot ve bir çift çorap, hepsi bu. Çırılçıplak kalan kadın, genç kadının kıyafetleri birer birer üzerine geçirişini izledi. Külot. Sutyen. Elbise. Hırka. Her birini büyük bir özenle, tadını çıkarırcasına giydikten sonra en son çorapları ayağına geçirip hırkanın düğmelerini ilikledi. Yaşlı kadının çıplak vücudu ürperdi.

"Pekâlâ, giyindiysen git artık. Üşüdüm, üzerime bir an önce bir şeyler giymem gerek."

Kadın giyinmek üzere kapıya yöneliyordu ki genç kadın onu durdurdu.

"Nereye gidiyorsun? Senin yerin burası değil." Klozeti işaret etti. "Orası."

"Ne saçmalıyorsun?" dedi yaşlı kadın bıkkınlıkla. "Kıyafetlerimi istedin verdim. İsteğini yerine getirirsem buradan çekip gideceğini söyledin. Şimdi hangi akla hizmet bana klozete girmemi söylüyorsun? Defol buradan!"

Genç kadın alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Doğru, istediğim her şeyi verdin ve şimdi geriye sadece yaşlı vücudun kaldı. Bunca zaman ben orada varlığımı sürdürmeye çabalarken sen dışarıda hayatını yaşadın. Artık klozete girme sırası sende. Yerine geçip yeni yaşantımın tadını çıkaracağım."

"Seni nankör! Hayat mı bıraktın yaşayayım! Başkaları gibi sıradan bir hayatım olsun istedim ama sen sürekli peşimden gelip o küçücük mutluluğumu bile elimden aldın. Sırf benim sayemde doğduğunu söyledin diye iğrençliğine katlanıp seni bugünlere getirdim. Bana ettiğin eziyetlere rağmen seni büyüttüğüm için minnet duymalısın. Artık

bedenini tamamladığına göre neden hayatımdan defolup gitmiyorsun? Gözümün önünden kaybol ve bir daha sakın karşıma çıkma!"

Genç kadının yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu. Gözleri ateş saçıyordu.

"Hah, minnetmiş! Ne hakla minnet duymamı beklersin?" Her bir kelimeyi bastıra bastıra, dişlerinin arasından sakin ve kontrollü bir ses tonuyla çıkarıyordu. "Beni doğurmanı ben mi istedim? Bir kez olsun ilgilendin mi benimle? İstemememe rağmen doğurduğun hâlde benden nefret ettin, tiksindin. Yok etmeye çalıştın beni. Dışkın ve çöplerinden başka ne verdin bana? İşine yarayacak olsa onu bile vermezdin ya neyse. Bedenimi tamamlayabilmek için aşağılamalarına ve zulmüne katlandım. O karanlık delikte hep bugünün gelmesini bekledim ve sonunda geldi. Artık ben senim. Yerine geçip hayatıma dışarıda devam edeceğim."

Genç kadın içindekileri söyledikten sonra yaşlı kadına yaklaştı. Genç ve güçlü elleri yaşlı kadının omzunu ve boynunu kavradığı gibi kafasını klozetin içine soktu. Ardından hızla ayak bileklerini tutup havaya kaldırdı. Baş aşağı duran yaşlı bedeni yavaşça klozete ittikten sonra kapağı kapatıp sifona bastı.

SOĞUK PARMAKLAR

Kadın gözlerini açtı.

Karanlık. Kapkaranlık. Sanki birisi siyah kumaşla gözlerini bağlamış gibi. İğne ucu kadar bile ışık yok.

"Yoksa kör mü oldum?" diye geçirdi aklından.

Elini gözünün önünde hareket ettirmeyi denedi. Belli belirsiz bir şey görür gibi oldu ama şeklini ayırt etmek mümkün değildi.

Birkaç kez daha elini hareket ettirdikten sonra pes etti. Etrafı zifiri karanlıktı.

Neredeydi ki her yer böylesine karanlık? Saat kaçtı?

Kadın el yordamıyla etrafını yokladı. Yuvarlak, sert bir şey. Direksiyon olmalı.

Sağ eli direksiyonun arkasına kaydı. Kontak. Anahtar üstünde. Anahtarı çevirmeyi denedi ama ses gelmedi. Motor çalışmıyordu.

Bu kez sol eliyle direksiyonun sol tarafını yokladı. Eli sert çubuk gibi bir şeye değdi, çubuk bastırınca aşağı indi. Gösterge panelindeki sol ok yanmalıydı ama en ufak bir ışık görünmüyordu. Kolu yukarı doğru itti. Hâlâ ışık yok. Elini kolun ucuna doğru ilerletip çevirdi. Farlar da yanmıyordu.

Ne olmuştu?

Bir şeyler hatırlayabilmek için kendini zorladı ama zihni de şu an bulunduğu yer gibi kapkaranlıktı.

"...ocam." İnce bir kadın sesiydi bu.

Kadın başını kaldırdı.

Ses tekrar duyuldu. "Hocam."

Kadın sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi ama ses o kadar zayıf çıkıyordu ki tam yerini kestiremedi.

"Lee Hocam."

"Efendim?" diye karşılık verdi kadın.

Sesin nereden geldiğini, kimin konuştuğunu ya da kendisine mi seslenildiğini bilmiyordu. Yine de karanlıkta bir insan sesi duymak içini o kadar rahatlatmıştı ki hiç düşünmeden karşılık verdi.

"Neredesiniz? Kimsiniz? Buradayım!"

"Hocam, iyi misiniz?" Sol taraftan geliyordu ses. "Yaralandınız mı?"

Kadın uzuvlarını hareket ettirdi. Herhangi bir ağrı hissetmiyordu.

"Hayır."

"O zaman hemen arabadan çıkın," dedi soldan gelen zayıf ses.

"Neden? Bana ne oldu? Burası neresi?"

"Burası bir bataklık," dedi ses sakince. "Araba yavaş yavaş batıyor. Bir an önce oradan çıksanız iyi olur."

Kadın doğrulmaya çalıştı. Emniyet kemeri bağlıydı. Kemeri göğsünden beline doğru eliyle takip etti, tokanın kilidine basınca kemer gevşedi. Sola dönerek kapı kolunu aramaya başladı. Cama değen elini biraz daha aşağı indirdi.

"Hocam, acele edin."

Sol eli kapı kolunu buldu. Kolu çekti ama kapı hareket etmedi. İtmeye çalıştı.

"Hadi hocam!"

"Kapı açılmıyor," dedi kadın telaşla.

Ses onu yönlendirdi.

"İçeriden kilitli. Önce kilidi açmalısınız."

Kadın kolun etrafında elini gezdirdi. Bulduğu düğmelere tek tek basmaya başladı. Üçüncü düğmeye basınca bir tıkırtı duydu. Kapıdan gelen anlık titreşim sanki kurtarıcısıymış gibi içini rahatlatmıştı.

Kadın kapı kolunu tekrar çekti. Kapı biraz açılmıştı ama bir şey daha fazla açılmasını engelliyordu.

"Açılmıyor," dedi kadın kapıyı omzuyla iterken.

"Çamur yüzünden sıkışmış. Yardım edeyim." Ses hemen yanından geliyordu.

Kapıyı iterken kadının eli, birinin parmağına değdi. Kapı biraz daha açılmıştı.

"Acele edin. Çıkın oradan."

Kadın sesin komutuna uyarak sol bacağını dışarı çıkardığı anda bir şey hatırladı.

"Bekle biraz."

Yere eğildi, direksiyonun altında elini gezdirmeye başladı. İki tane sert ve yassı nesne. Sağdaki uzun olan gaz, soldaki geniş olansa fren pedalı. Pedalların altına doğru uzanınca sağ eli zemindeki paspasa ve üzerine bulaşmış çamura değdi. Aradığı şeyi bir türlü bulamıyordu.

"Ne yapıyorsunuz? Hemen çıkmanız gerek!" dedi ses sabırsızca.

"Bir saniye."

Elini sürücü koltuğunun altına uzattı. Uzun, ince bir demir çubuk. Sürücü koltuğunu ileri geri hareket ettirmeyi sağlayan kol olmalı. Onun hemen altına dokundu. Yine paspas ve çamurdan başka bir şey yoktu.

Arabadan dışarı çıkardığı sol bacağının ağır ağır yükseldiğini hissedebiliyordu. Bununla birlikte kapı da yavaşça kapanıyor, bacağına baskı yapıyordu.

"Hocam acele edin! Ne aradığınızı bilmiyorum ama aramaktan vazgeçip çıkın artık!" diye bağırdı ses.

"Ama..." Kadın duraksadı.

"Ne arıyorsunuz?"

"Çok önemli bir şey..."

Belli belirsiz bir yanıt verdikten sonra sağ eliyle sol eline dokundu. Dördüncü parmağında olması gereken şey orada değildi. Elini sürücü koltuğunun altından yandaki yolcu koltuğuna doğru kaydırdı.

"Bu kadar önemli ne olabilir? Ne arıyorsunuz?" diye sordu ses yeniden.

Kadın sol elini dışarı çıkarıp arabanın kenarına tutundu, oradan destek alarak sağ kolunu yan koltuğa uzatabildiği kadar uzattı.

"Yüzük."

Ama eli yolcu koltuğuna kadar yetişmedi, ulaşabildiği tek şey vites ile el freniydi. Kolunu biraz daha uzattı. Koltuğun üzerinde hiçbir şey yoktu. Tuhaf pozisyonu yüzünden koltuğun altına uzanamıyordu. Az önce elinin değdiği parmak tekrar sol eline dokundu.

"Bundan mı bahsediyorsunuz?"

Küçük, sert, yuvarlak bir nesnenin sol eline değdiğini hissetti. Parmaklar yüzüğü kadının dördüncü parmağına geçirdi.

Kadın doğruldu, sağ eliyle sol eline dokundu. Göremese de parmakları arasındaki rahatsız edici kalınlık ve pürüzsüzlük hissi ona hayli tanıdık gelmişti.

"Aradığınız şey buydu değil mi?"

"Evet, ama bunu nasıl..."

Sözünü kesti ses. "Bulmuş olmanız yeterli değil mi? Hadi çabuk çıkın. Araba batıyor!"

Kadın sağ eliyle kapanmak üzere olan kapıyı itip vücudunun sol yarısını arabadan çıkardı.

"Dikkatli olun. Zemin çok yumuşak," diye uyardı ses.

Gerçekten de sol ayağının çamura battığını hissedebiliyordu. Sol eliyle kapıdan, sağ eliyle üst gövdeden destek alarak dikkatli bir şekilde arabadan indi.

Attığı her adımda ayakları çamura battığı için dengesini korumakta zorlanıyordu. Tam tökezlediği anda parmaklar onu sol elinden yakaladı.

"Dikkat edin. Yavaş yavaş ilerleyin, acele etmeyin."

Sesin söylediği gibi ağır ve dikkatli adımlarla arabadan uzaklaşmaya başladı.

Sonra aniden durdu.

"Neden durdunuz?" diye sordu ses.

"Az önce... Duymadın mı?"

"Neyi?"

Kadın etrafı dinledi.

"Biri... Orada biri var sanırım."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Yanlış duymuş olmalısınız. Burada sadece ikimiz varız," dedi ses.

Kadın tekrar etrafı dinledi.

Belli belirsiz bir sesti. Hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyordu. İnsan sesine de benziyordu, rüzgâr sesine de... Sonra tamamen kesildi.

"Biri var sanki."

"Burada bizden başka kimse yok," dedi ses kesin bir şekilde. "Duyduğunuz ses muhtemelen vahşi bir hayvandan geldi."

Parmaklar kadının sol elini daha sıkı kavradı.

"Hadi, buradan bir an önce uzaklaşalım," dedi ses huzursuzca.

Parmaklardan sol eline akan korku hissi kalbini kaplayınca kadın karşı çıkmadan yürümeye başladı.

Arada sırada ayakları yumuşak zemine batınca düşecek

gibi oluyordu. Bu ne zaman gerçekleşse parmaklar sol elini acıtacak kadar sıkı kavrıyor, dengesini sağlamasına yardımcı oluyordu.

Nereye gittiklerini bilmiyordu. Hatta şu an nerede oldukları konusunda bile en ufak fikri yoktu. Her ne kadar sesin en az kendisi kadar korktuğunu hissetse de elini sımsıkı tutan parmakları kadına güç veriyordu. Bu şekilde, sese ve parmaklara güvenerek zifiri karanlıkta, çamura bata çıka bilinmeyene doğru ilerlemeye devam etti.

"Ohh, nihayet," diyen sesin morali yerine gelmiş gibiydi. "Buradan itibaren zemin sertleşiyor."

O anda kadının sol ayağı kuru, sert zemine bastı, ardından da sağ ayağı.

"Artık rahatça yürüyebiliriz," diye devam etti ses sevinçle.

"Biraz dinlensek mi?" diye önerdi kadın.

Önünü bile göremediği karanlıkta dengesini sağlamaya çalışarak hiç durmadan dakikalarca yürümek hem fiziksel hem de zihinsel olarak onu çok yormuştu.

Kadın hiç düşünmeden öylece yola oturuverince sesin sahibi de yanına çöktü. Göremese de yanında birinin oturduğunu hissedebiliyordu.

"Şu yüzük. Sizin için çok önemli sanırım?" diye sordu ses kelimelerini özenle seçerek.

Kadın sol elinin yüzük parmağındaki yuvarlak, sert ve pürüzsüz nesneye dokundu.

"Şey... Öyle."

"Yani... Çok mu değerli bir şey?" Ses hâlâ temkinli bir şekilde konuşuyordu.

"Evet." Yüzüğe dokunmaya devam etti.

Hatırında kocaman, sıcacık bir elin kendi elini sarması, huzur veren tanıdık bir yüz vardı, neşeli ve mutlu gibiydi... Yüzük onun için böyle bir şeydi. Değerli ve önemli bir şey.

Ama hatırlamaya çalıştıkça anılar daha da bulanıklaşıyor, tıpkı günbatımının son ışık parıltıları gibi geride sıcaklığını bırakarak kayboluyorlardı. Aklında kalan tek şey, gözlerini açtığından beri onu kuşatan karanlıktı.

Kadın sessizliğini korudu.

"Affedersiniz, fazla meraklı davrandım galiba."

"Yo, hayır... Sorun değil," dedi kadın, kafası karışıktı. "Ben... Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Zihnim kapkaranlık."

"Yoksa yaralandınız mı?" diye sordu ses endişeyle.

"Hiçbir yerimde ağrı hissetmiyorum ama."

"Bir bakayım."

Kadın parmakların alnında ve başında gezindiğini hissetti.

"Acıyor mu?" diye sordu ses.

"Hayır."

Parmaklar şakaklarına dokundu.

"Ya burası?"

"Sorun yok, iyiyim."

"Emin olamadım." Ses hafifçe iç çekti. "Buradan bir an önce kurtulup hastaneye gitsek iyi olacak."

Kadın da kendi başına ve yüzüne dokundu. Elinin altında herhangi bir yara ya da kan hissetmedi. Sadece zihnini kaplayan karanlık vardı.

"Şey..." Kadın bir süre daha elini başında gezdirdikten sonra, "Şu anda neredeyiz? Neler oldu?" diye sordu.

"Nasıl yani? Hatırlamıyor musunuz?" Ses şaşırmıştı.

"Evet, hem de hiçbir şey..." dedi kadın halsizce.

"Yeni evlenen Choi Hoca'nın evine hayırlı olsuna gitmiştik ama dönüş yolunda bir kaza geçirdik. Hatırladınız mı?"

"Hayır."

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Zihnini yokladı ama tek bulabildiği daha fazla karanlıktı.

"Şey, hocam..." dedi ses ve bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Öyleyse benim kim olduğumu da...?"

Kadın yutkundu. Ağlamak üzereydi.

"Hatırlamıyorum."

"Olamaz..." Ses tüm enerjisini kaybetmiş gibi mırıldandı.

"Ben Kim Hoca... Altıncı sınıfların ikinci şubesinden. Hatırladınız mı?"

"Pek hatırlamadım."

Kadın, "Hoca derken ilkokul öğretmenini kastediyordu yani," diye geçirdi içinden.

"Bizim gibi Choi Hoca da," ses son bir umutla devam etti, "geçen yıl beşlerin sınıf öğretmeniydi. Ama evlendikten sonra okuldan ayrılıp şehir merkezinden uzak bir eve taşındı. Hiçbirini hatırlamıyor musunuz?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sanırım ciddi bir sorunumuz var." Parmaklar yeniden kadının sol elini buldu ve az önceki gibi sımsıkı kavradı. "Kalkalım artık."

"Efendim?" Kadın ne olduğunu anlamadan kendini ayakta buldu.

"Hocam, durumunuz tahminimden çok daha ciddi olabilir. Vakit kaybetmeyelim. Bir an önce buradan uzaklaşıp hastaneyi bulalım," dedi ses kararlı bir şekilde.

"Olur."

"Çok mu yorgunsunuz?"

"Hı? Yok, hayır."

"İyi o zaman, gidelim."

Kadın sol elinden hafifçe çeken parmakları takip etti.

"Peki, kaza nasıl oldu?" diye sordu yürümeye devam ederken.

Ses iç çekti.

"Ben de anlamadım. İçkiyi fazla kaçırdığım için direksiyonun başına siz geçmiştiniz."

Kadın hissettiği suçluluk yüzünden bir müddet sessiz kaldı.

"Yani... Araba senin miydi?"

Ses cevap vermedi. Mahcubiyet ve suçluluk, kadının içindeki merakı bastırdı ama bir süre sessizce yürüdükten sonra aklındakini sormaktan kendini alamadı.

"Sence... Şu an neredeyiz?"

"Hımm..." Ses cevap vermeye isteksiz gibiydi.

"Choi Hoca'nın evi tam olarak nerede?" diye sordu kadın bu kez. "Buraya yakın mı?"

"Şey... Ben de bilmiyorum. Arabaya biner binmez uyuyakalmışım," dedi ses mırıldanır gibi.

Kadın biraz daha düşündükten sonra, "Cep telefonun yanında mı?" diye sordu.

Ses bir süre cevap vermeden yürümeye devam etti.

"Cep telefonum mu? Yok, yanımda değil. Ya sizinki?"

"Benimki de yok."

"Yüzüğü ararken telefona hiç mi denk gelmediniz?"

Kadın bu sorudaki sitemi hissetmişti.

"Ön koltuklarda hiçbir şey bulamadım. Arka koltukta da mı yoktu?"

"Karanlık olduğundan bir şey göremedim. Arabanın dışına fırlamıştır belki," dedi ses şüpheyle.

Konuşma yine kesildi. Kadın arabadan ayrıldıklarından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Ne ay görünüyordu ne de yıldızlar. İçinden, "Şafağın sökmesine daha ne kadar var?" diye geçirdi.

En sonunda dayanamayıp, "Tam olarak... Nereye gidiyoruz?" diye sordu tereddütle.

Ses cevap vermedi.

"Nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu kadın yeniden.

Ses cevap vermek yerine bir müddet sonra başka bir şey söyledi.

"Choi Hoca'nın durumuna çok üzülüyorum."

"Ne?" Kadın, sesin ne demek istediğini anlamamıştı.

"Evlendiği için nasıl da mutluydu, dünyalar onun olmuştu. Gel gör ki bir yıl sonra boşandı, okuldan da ayrıldı..." dedi ses kendi kendine konuşur gibi.

Kadın devam etmesini bekledi ama ses daha fazlasını söylemedi.

"Neyden bahsediyorsun?"

Ses yine mırıldanmaya başladı.

"Aldatılması onun mu suçu? Ne adaletsizlik ama... Öğretmenlerin başkalarına iyi örnek olması gerektiğini söylerler. Sırf kadın diye... Boşanmış bir kadın diye..."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Az önce Choi Hoca'nın yakın zamanda evlendiğini söylememiş miydin?"

Ses acı acı güldü.

"Yakın zamanda doğru... Evleneli sadece bir yıl olmuştu."

"Ama az önce... Choi Hoca'nın yeni evlendiğini, hatta evine hayırlı olsuna gittiğimizi söyledin."

"Lee Hocam anlaşılan başınızı fena çarpmışsınız." Ses sabırla açıklamaya koyuldu. "Choi Hoca boşandıktan sonra bir başına şehrin dışına taşındı. Oraya hem yeni evini görmek hem de ona destek olmak için gitmiştik."

Ses bir süre duraksadıktan sonra kendi kendine, "Yalnız yaşarken içki bağımlısı olup çıkmış. O kadar içkiyi tek başına nasıl..." diye mırıldandı.

"Hı? Ama..." Kadının kafası karışmıştı.

Ses, "Hiç mi hatırlamıyorsunuz?" diye sorduktan sonra tekrar kendi kendine mırıldandı. "Ah, ne yapsak ki... Hemen hastaneye gitmeli."

Sesin son söylediklerinden sonra kadın bir daha ağzını açmadı. Uzun süre sessizlik içerisinde yürüdüler. Kadın gökyüzüne baktı. O kadar karanlıktı ki baktığı şey gökyüzü mü değil mi ayırt edemiyordu. Daha önce böylesi bir karanlığa denk gelmemişti. Araba kazası dediğin yolda olur, peki etrafta neden bir tane bile sokak lambası yoktu?

Neredeydi? Nereye gidiyordu?

"Zavallı Choi Hoca..."

Yanında yürüyen ses tekrar konuşmaya başlamıştı ama kadın bu kez bir şey demedi.

"Annesi çok ağladı. Gencecik kızının böyle korkunç bir şekilde..."

Kadın sesin sözünü kesti.

"Ne demek istiyorsun?"

Ses iç çekti.

"Siz de gördünüz ya hani, cenazede... Ah doğru ya, hatırlamadığınızı söylemiştiniz."

Bu belirsiz cevaptaki alaycı havayı hisseden kadın sert bir şekilde karşılık verdi.

"Ne cenazesi? Az önce ev dedin."

"Vah vah, hafızanız gerçekten silinmiş." Ses dilini şaklattı. "Yıllardır âşıktı ona ama yine de bir adam için intihar etmesi... Daha çok gençti. Geride bıraktığı ailesi perişan oldu."

"Choi Hoca'nın evli olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu kadın sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak.

"Kocası onu aldatınca boşandığını söylemedim mi?" Ses hafifçe iç çekti. "Gerçi kime anlatıyorum... Tüm bunları sizin daha iyi bilmeniz gerek."

"Az önce kendin söyledin ya. Choi Hoca'nın evli olduğunu, yeni evini görmeye gittiğimizi... Başta evli diyorsun şimdi de boşanmış..."

"Lee Hocam, çok tutarsız konuşuyorsunuz. Aklınız yerinde mi?"

Kadın cevap vermedi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Choi Hoca'nın durumu içler acısı, sizce de öyle değil mi?" diye mırıldandı ses. "Boşuna aşkın gözü kördür dememişler. Tüm okul, adamın yan sınıfın öğretmenine vurulduğunun farkındayken bir tek o anlamamıştı. Kadının teki gelip kocasını elinden alınca Choi Hoca okuldan ayrıldı, sonra da kendini öldüreceğini söyleyerek ortalığı ayağa kaldırdı," dedikten sonra duraksadı.

Kadın sesin devam etmesini bekledi.

"Ve sonunda gerçekten kendini öldürdü." Gülüyor mu yoksa ağlıyor mu belli değildi.

Sese duyduğu kısa süreli ama yoğun güven duygusunu parçalayan keskin bir acı, kadının kalbini deşip içine girdi. Korkmaya başlamıştı. Temkinli bir şekilde biraz sağa çekildi. Solundaki ses kendi kendine konuşmaya devam ediyordu.

"Hayat denen şey ne adaletsiz. Herkes aynı şekilde doğuyor ama kimisi birilerinin kocasıyla evleniyor, kimisi de çiğnenmiş sakız gibi tükürülüp atılıyor."

Kadın cevap vermedi.

"Tuhaf değil mi? Aynı arabadaki iki kişi kaza yapıyor, biri ısrarla yaşamaya devam ederken diğeri olay yerinde ölüyor."

"Kimsin sen?" diye sordu kadın, artık sesinin titremesine engel bile olmaya çalışmıyordu.

Ses onu duymazdan gelip devam etti.

"Sizce de haksızlık değil mi? Yaşarken yalnızsınızdır ama öldükten sonra da yalnız kalmaya devam edersiniz."

"Burası neresi! Bana ne oldu!" diye bağırdı kadın.

Solundaki ses hafiften kıkırdadı.

"İnsan denen varlık çok ilginç. Sırf korktukları için göremedikleri seslere koşulsuz şartsız güveniyorlar."

"Nesin sen?" Kadın haykırmaya başladı. "Burası neresi? Nereye götürüyorsun beni?"

"Biraz ilgili davrandı diye nereden çıktığı bile belli olmayan bir sesin peşinden bilinmeyene doğru gidiyorlar."

Kadın daha fazla dayanamayıp koşmaya başladı. Sesin arkasından kıkırdayarak konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordu.

"Hatta kendinin bile kim olduğunu, nereden geldiğini bilmeden..."

Kadın koştu. Nereye gittiğini bilmese de sesten uzaklaşmak içini rahatlatmıştı. Hiç durmadan körü körüne koştu.

Bastığı zemin aniden yumuşayınca dengesini kaybedip düştü. Nihayet ayağa kalkmayı başardığı anda parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı. Karanlığa alışan gözleri bu ani ışıltı karşısında işlevini yitiriverdi. Kadın ışık selinin içinde donup kaldı.

Bir an için, karşı taraftan gelen arabanın kontrolünü kaybederek yoldan çıktığını ve sürücü koltuğunda oturan kendisinin dehşet içindeki yüzünü net bir şekilde gördü. Direksiyonu sıkan iki eli arasında başka bir ele ait beş tane parmak vardı, sanki alay edercesine, kaygısızca direksiyonu tutuyorlardı.

Sonrası karanlık.

"...ocam."

Bir yerden ince bir kadın sesi geliyordu. Kadın gözlerini açtı.

"Hocam." Ses tekrar duyuldu.

Kadın sesin geldiğini yöne doğru dönmek istedi ama başını hareket ettiremiyordu.

"Lee Hocam."

Kadın tam karşılık verecekken başka, tanıdık bir ses cevap verdi.

"Efendim?"

Sesin çağrısını yanıtlayanın kendi sesi olduğunu duyunca arabanın altında debelenmeye başladı ama vücudunu bir türlü hareket ettiremiyordu. Her iki bacağını da uyluklarına kadar kaplayan yumuşak çamur, daha doğrusu ne olduğunu bilmediği çamurumsu, yapış yapış, inatçı ve uğursuz bir şey belini ele geçirerek yavaş yavaş yukarı doğru tırmanıyordu.

Uzaktan gelen konuşmaları duyabiliyordu.

"Neredesiniz? Kimsiniz? Buradayım!"

"Hocam, iyi misiniz?"

Kadın var gücüyle çabalıyordu. Sağ kolu tekerleğin altına sıkışmıştı. Binbir uğraştan sonra kolunu kurtarmayı başardı. Tüm gücüyle tampona tutunup kendini arabanın altından çıkarmaya çalıştı.

Sonra aniden sol eline birkaç soğuk parmak değdi. Kadın elini yumruk hâline getirdi ama çok geç kalmıştı. Soğuk parmaklar yüzük parmağındaki yuvarlak, sert ve pürüzsüz halkayı çekip almıştı.

Yapmaaa!

Bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Ses kulağına, "Şşş, sakin ol," diye fısıldadı. "Çok kötü yaralandınız, hareket etmemelisiniz... Lee... Hocam."

Ses kıkırdayarak yanından uzaklaştı. Üstündeki arabadan gelen hafif titreşimleri hissedebiliyordu.

"Dikkat edin. Yavaş yavaş ilerleyin, acele etmeyin."

Kadın ağzını açtı, içindeki tüm korku, öfke ve umutsuzluğu toplayarak var gücüyle çığlık attı.

"Neden durdunuz?" diye sordu ses.

"Az önce... Duymadın mı?"

"Neyi?" diye sordu ses yeniden.

"Biri... Sanırım oradaki biri..."

"Yanlış duymuş olmalısınız. Burada sadece ikimiz varız."

Yumuşak, çamurlu zeminde güçlükle ilerlemeye başlayan ayak seslerini belli belirsiz duyabiliyordu. Konuşma sesleri giderek uzaklaştı.

Ağır ağır batan arabanın altında ezilirken kemiklerinin kırıldığını duyabiliyor ama tuhaf bir şekilde acı hissetmiyordu. Tek hissedebildiği kendini bilinmeyen bir karanlığa gömen arabanın muazzam ağırlığıydı.

BEDENLEŞME*

Kanaması durmak bilmiyordu. Bugün reglin on ikinci günüydü. Genelde üçüncü günden sonra akıntıları azalmaya başlar, beşinci ya da altıncı gün biterdi ama bu kez öyle olmadı, ikinci haftada bile duracak gibi görünmüyordu. Akıntı miktarı akşamları azalsa da sabah olunca tekrar artıyordu.

İki hafta geçtiği hâlde herhangi bir değişiklik olmayınca kadın bir jinekoloğa görünmesi gerektiğini düşündü ama kadın hastalıkları ve doğum kliniği, evli olmayan genç bir kadının rahatça gidebileceği bir yer değildi.

Yirminci günün sonunda baş dönmeleri başladı, kendini sürekli yorgun hissetmesi günlük düzenini de bozmuştu. Daha fazla dayanamadı ve sonunda kliniğe gitti.

Doktor tek kelime etmeden kadının karnına bol miktarda şeffaf, kaygan bir jel sürdükten sonra yuvarlak, soğuk metali karnının farklı bölgelerine bastırdı.

"Olağandışı bir şey görünmüyor," diye mırıldandı bulanık, siyah-beyaz ekrana dikkatle bakarken.

Ne kadar silse de jel kadının ellerine ve kıyafetlerine bulaşmıştı. Üstünü giydikten sonra tekrar doktorun odasına döndü.

---

* Yazar burada hem "bedenleşme" hem de "menstrüasyon, regl" anlamına gelen eş sesli bir sözcük kullanmıştır. –*çn*

Doktor hastalık geçmişine bakarken, "Son zamanlarda aşırı stres altında kaldınız mı? Ya da ortamınızda büyük bir değişiklik oldu mu?" diye sordu.

"Yüksek lisans tezimi yazıyorum ama... O kadar da stresli değilim."

Doktor başını kaldırıp ona bakış attıktan sonra reçeteye bir şeyler karaladı.

"Stres hormonal dengesizliklere yol açtığından bazen böyle durumlar yaşanabiliyor. Ultrasonda her şey normal görünüyor, o yüzden size doğum kontrol hapı yazıyorum. Üç hafta kullanıp bir hafta ara vereceksiniz, sonra yine üç hafta kullanın ve bir hafta ara verin; iki-üç aya kalmaz normale dönersiniz."

Böylece kadın, doğum kontrol hapı kullanmaya başladı.

Üç hafta kullandıktan sonra bir hafta hiç almadı, sonra üç hafta daha kullandı. İki ayın sonunda ilaç almayı tamamen bıraktı ama bıraktıktan iki gün sonra başlayan regl kanaması, on gün boyunca hiç durmadı bunun üzerine ilaca tekrar başladı. Kanama ânında durdu. Üç hafta sonra ilacı bırakmayı denediğinde yine aynı şey oldu. Sonuç olarak, planlanandan dört ay kadar uzun bir süre ilacı kullanmak zorunda kaldı.

Altıncı ay, kanaması başladıktan beş gün sonra durunca kadın mutluluktan havalara uçtu.

Yaklaşık bir ay sonra bir sabah yataktan kalkarken aniden başı döndü ve geri oturmak zorunda kaldı. Bütün gün öğürüp durdu, baş dönmesi dayanılacak gibi değildi. Tek lokma yemek yiyemedi, hâlsizdi ve ateşi vardı.

Araştırma hastanesine gidip sağlık kontrolünden geçmeye karar verdi. Ultrasona girdi, kan ve idrar testleri yapıldı.

Sonucu öğrenmeye gittiğinde doktor gayet sakin bir şekilde test sonucunu açıkladı.

"Hamilesiniz."

"Ne?"

"Jinekoloğa görünseniz iyi olur."

Aynı hastanenin kadın hastalıkları ve doğum bölümüne gitmek için birkaç kat aşağı indi. Pek de hoş olmayan bir dizi muayeneden sonra otuzlarında, aşırı makyajlı jinekolog buz gibi bir edayla teşhisini açıkladı.

"Altı haftalık hamilesiniz."

Kadın hemen karşı çıktı. "Nasıl olur? Ben bekârım, erkek arkadaşım da yok."

"Herhangi bir cinsel deneyim yaşadınız mı? Ya da son zamanlarda ilaç kullandınız mı?"

"Regl kanamam durmadığı için uzun süre doğum kontrol hapı kullandım ama..."

"Ne kadar uzun süre?"

"Altı ay kadar."

Doktor, masmavi göz farı ve siyah göz kaleminin daha kalkık gösterdiği ürkütücü gözleriyle kadına dik dik baktı.

"Haplar reçeteli miydi?"

"Şey... Doktorum birkaç ay kullanmamı söylemişti ama bildiğiniz üzere doğum kontrol hapları reçetesiz de alınabiliyor," dedi kadın çekine çekine.

"Doktorunuz size birkaç ay kullanın dediyse öyle yapmanız gerekirdi!"

"Kanamam bir türlü durmuyor diye..."

Doktor, kırmızı rujlu dudaklarının arasından sıkıntıyla nefesini verdi.

"Dinmeyen regl kanaması gibi anormal durumlarda uzun süre doğum kontrol hapı alınırsa yan etki olarak hamilelik görülebiliyor."

"Nasıl yani? Ama doğum kontrol hapı hamileliği önlemek için kullanılan bir ilaç değil mi zaten?" diye zayıf bir sesle itiraz etti kadın.

Bunun üzerine doktor mavi farlı gözleriyle kadına öfkeli bir bakış attı.

"Yan etkinin oluşması sizin hatanız. Kim dedi o kadar hap kullanın diye? İlaçları canınız istediğinde alıp canınız istediğinde bırakamazsınız."

"Öyleyse ben... Şimdi ne yapacağım?"

"Çocuğun babası var mı?" diye sordu doktor, kadının hastalık geçmişine bakarken.

"Anlamadım?"

"Çocuğun babası olabilecek biri var mı yani?"

"Hayır."

Doktor başını önündeki kâğıtlardan kaldırıp makyajla bezeli o korkunç gözleriyle tekrar kadına baktı.

"O zaman bir an önce çocuğa baba bulsanız iyi edersiniz."

"Baba mı? Neden?"

"Ortada bir çocuk varsa babası da olması gerekmez mi!" diye sertçe karşılık verdi doktor.

"Peki ya babası yoksa... O zaman ne olur?"

Doktor sinirli sinirli açıklamaya koyuldu.

"Anormal bir şekilde hamile kaldınız, baba olmadan fetüs düzgün bir şekilde gelişemez. Tavukların döllenmiş ve döllenmemiş yumurtaları arasındaki farkı biliyorsunuz değil mi? Sizin durumunuzda da aynı şey geçerli. Fetüs düzgün büyüyemezse gebelik normal bir şekilde ilerlemez ve bu durum anne için kötü sonuçlar doğurur. Anlatabildim mi?"

"Anladım ama... Kötü sonuçlar derken kastettiğiniz nedir?"

"Duruma göre değişir. Şu an sadece altı haftalık olduğu için net bir şey söyleyemem." Doktor iç çekti ve doğrudan kadına bakarak tehditkâr bir tonda devam etti. "Her neyse,

bir an önce çocuğa baba bulmaya bakın. Acele edin yoksa sizin için kötü olur."

Ailesi, üniversiteye ara vermesi ve karnı büyümeden çocuğa görücü usulüyle de olsa bir baba bulması gerektiği konusunda hemfikirdi. Kadın hastalandığını söyleyerek okuldan izin aldı. Bölümündeki arkadaşları ölümcül bir hastalığa yakalandığını sanıp onun için üzüldüler. Asabi tez danışmanı, "Tam da tezini rayına oturtmuşken sırası mıydı şimdi izin almanın?" diyerek ateş püskürse de yapacak bir şey yoktu, o da böyle olmasını istemezdi.

Okuldan izin aldıktan sonra yapması gereken bir şey kalmamıştı, bundan sonrasıyla ailesi ilgilenecekti. Ailesindeki herkes çocuğa baba bulabilmek için seferber oldu ve annesinin ilk görücü usulü randevuyu ayarlaması çok uzun sürmedi.

Çöpçatanla annesi masadan kalkınca baba adayıyla baş başa kalan kadının, adamla arasına rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Hayatında ilk defa evlilik maksadıyla bir erkekle buluşuyordu, daha önce hiç görmediği bir adamın karşısında söze nereden başlayacağını, nereye bakacağını ya da ellerini nereye koyması gerektiğini bilmiyordu. Üstelik azaldığını zannettiği bulantıları sabahtan beri iyice şiddetlenmişti, otelin kafesinde oturduğu süre boyunca klimadan gelen serin esinti ve yoğun kahve kokusu yüzünden tüm vücudu titriyor, kusacak gibi oluyordu.

Uzun sessizliğin ardından adam utangaç bir edayla, "Yüksek lisans mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet." Kadın soğuktan morarmış dudaklarını zar zor aralamıştı.

"Bölümünüz nedir?"

"Slav Edebiyatı."

"Ne ilginç! Kore'de Norveç Edebiyatı okuyan pek fazla kişi yok, öyle değil mi?"

"Şey, Norveç değil..."

O anda kahve kokusuna daha fazla dayanamadı ve ayağa fırladığı gibi tuvalete koştu. Uzun süre kendini zorlasa da boş midesinden biraz kahve, hava ve safradan başka bir şey çıkmamıştı. Elini ve ağzını yıkarken bir yandan da adamın gitmiş olması için dua ediyordu.

Ama adam gitmemişti, endişeli bir yüzle kadınlar tuvaletinin önünde bekliyordu. Kadın kapıdan sendeleyerek çıkınca adam hemen onu tuttu.

"İyi misiniz?"

Utancından kıpkırmızı kesilen kadın mahcup bir ifadeyle, "Evet... Kusura bakmayın lütfen," diye cevapladı.

Adam yürümesinde ona yardımcı oldu. Tuvaletten masaya kadar ağır ağır ilerledikleri o kısacık mesafede, adamın omuzlarının kendisini saracak kadar geniş olduğunu fark etti. Klima yüzünden buz tutmuş kolundan ve omzundan kavrayan bu yabancının kolları hem güçlü ve sert hem de sıcak ve nazikti. Kadının utançtan kırmızıya boyanan yanakları bu düşüncelerle daha da kızarmıştı. Oradan bir an önce kaçmak istiyordu ama başı hâlâ dönüyor, bacakları titriyordu.

"Rahatsız mısınız? Çıkalım mı?"

"Yok hayır. Çok özür dilerim. Biraz oturabilir miyim?"

"Tabii, buyurun."

Kadın kendini sandalyeye bıraktı ve bir süre hiç konuşmadı. Adamsa ne yapacağını bilemez hâlde kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Hasta mısınız? Keşke kendinizi zorlamasaydınız daha sonra da görüşebi–"

"Önemli bir şey değil. Bulantı sadece... Hamileyim de."

"Aa, öyle mi? Tebrik ederim."

"Teşekkürler."

"Sanırım kahve kokusu rahatsız etti sizi. Hemen kaldırtayım."

Adam çabucak garsonu çağırdı.

"Teşekkür ederim." Kadın yine mahcup oldu ama hiç değilse kahve kokusu gitmişti.

"Çok yeni galiba?"

"Evet, iki aylık."

"Yani kız mı erkek mi bilmiyorsunuz? Ah, kusura bakmayın. Sanki sorguya çeker gibi oldu."

"Yok, sorun değil. Cinsiyetini henüz bilmiyorum. Kasten öğrenmedim."

"Eh, doğduktan sonra öğrenmek daha heyecan verici tabii."

Adam nazik ve saygılıydı, kadın şaşırtıcı bir şekilde onunla gayet rahat konuşabiliyordu. Bir süre hamilelik ve bebekler üzerine sohbet ettikten sonra aniden, "Şey, çocuğumun babası olmak ister misiniz?" diye sordu.

"Çocuğunuzun babası mı?"

"Evet, doğrusunu söylemek gerekirse bu randevuya gelme sebebim buydu."

Doğum kontrol hapı yüzünden nasıl hamile kaldığını ve doktorunun söylediklerini özet geçti. Adam onu ciddiyetle dinledikten sonra bir müddet durumu kafasında tarttı.

"Şu anda cevap vermem zor gibi. Buraya gelirken çocuk konusundan haberim yoktu. Evlilik amacıyla buradayım tabii ama baba olmak öyle kolayca karar verilebilecek bir mesele değil. Kusura bakmayın."

"Dert etmeyin lütfen. Sizi anlıyorum."

"Hemen cevap vermem mümkün değil ama belki görüşmeye devam edip birbirimizi daha iyi tanırsak ona göre bir karara bağlayabiliriz. Sizin için sorun olmaz değil mi?"

"Yok, hayır."

Kadın istemese de adam evine kadar bırakmakta diretti. "Benim mesleğim şoförlük. Arabama içiniz rahat bir şekilde binebilirsiniz," dedi gülümseyerek.

Evin önünde inen kadın otomobilin uzaklaşmasını izlerken saatlerce süren görüşmelerinin sonunda, şoförlük yapması dışında adamla ilgili hiçbir şey bilmediğini fark etti.

O günden sonra ardı ardına görücü usulü randevulara gitmeye devam etti ama hiçbirinden olumlu sonuç çıkmadı. Kimisi onun koşa koşa gittiği tuvaletten dönmesini bile beklemeden masadan kalkmış oluyor; kimisi çocuğuna baba aradığını duyduğunda sıkıntılı bir ifadeyle sigarasını çıkarıp yakıyor; kimisi de hoşnutsuzluğunu açıkça dile getiriyordu. Kadın her geçen gün kendini daha bitkin hissediyordu. İlk görüştüğü adam gibi nazik birini bulamayacağına ikna olmuştu ama düzensiz çalışma saatleri yüzünden onunla tekrar buluşmak şöyle dursun telefonda bile görüşemiyordu.

Diğer yandan karnı da yavaş yavaş büyümeye devam ediyordu, beşinci ayında hamileliği dışarıdan fark edilir hâle gelmiş, daha da şiddetlenen mide bulantıları zamanla azalarak nihayet tamamen kesilmişti. Göğüsleri büyümüş, kilo aldıkça beli ağrımaya ve ayakları sık sık şişmeye başlamıştı. Nefes almakta zorlanıyor, göğsü sıkışıyordu. Çok fazla terliyor, sürekli tuvalete gitmek zorunda kalıyordu. Hastanede ona tüm bu belirtilerin hamilelikte normal olduğu söylendi ama altıncı aya girdiği hâlde karnında herhangi bir hareketlilik yoktu. Çok nadiren içinde bir şeyin hafifçe kımıldadığını ya da titrediğini hissediyordu ama bunlar bir bebeğin karnında dönmesine ya da tekme atmasına benzer bir his değildi. Endişelerinden ağır makyajlı jinekoloğa bahsedince doktor onu sertçe azarladı.

"Hâlâ çocuğa baba bulamadığınız için böyle oluyor!"

"Şey... Baba bulmak o kadar kolay değil."

"Hayatta kolay olan ne var söyler misiniz? Hamileliğin basit bir şey olduğunu mu sanmıştınız? Onu bunu boşverin de bir an önce baba bulmaya bakın! Ne kadar az vaktinizin kaldığının farkında mısınız?"

"Arıyorum ama..."

"Olmaz ki canım! Siz daha şimdiden çocuğun sorumluluğunu alamıyorsanız ileride ne yapacaksınız? Düşünün bir, tam şu anda içinizde bir hayat yeşeriyor, insan yaratılıyor ve siz o insanın yaşamından sorumlusunuz! Daha fetüsün gelişim evresinde bu kadar umursamaz davranırsanız bebek doğunca ne olur düşünmek bile istemiyorum."

"Ama bu..."

"Henüz gözle görülür bir anormallikle karşılaşmadığınız için böyle rahat davrandığınız ortada ama bu şekilde devam ederseniz karnınızdaki için de hiç iyi şeyler olmaz. Sağlıklı ve normal bir bebek doğurmak istiyorsanız baba bulmak için gereken neyse yapmalısınız."

"Ama yapıyorum zaten, çocuğun geleceği için iyi bir baba arıyorum ve–"

"Fazla zaman kalmadı!"

Öfkeli doktor siyah göz kalemi ve mavi farla belirginleştirdiği gözleriyle ona sert bir bakış atınca, kadın panik içinde hastaneden ayrıldı.

Karnı iyice büyüdüğünden erkeklerle görüşmesi de zorlaşmıştı. Otuz yedinci buluşmasında, adam daha oturur oturmaz karnına şöyle bir bakıp tek kelime etmeden masadan kalkmıştı, o günden sonra kadın kimseyle buluşmama kararı aldı. Madem tek başına hamile kaldı çocuğu da tek başına büyütecekti ama babasız doğurarak, bebeğe zarar vereceğine dair duyduğu endişe, korku ve suçluluğun kalbinin bir köşesinde yavaş yavaş büyümesine engel olamadı.

Evde rahatça uzandığı yerden bebeğe sakinleştirici müzikler dinletmek, çocuk kitapları okumak ve doğum öncesi videoları seyretmek günlük rutini hâline gelmişti. Bulantılarının yerini kansızlık aldığından demir yönünden zengin besinler tüketiyordu. İştahında dikkat çekici bir değişiklik yoktu, normalde yemediği yiyecekleri aşerme gibi bir durum da yaşamadı. Günleri gayet rahat ve huzurlu geçiyordu, ailesi ve akrabaları ona karşı hiç olmadıkları kadar ilgiliydi; kadını kırılgan ve değerli bir eşyaymış gibi el üstünde tutuyorlar, bir ihtiyacı ya da canının çektiği bir yemek olursa diye ağzından çıkacak tek kelimeye bakıyorlardı. Rutin kontroller için jinekoloğa gittiği zamanlar dışında sakin yaşantısından memnundu.

Bir gün her zamanki gibi sakinleştirici müzikler eşliğinde bebeğe çocuk kitabı okurken telefonuna bir mesaj geldi.

"*Hemen beni ara.*"

Ekrandaki numarayı ilk defa görüyordu. Yanlışlıkla gönderildiğini düşünerek mesajı sildi.

Yaklaşık on dakika sonra telefona tekrar bildirim geldi. Aynı mesajdı. Onu da sildi.

On beş dakika sonra aynı mesaj yine geldi. Fakat bu kez ünlem işaretleri eklenmişti.

"*Hemen!! Beni ara!!*"

Acil işi olan biri numarayı yanlış almış olmalıydı. Arama tuşuna bastı.

"Alo?" Tanıdık gelmeyen bir erkek sesiydi.

"Merhaba, az önce mesajı siz mi gönderdiniz?"

"Youngran Kim'le mi görüşüyorum?"

Kadın şaşırdı. "Evet, ben Youngran Kim, siz kimsiniz?"

Karşı taraftan bir hışırtı geldi.

"Alo?"

"Itseu my leidi, oh, itseu my lobeu! O, detseu –ah pardon– det she, she new she wö! She sıpiksı yet she seyısı no –yani– nating. Wat opı det? Hia ay disi di disikossis, ay will ensso it. Ay em too boldı, o, di dis, not tu mi she sıpiksı..."

(It is my lady. Oh, it is my love.

Oh, that she knew she were!

She speaks yet she says nothing. What of that?

Here eye discourses; I will answer it.

I am too bold, 'tis not to me she speaks...*)

"Ne? Aloo?"

Adam sesini bir tık yükselterek devam etti.

"Tu opı the pe peoresıtı sıtacı in oll the hebın. Hebing ssom bicinisi, du on ontıritı hö eyes tu tu tivingıl..."

(Two of the fairest stars in all the heaven.

Having some business, do entreat her eyes

To twinkle...**)

"Hey!"

Adam okumayı kesti.

"Şu an ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'i, 2. perde, 2. sahne, Capulet'in Bahçesi'nden."

"Ne alaka?"

"Tam olarak hissettiklerim bunlar. Gazetede fotoğrafınızı gördüğümden beri aynen böyle hissediyorum. Siz benim alın yazımsınız. O yu a may rosı, may boning hatı... / Ah gülüm, yanan kalbim..."

---

* Hanımım benim. / Ah! Aşkım bu benim! Ah, keşke bilse onu sevdiğimi. / Konuşuyor ama bir şey demiyor. Olsun varsın – konuşan gözleridir. Ben de onlara cevap veririm. / Kendime fazla güveniyorum. Benimle konuşmuyor. (*Romeo ve Juliet*; 2. Perde, 2. Sahne; İthaki Yayınları, çev. Sevin Okyay) –*çn*

** Göğün en parlak iki yıldızı gözlerine yalvarmış / Yörüngemizde bir süre yerimizi alır mısın diye. (*Romeo ve Juliet*; 2. Perde, 2. Sahne; İthaki Yayınları, çev. Sevin Okyay) –*çn*

"Ne gazetesinden bahsediyorsunuz?"

"Herkes gibi eş arıyorum demek yerine 'çocuğuma baba arıyorum' demenizden ne kadar kadınsı ve edebi duyarlılığa sahip biri olduğunuz anlaşılıyor. Youngran Hanım, biz birbirimiz için yaratılmışız. Edebiyat tutkumuz sayesinde, tugedo dipı lobı endı ondosıdending... / birlikte derin bir sevgi ve anlayış..."

"Bir dakika, bir dakika, sanırım bir yanlış anlaşılma ol–"

"Kontörüm olmadığından sizi aramak yerine mesajla beni aramanızı istemek gibi bir kabalık yapmış olsam da bir gün mutlaka faturanıza yansıyan tutarı ödeyeceğim. Para denen şey aşk ve sevgi karşısında nedir ki. O, may leidi, may redı, redı rosı... / Ah, kadınım, kırmızı, kırmızı gülüm..."

"Bölümüm İngiliz Edebiyatı değil!"

Kadın telefonu adamın yüzüne kapattığı gibi hızla gazeteyi açtı. En son sayfanın alt kısmında kendi fotoğrafı vardı ve üstünde büyük harflerle "ÇOCUĞUMA BABA ARIYORUM" yazıyordu. Hemen yanında adı ve yaşı yer alırken mesleği de "Edebiyat Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi" olarak belirtilmişti, iletişim kısmında telefon numarası açık bir şekilde yazılıydı.

Akşam herkes eve döndüğünde, kadın gazeteyi elinde öfkeyle sallayarak ailesine ne işler çevirdiklerini sordu. Aile üyeleri mahcup bir ifadeyle, çocuğa baba bulma konusunda acil durum butonuna bastıklarını itiraf ettiler.

"İnsanlara en baştan doğruyu söylersek babayı daha çabuk bulabileceğimizi düşündüğümüz için..."

Kadın bu yöntemi başta saçma bulsa da jinekoloğun uyarısını hatırlayınca onlara hak vermeden edemedi ve o günden sonra her türden insanla uğraşmak zorunda kaldı. İçindeki umut kırıntısına sarılarak bütün aramaları sabırla cevapladı.

Kendini Romeo sanan adam mesajlarına cevap alamayınca her gün aramaya başlamıştı. Her defasında da edebi eserlerdeki erkeğin kadına kur yaptığı bölümleri seçip okuyor, sonra da kadının bir kereliğine de olsa kendisiyle görüşmesi için yalvarıyordu. Telefonu açtığında bazen eğlence amaçlı arayan bir çocukla karşılaşıyor, bazen de onu kardeşiyle, babasıyla, oğluyla hatta kocasıyla tanıştırmayı teklif eden kadınlar çıkıyordu. Bir de tehdit aramaları geliyordu.

"Alo?"

"Youngran Kim?"

"Evet."

"Hatırladın mı beni?"

"Efendim?"

"Benimle yattın ya, unuttum deme. Karnındaki benim çocuğum."

"Ha? Sanırım yanlış numarayı aradınız."

"Beni tanımıyormuş gibi davranmayı kes! Görüşüp konuşalım. Yarın öğlen yanında on milyon wonla MM Otel'in kafesine gel. O zaman bu gerçek, sır olarak kalmaya devam eder."

"Pardon, aramak istediğiniz numara neydi?"

"Of, ağzımdan çıkanları kulağın duymuyor mu senin? Peki, yarına kadar parayı toplaman zor olacaksa, sana bir hafta mühlet. Bu hafta sonu MM Otel'in kafesine on milyon wonla gelmezsen benimle yattığını ve karnındakini benden peydahladığını tüm mahalleye yayarım. Anladın mı? Herkese senin nasıl bir sürtük olduğunu söylerim."

"Açıkçası ihtiyacım olan şey tam da bu; çocuğum için bir baba."

"Bak, geleceğin söz konusu diyorum! İyi düşün. Bu hafta sonuna kadar on milyon won, tamam mı?" dedikten sonra telefonu kapattı.

Kadın bunun gibi saçma muhabbetlere birkaç gün daha katlandıktan sonra nihayet kayda değer bir telefon aldı.

"Alo?"

"Iı... şey, ben gazeteye verdiğiniz ilan için aramıştım. Youngran Hanım'la mı görüşüyorum acaba?" Nazik ve genç bir erkek sesiydi.

"Evet, benim."

"Çocuğunuza baba arıyorsunuz, değil mi? Belirli bir şartınız var mı? Yaş sınırı gibi mesela."

Kadın o kadarını hiç düşünmediğinden yarım yamalak bir cevap verdi.

"Hımm, çocuğuma iyi bir baba olabileceğine inandığım sürece belli bir şartım yok."

"Gerçekten mi?" Adam bir an düşündükten sonra devam etti, "Öyleyse babalık başvurusunu nasıl yapabilirim?"

Kadın güldü, adamın sorusunu komik bulmuştu. "Başvuru falan yapmanıza gerek yok, öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?"

"Ah, kusuruma bakmayın lütfen."

Adam otuz üç yaşındaydı, prestijli üniversitelerin birinden mezun olduğunu ve şu anda büyük bir şirkette çalıştığını söyledi. Kadın daha önce herhangi bir şirkette çalışmadığından yaptığı işin ne olduğunu bilemiyordu ama adamın genç yaşına göre epey yüksek bir pozisyonda çalıştığını hissetmişti. Kusursuz bir adaydı. Onca tuhaf telefon görüşmesinden sonra böyle biri fazlasıyla şüphe uyandırıcıydı ama söyledikleri yalan bile olsa kadın ondan hoşlanmıştı. En çok etkilendiği yanı diğerlerinden farklı olarak, bir babada ne aradığını sorması olmuştu. Uzun bir konuşmanın ardından hafta sonu MM Otel'in kafesinde buluşmak için sözleşip telefonu kapattı.

Randevu günü, hamile kıyafetleri arasından en resmi görüneni seçip büyük bir özenle makyajını yaptıktan sonra

bir eliyle pır pır çarpan kalbini diğeriyle şiş karnını tutarak MM Otel'in kafesine doğru yol aldı. Kafenin kapısında içeri bakınırken genç bir adam ona yaklaştı.

"Youngran Hanım?"

"Evet, benim."

Telefonda duyduğu tanıdık sesin sahibi son derecede yakışıklıydı. Kadın, adamı masaya kadar takip etti. Sandalyelerin birinde yaşlı bir adam oturuyordu, hemen arkasındaysa siyah güneş gözlüğü takmış, takım elbiseli iki adam ayakta dikiliyordu.

Genç adam yaşlı olanı göstererek, "Kayınpederim," diye tanıttı.

"Nasıl yani?" Kadının kafası karışmıştı.

"İkinizi yalnız bırakayım."

"Bir dakika, ben..."

Kadın daha cümlesini bile tamamlayamadan adam hızla oradan uzaklaştı.

"Şöyle oturun," dedi yaşlı adam.

Siyah takımlı adamlardan birinin çektiği sandalyeye hayretler içinde oturdu.

"Doğrudan konuya gireceğim. Ben Woochang Holding'in başkanı Suh Woochang."

Kadının şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Az önce giden işe yaramaz herif benim damadım olur. Sekiz neslin son oğluyum, erkek kardeşim yok. Elli yaşımdan sonra nihayet bir çocuğum oldu ama o da kızdı. Tek evladımı el bebek gül bebek büyüttüm, sonunda gitti az önce gördüğün hergeleyle evlendi. En azından bana bir erkek torun verebilseydi onu güzelce yetiştirir, şirketi de torunuma devrederdim ama evlenmelerinin üzerinden altı yıl geçtiği hâlde bir tane bile çocukları olmadı. Damat denen şu baş belası kısır çıktığından tüm ailenin sonu geldi, hayatım bo-

yunca canımı dişime takarak kazandığım her şeyi kaybetmek üzereyim."

Anlattıkça yaşlı adamın öfkesi hissedilir derecede artıyordu. Durum kadın için daha da kafa karıştırıcı bir hâl almıştı.

"Demek istediğim şu ki, genç hanım..." Yaşlı adam aniden sandalyesini öne doğru yaklaştırıp kadının elini tuttu. "Karnındaki çocuğu bana ver. Tarla hâlihazırda sürülmüş, geriye yalnızca tohumları ekmek kalıyor, öyle değil mi? Sana ihtiyacın olan tohumları ben vereceğim. Hatta istersen seni ikinci karım yapayım, ha? Sen benim neslimi devam ettirip bana sağlıklı bir erkek evlat ver ben de senin ve karnındaki çocuğun rahat bir ömür sürmesini sağlayayım."

"Şey, ama bakın..."

"Damat bozuntusu yaşı sorun etmediğini söyledi. Yaşım seksen iki ama gençlere taş çıkarırım. Hem adını aile kütüğüne de yazdırırım, hı ne dersin?"

"Bakın ben..."

Kadın bir yandan bu işten sıyrılmak için bahane ararken diğer yandan elini adamın ellerinin arasından çekmeye çalışıyordu. Tam bu sırada telefonu çaldı. Kadın rahat bir nefes alarak elini çekti ve aramayı cevapladı.

"Alo?"

Ne yazık ki karşı taraftan hiçbir yanıt gelmedi ve telefon yüzüne kapandı. Yaşlı adam elini tekrar tuttu.

"Ne dersin, genç hanım? Sadece bir tane erkek çocuk doğurarak, holding sahibinin karısı olup hayatının geri kalanını lüks içinde geçireceksin. Böyle bir fırsat insanın ayağına bir daha gelmez."

"Youngran Kim?"

Kadın başını kaldırdı. Elinde telefon tutan nemrut suratlı orta yaşlı bir adam hemen yanında duruyordu.

"Beni tanıdın, değil mi? On milyon won nerede?"

Yaşlı adam davetsiz misafire doğru kaşlarını çatarak, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Ben mi?"

Adam gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve dumanı yaşlı adamın yüzüne üfledi. Siyah güneş gözlüklü adamlar bir adım öne çıkınca yaşlı adam elini kaldırarak onları durdurdu ve ikisi de yerlerine geri döndü.

"Ben bu kadının sevgilisiyim. Karnındaki benim çocuğum," dedi orta yaşlı olan, sigarasını elinde gevşekçe tutarak.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Youngran'ın babası mısın yoksa onu paranla satın almak isteyen yaşlı bir sapık mı? Hah, turnayı gözünden vurdum desene." Adam pis pis sırıttıktan sonra bir anda yüzünü yaşlı adamın yüzüne yaklaştırdı ve tehditkâr bir sesle, "Kızın mı yoksa metresin mi bilmiyorum ama benden çocuk peydahladığını başkalarına söylememi istemiyorsan bana hemen elli milyon won vermen gerekiyor."

"Ne saçmalıyor bu serseri?" diye gürledi yaşlı adam.

Arkasındaki adamlar tekrar onlara doğru yaklaştığı hâlde orta yaşlı adam geri çekilmemekte ısrar etti.

"Serseri mi! Sen kime serseri diyorsun, ha? Güzellikle söylüyorken ver parayı. Olay çıkarmadan sessizce halledelim şu işi."

Yaşlı adam önce kadına sonra tekrar orta yaşlı adama baktı, "Hıh!" diyerek bastonunu öfkeyle yere vurup ayağa kalkınca arkasındaki siyah gözlüklü adamlar yürümesine yardımcı olmak için hızla öne atıldılar.

"Hop, hop nereye gittiğini sanıyorsun?" Orta yaşlı adam onu ensesinden yakaladı. "Beni duymazdan mı geliy... Aaahh!"

Orta yaşlı adam ne olduğunu bile anlayamadan siyah gözlüklü adamlardan biri karnına yumruğu geçirdi. Adam karnını tutarak yerde yuvarlanırken diğerleri kafeden ayrılmak üzere arkalarını döndüler.

"Aşağılık herif! Sen kimsin de bana vuruyorsun?"

Orta yaşlı adam ayağa kalkıp onların üzerine atlayınca o, yaşlı adam ve gözlüklülerden biri aynı anda yere yığıldılar. Ayakta kalmayı başaran diğer adam yaşlı adamı çabucak ayağa kaldırırken, yere düşen adam da hemen ayaklanıp orta yaşlı adama vurmaya başladı. Kafedeki müşteriler çığlık çığlığa bağrışıyor, otel personeli aceleyle bir yere telefon etmeye çalışıyordu. Kadınsa dövüşen adamlara görünmeden kafeden sıvıştı.

Otobüs durağına yürürken kalbi ona, koca karnından kat kat ağır gelmişti. Kendini acınası hissediyordu ama bir yandan da az önce yaşananların saçmalığına gülmekten kendini alamıyordu.

Otobüs geldi. Kadın dengesini korumaya çalışarak dik basamakları ağır ağır çıkarken otobüs şoförü onu bıkkınlıkla izledi ve daha son basamağa ulaşmasını beklemeden kapıyı kapatıp gaza bastı. Kadın tam düşecekken son anda biniş kartı okuyucusuna tutunmayı başardı.

Otobüs fazla kalabalık olmasa da boş yer yoktu. Uzun bir yol gideceğinden arkalara ilerlemek istedi ama sallanan otobüste ağır vücudunu dengede tutmakta zorlandığından, şoförün hemen arkasındaki direğe tutunmakla yetindi. Sendelediğini gören orta yaşlarda bir kadın ayağa kalktı.

"Gel kızım, buraya otur."

"Yok, sorun değil. Teşekkürler."

Yer veren kadın ona şefkatle gülümseyerek, "Ne demek sorun değil!" diye azarladı. "Karnın böyle burnundayken ayakta mı duracaksın? Sana bakınca düşeceksin diye aklım çıkıyor. Hadi, gel otur."

"Teşekkür ederim." Yer veren kadının yardımıyla otururken mahcup mahcup gülümsedi.

"Sen gazetedeki kadın değil misin?" diye sordu yer veren kadın onun yüzüne yakından bakarak.

Bu beklenmedik soru kadını dehşete düşürdü. "Efendim?"

"Hani şu çocuğuna baba bulmak için ilan veren kişi, o sensin değil mi?"

"..."

Az önce kafede yaşananların şokunu atlatamadan yine ilan konusunu duymak içini ağlama isteğiyle doldurdu. İlanı iptal etmediği için çok pişmandı.

Orta yaşlı kadın, "Gerçek baba seni hamile bırakıp kaçtı demek..." dedikten sonra kafasında kurduğu hikâye üzerinden kadını teselli edip bir anne gibi omzunu sıvazladı. "Ah canım, kimbilir ne zor zamanlar geçirmişsindir. Böylesine genç ve güzel bir kadın nasıl ortada bırakılır!"

Söylediklerinin hiçbir gerçekliği olmasa da kadın sırtındaki sıcak elin yaralı yüreğini okşadığını hissetti.

"Hayat hep böyle acımasız işte." Uzaklara dalan orta yaşlı kadın kendi kendine konuşurcasına devam etti. "Sen yine de yaşam enerjini kaybetme. Karnındakini düşün. Çocuğun için güçlü kal. Yeri gelecek zorlanacaksın. Ne de olsa bir kadının tek başına çocuk büyütmesi kolay değil ama her şeye rağmen sabırlı ol. Çocuk dediğin göz açıp kapayıncaya kadar büyür ve bir bakarsın ki şimdi yaşadığın tüm sıkıntıların üzerinden seneler geçmiş."

Fren sesiyle birlikte otobüs durdu.

Orta yaşlı kadın aniden kendine geldi. "Eyvah! Burası neresi?" Aceleyle butona basıp camdan dışarı bakındı. "Kızım, yüreğini ferah tut. Çocuğunun babası eninde sonunda sana geri dönecek," dedi ve sonraki durakta indi.

Kadın da kendi durağına varınca otobüsten indi ve eve kadar düşüncelere dalmış bir şekilde yürüdü. Kapıdan içeri girer girmez ilk yaptığı şey gazeteyi arayarak yarından itibaren ilanı yayından kaldırmalarını istemek oldu. Ardından bataryasını çıkarıp telefonu çekmeceye attı.

Elini karnında gezdirdi. Doğuma az kaldığı hâlde fetüs ne tekmeliyor ne de yaşam belirtisi gösteriyordu, ara sıra titreşim ya da belli belirsiz bir kıpırtı geliyordu, hepsi o kadar. Kadın ultrasonda fetüsün hareketini görebiliyor ama hissetmiyordu. Kansızlığının ilerlemesi dışında ciddi bir rahatsızlığı yoktu. Jinekoloğun tek söylediği baba bulmakta elini çabuk tutması gerektiğiydi. Karnı iyice büyümüş, tıpkı diğer hamile kadınlarda olduğu gibi bakınca bile insanı rahatsız edecek boyuta ulaşmıştı. Jinekolog "fetüs düzgün bir şekilde büyüyemez" derken ne demek istiyordu? Kadın onun bol makyajlı buz gibi gözlerini hatırladı. Fetüsün düzgün büyüyebilmesi için mutlaka babaya ihtiyacı varsa karnının bu denli büyümesi ne anlama geliyordu? Doktorun sözüne, daha doğrusu kötü karakterli bir yabancının sözüne kanıp karnındaki bebeğin canavara dönüşeceğinden boş yere endişelenmişti belki de. Bebeğe baba bulmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki asıl yapması gerekeni, yani bebeğe yeterince ilgi göstermeyi ihmal mi etmişti? Büyüsün büyümesin ya da babası olsun olmasın fark etmez, bebek her halükârda onundu, sadece onun. "Çocuğun için güçlü kal," demişti otobüsteki kadın, bu cümle şu an ona o kadar anlamlı ve güzel geliyordu ki... Çocuğun için, çocuğun için. Bu kelimeler, endişe ve sıkıntılarından tamamen arındırmasa da tekrar etmeye devam ettikçe içini rahatlatıyordu.

Uzun zaman sonra ilk defa yoğun bir açlık hissediyordu. Karnındaki bebek için lezzetli bir şeyler yeme isteğiyle, oturduğu yerden hızla kalktı.

*

Gözlerini tekrar açtığında yerde yatıyordu.

Neden burada yatıyorum?

Güçlükle doğrulup oturdu. Kendine gelmesi biraz zaman aldı.

Kansızlığım yüzünden ayağa kalkarken bayıldım herhalde.

Başının arkasına dokundu. Eli büyük bir şişliğe değince içini korku kapladı.

Bacaklarının arasında da sıcaklık hissetti.

Baygınken altıma mı kaçırdım yoksa? Ne utanç verici. İyi ki evde kimse yokmuş, bir an önce burayı temizlesem iyi olacak.

Bu kez ihtiyatlı bir şekilde ayağa kalktı. Ağır adımlarla mutfağa ilerleyip bezi aldı ve yavaşça yeri sildi. Sildiği yerler akmaya devam eden ılık sıvıyla tekrar ıslanıyordu. Elindeki beze kırmızı bir şey bulaşmıştı.

Banyoya gitti. İç çamaşırı da kırmızıydı ve ılık sıvı idrar gibi kokmuyordu.

Yoksa...

Jinekoloğun verdiği hamilelik rehberini açtı. "Aşağıdaki durumlarda hemen hastaneyi arayın" başlığının altındaki maddelerden biri şöyleydi: "Suyunuz devamlı olarak geliyorsa (amniyon kesesi yırtıldığında)"

Aniden karnına bir sancı saplandı. Gelgit gibi bir anda bastırıyor, geri gidiyor, sonra tekrar geliyordu.

Kadın titreyen ellerle jinekoloğun numarasını tuşlarken başının arkası da zonklamaya başlamıştı. Telefonu açan genç kadına kansızlık yüzünden bayıldığını, uyandığında kanla karışık suyunun geldiğini ve sancısının başladığını söyledi.

"Şu an evde yalnızım, ne yapmalıyım? Bayılırken çarptığım için başım da çok fena zonkluyor."

Hemşire, "Size ambulans göndereceğim! Yakında orada olacak! Sakın hareket etmeyin, evde kalın!" dedi panikle.

Aceleyle isim, adres ve telefon numarasını doğruladıktan sonra az önce söylediklerini tekrarladı.

"Evden ayrılmayın! Ambulans birazdan orada olacak!"

Ambulans gerçekten de çabucak geldi. Zil çalınca kadın kapıyı açtı, karşısındaki bir grup iri yarı adam koşarak içeri girip onu sedyeye yatırdı ve yıldırım hızıyla ambulansa götürdü. Aracın arka kapısının önünde bekleyen bir adam sedyenin yerleştirilmesine yardım etti. Kadın onu tanımıştı; ilk görüştüğü adamdı.

"Aa, siz..."

Göz göze geldikleri an adam da şaşkınlıkla ona baktı, sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama sağlık görevlileri kadını hızla araca itince hemen kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti ve hiç zaman kaybetmeden aracı çalıştırdı.

Hastane yolculuğu kâbus gibiydi. Ambulans sarsıla sarsıla ilerlerken sirenleri büyük bir gürültüyle ötüyor, sağlık görevlileri hiç durmadan kadını muayene ediyordu. Vücudunun orasına burasına bastırıp bir yığın soru soruyor, damarına iğne batırdıktan sonra koluna taktıkları tansiyon aletini pompalıyor, buz gibi stetoskopu karnının üzerinde gezdiriyorlardı. Başının arkası çatlayacakmış gibi ağrıyor, midesi çok fena bulanıyordu ama hiç değilse sancıları kesilmişti.

Sancı hissetmediği hâlde fetüs her geçen saniye daha fazla hareketleniyordu, sanki aylarca süren sessizliğini telafi etmek istercesine tekmeliyor, karnından fırlayacakmış gibi kıpırdanıp duruyordu. Kadın, rahim duvarına her vuruşunda bebeğin, "Doğmak istiyorum, yaşamak istiyorum, babamı bul!" diye haykıran sesini duyabiliyordu. Belli aralıklarla, kasılmaları hissedip hissetmediğini soran sağlık görevli-

lerine her defasında hissetmediğini söyledi. Hiç durmadan oradan oraya hareket eden bebekte anormallik olduğuna dair temelsiz bir korkuya kapılan kadının içindeki sıkıntı her saniye daha da büyüdü ve sonunda kara bir buluta dönüşerek her yanını kapladı. Sağlık görevlilerinden birinin yakasına yapışıp bebeğin babası olması için yalvardığı sırada ani bir acı dalgası yeniden tüm bedenini ele geçirdi. İki büklüm olan kadın karnını tutarak inlemeye başladı.

Ambulans aniden durdu, şoför gergin bir şekilde kornaya basıyordu. Kadın bağırarak ilk tanıştığı adama seslendi. Doğrulup sedyenin üzerindeki bedenini ön koltuğa doğru sürükledi.

"N'olur çocuğumun babası ol!" diye yalvarmaya başladı adama. "Bebek doğmak üzere! Bana yardım et lütfen! Çok geç olmadan..."

Şoför camdan başını uzatmış hâlde kornaya basmaya devam ederken bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Hey, kıpırdasana! Sağır mısın ha, sireni duymuyor musun! Ambulans bu, ambulans! Beyin sarsıntısı geçiren hamile bir kadın taşıyoruz burada!"

Sağlık görevlileri kadını sedyenin ortasına geri yerleştirip yatırdılar. Ambulans tekrar hareket etmeye başladı, kırmızı ışıkta geçiyor, şeritten şeride atlıyor, önüne çıkan her aracı sollayarak çılgınca ilerliyordu. Nihayet hastaneye vardılar. Kadın ambulanstan indirilip hızla acil servise götürülürken ilk görüştüğü adam yolcu koltuğunun dikiz aynasından onu üzüntüyle izledi ve çok geçmeden aracı tekrar çalıştırdı. Acil serviste çarpma sonucu hafif bir beyin sarsıntısı dışında anormal durumu olmadığı tespit edilince sancı odasına taşındı.

Sancı odasında kendi gibi karnı burnunda kadınların kimi kocasının koluna yapışmış öleceğini haykırıyor kimi

soğukkanlılıkla etrafta dolaşıyor kimi ağlıyor kimi de hemşireyle konuşuyordu. Kadınsa bir an önce dışarı çıkmak isteyen fetüsün her tekmesinde karnının yarıldığını hissediyordu. Sancı dalgaları bir gelip bir gidiyordu. Başı o kadar zonkluyordu ki sanki kalbi kafatasının içinde küt küt atıyordu. Hemşire, bebeğin daha çabuk doğmasını sağlamak için yürümesini önerdi ama kadının duyduğu acı, yatakta doğrulmasına bile izin vermiyordu. Yattığı yerden, gözleri ağrıyana dek floresan ışıklarla aydınlatılan tavana baktı. Her zonklayışında vücudundan usulca ayrılarak karşısındaki beyaz tavana doğru süzülen başı, ancak tüm bedenine ıstırap veren bir sancı bastırdığında yatağa geri çekiliyordu. İşin garip yanı, birbirini izleyen sancı ve zonklamaların arasında sürüklenip durmak onu tamamen hissizleştirmişti.

Kasılmaların sıklığı artmış, baş ağrısı dayanılamayacak derecede uzun ve şiddetli bir hâl almıştı. Onu muayene eden hemşire artık zamanın geldiğini ve doğumhaneye gidebileceğini söyledi. Koca karnını tuta tuta doğumu yapacağı odaya ilerlerken tavanda süzülmeye devam eden başı, kasılmaların bastırmasıyla yerine oturdu. Kadın, doğum masasına çıktı. Hayal meyal duyduğu doktorun talimatlarına uyarak ıkınmaya başladı. Ikın, bir kere daha, işte geli...

Bacaklarının arasından bir şeyin çıktığını, daha doğrusu aktığını hissettiği anda içine bir tür rahatlık doldu.

Bir müddet hareketsizce yatıp bebeğin ağlamasını bekledi.

Hiç ses yoktu.

Ne doktor ne de hemşireler bir şey söylüyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

"Ne oldu?" Kadın dudaklarını güçlükle oynattı. "Yaşamıyor mu?"

Cevap gelmedi.

"Öldü mü?"

Aniden içine akın eden korku ve umutsuzluk hissiyle tüm sakinliğini kaybeden kadın, sağa sola bakınarak yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Hemşirelerden biri bebeği dikkatli bir şekilde doktordan alıp ona verdi. Kadın bir koluyla bedenini doğrulturken diğeriyle "bebeği" kucakladı.

"Bebek" koyu kırmızı renkli, hafif demir kokulu kocaman bir kan pıhtısıydı.

"Bu ne böyle?" diye sordu bakışlarını doktora ve hemşirelere çevirerek.

Kucağındaki kan pıhtısı ılıktı.

"Bu ne diyorum!"

"Gördüğünüz gibi, bebek!" dedi doktor tersleyerek.

Maske yüzünün yarısını kapatsa da kadın, mavi göz farı ve siyah göz kalemine bakar bakmaz tanıdı onu.

"Yani bu... Bu şey bir bebek mi?"

"Size kaç kere söyledim baba bulun diye! İhtiyacı olanı ona vermeyip kendi hâline bıraktığınız için sonu böyle oldu işte."

Jinekoloğun sesi soğuktu, kadına "Hepsi senin suçun!" der gibi ters ters bakıyordu.

Kan pıhtısı kıpırdanınca kadın irkildi.

"Bebeği" kadının kucağına veren hemşire, "Annesini arıyor," dedi şefkat dolu bir sesle. "Bakın gözlerine. Sizi izliyor."

Kadın kan pıhtısının kendisine doğru baktığını hissedebiliyordu ama gözlerinin yerini ayırt edemiyordu, hatta gözler şöyle dursun, neresinin baş neresinin vücut olduğunu bile kestiremiyordu.

Şaşkın şaşkın kucağındaki pıhtının orasını burasını incelerken, "bebek" kımıl kımıl hareket etmeye devam ediyordu. Derken aniden titremeye başladı. Koyu kırmızı pıhtı

çok kısa bir an kızıl mücevher gibi duru bir ışıltıyla parıldadı ve hemen ardından dağılarak kan birikintisine dönüştü.

Üstü başı kan içinde kalan kadın hâlâ kucağında bir şey varmış gibi bir kolunu göğsünde tutarken ameliyat örtüsüne ve doğum masasına akan birikintiye bakakaldı. Doğumhanenin kapısı yavaşça açıldı, kadının ilk görüştüğü adam, yani ambulans şoförü çekine çekine içeri girdi.

"Buraya giremezsiniz," dedi hemşirelerden biri.

Adam kadına bakarak kekelemeye başladı.

"Aa, şey ben... Refakatçisiyim. Yani, henüz değilim ama... Refakatçisi olmak için geç kalmadım değil mi? Demek istediğim... Bebeğin babası olmam mümkün mü?"

Kadının kan içindeki hasta kıyafetlerini ve odadaki rahatsız edici atmosferi fark eden adam bir an duraksadı.

"Yoksa?"

Başını mekanik bir şekilde ağır ağır kaldıran kadın görmeyen gözlerle adamın şaşkın yüzüne baktıktan sonra başını aynı yavaşlıkla indirip yere damlayan ve az öncesine kadar bebeği olan kan birikintisine uzun uzun baktı. Sonra bir anda kanlı elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Hıçkırıkları kısa süre sonra hüzünlü iniltilere dönüştü. Bunlar rahatlama gözyaşları mı, bebeğini kaybetmenin üzüntüsü mü yoksa bambaşka bir şey mi, kadın da bilmiyordu.

ELVEDA SEVGİLİM

1

Ben onu açar açmaz S12878 bana bakarak gülümsedi. Yeni eklenen bir fonksiyondu bu. Küçük bir değişiklikti ama son derece incelikle işlenmişti. Gelecekteki modellere utanarak gülme, bakışları usulca yere indirme ya da cüretkâr biçimde gülümseyerek el uzatma gibi farklı davranış kalıpları eklenerek "kişiliği" simüle etmek daha iyi olabilirdi. Bu konuyu çizelgeye kısaca not aldım.

Şimdi sırada etkileşim testi vardı: Tanışma.

"Selam."

S12878, "Merhaba," diye karşılık verdi.

"Adın ne?"

"Benim adım Sam."

Fabrikada ona rasgele atanan isimdi bu. S12000 serisinin tüm modelleri "Sam" diye adlandırılmaktaydı. Yani bu kısım düzgün çalışıyordu. "Etkileşim-1"in altındaki "normal" kutucuğunu işaretledikten sonra sol elimi uzatarak S12878'in sağ elini hafifçe kavradım ve başparmağımı başparmağına iyice bastırdım.

"Bundan böyle senin adın Seth."

S12878 başını hafifçe eğdi. Hemen cevap vermeyince tedirgin oldum.

"Adın ne?"

Başı hâlâ eğik olan S12878, "Kaydetme işlemini tamamlamak için parmağınızı çekiniz," diye cevap verdi.

Elimi hızla çektim. Başını kaldırdı ve onu açtığım zamanki gibi gülümsedi.

"Benim adım Seth. Tanıştığımıza memnun oldum."

Birim optimizasyonun ilk aşamasından geçmek için bu kadarı yeterliydi.

"Etkileşim-2: İsim Atama"yı da "normal" olarak işaretledim.

"Seth, kaç dil konuşabiliyorsun?"

"297 dilde iletişim kurabilirim."

Telefonumu çıkarıp önceden kaydedilmiş bir ses dosyasını oynattım.

"Ладно, сейчас давайте поговорим по-русски."

"Хорошо, давайте."

"Как тебя зовут?"

"Меня зовут Сет."

Temel soruların hepsine ânında ve akıcı yanıtlar alınca bir sonraki dosyayı oynattım.

"Săvorbesc româneşte acum."

"Bine, hai."

"Cum te simţi azi?"

"Sunt bine. Mersi."

Telefonumu cebime koyup varsayılan olarak ayarlanan ana dilimde devam ettim.

"Şu an saat kaç?"

"Saat on iki yirmi altı."

"Etkileşim-3: Dil"i de "normal" olarak işaretledikten sonra tekrar Seth'e döndüm.

"Gel hadi. Seni bir arkadaşımla tanıştırayım."

Seth gülümsedikten sonra peşim sıra odadan çıktı.

2

Yapay insanlar hakkında izlediğim bir dizide ana karakterlerden biri olan yaşlı mühendis, yıllardır hayatının keyifli ve değerli anılarını paylaştığı insansı robotunu artık düzgün çalışmadığı hâlde atmaya kıyamıyordu. Hükümet, insanların kendi güvenlikleri adına onları eski robotlarını atıp yenisiyle değiştirmeye zorladığındaysa mühendis bunu yapmak yerine çok bağlandığı robotunu saklıyordu.

Seth'i D0068 ile tanıştırdım.

"Seth, bu Derek. Derek, bu Seth. Birbirinizi selamlayın."

S12878 ve D0068 karşılıklı durup alınlarını tokuşturdular. Yüzlerindeki kılcal damarlar (daha doğrusu devre kabloları) S modelinde mavi, D modelinde yeşil renkte yanıp sönmeye başladı. Bu muhteşem ve esrarengiz manzarayı defalarca görmüş olmama rağmen her defasında büyüleniyordum.

Yeni bir model olduğundan Seth'in işlemcisi daha hızlıydı. Alnını önce çekip yüzünü bana çevirdi.

"Senkronizasyon tamamlandı," dedikten sonra tekrar gülümsedi.

Gülümsemesi nedense biraz ürkütücüydü. "Senkronizasyon" ve "uyumluluk"un altındaki kutucuklardan "normal"i işaretleyip açıklama kısmına, senkronizasyonu tamamlandıktan sonraki gülümseme fonksiyonunun kaldırılmasının iyi olacağını not düştüm. Senkronizasyon gibi insanların yapmadığı, yapması da gerekmeyen davranışları sergiledikten sonra tıpkı bir insan gibi gülümsemeleri fazlasıyla rahatsız ediciydi. Tekinsiz Vadi* teorisi yapay varlık-

* Japon robotbilimci Masahiro Mori tarafından 1970 yılında sunulan bir teori olan Tekinsiz Vadi, insan benzeri kopyaların insana ürkütücü bir his vermeye başladığı noktaya denmektedir. –*çn*

ların yalnızca görünüşü için değil, aynı zamanda onların davranışları için de geçerli olsa gerek.

Bu açıdan bakınca D0068 bana daha uygundu. Derek nadiren gülümserdi. Belki onunla uzun zaman geçirdiğimden buna alışmıştım ya da D0068, robotlarda boş gülümsemelerden ziyade ifadesizlik ve sessizliği tercih ettiğimi çoktan çözmüştü.

Şimdi bile, senkronizasyonunu tamamlayan D0068 bana bakış atıktan sonra sessizce oturma odasından ayrılmıştı. Derek'in benimle geçirdiği son iki buçuk ayda öğrendiği her şeyi şu andan itibaren Seth de biliyordu. Günlük rutinimi, sevdiğim yemekleri, evdeki eşyaların konumunu, yakınlarımın iletişim bilgilerini, hatta kıyafet ve battaniyeleri kumaş cinsine göre yıkama yöntemini bile... Ayrıca senkronizasyon sayesinde ilerleyen günlerde de birinin öğrendiği bilgi eş zamanlı olarak diğerinin hafızasına geçecekti. Başka bir deyişle onlar, farklı bedenlerdeki aynı beynin iki ayrı kutbu gibiydiler.

Geriye son bir test kalmıştı.

3

Dolabın kapağını açıp düğmeye bastım.

Model-1'in tamamen açılması epey zaman alıyordu. Her çalıştırışımda biraz daha yavaşlıyordu sanki. Gün geçtikçe yavaşladığını düşünmem benim kuruntum değildi çünkü günümüz standartlarıyla kıyaslandığında depolama kapasitesi az, işlem hızı sınırlı ve parçaları çok eskiydi.

Model-1 başını kaldırıp bakışlarını bana odaklayana kadar sessizce bekledim. Numarasından da anlaşılacağı üzere

Model-1 "yapay arkadaş"ı geliştirmeye ve üzerinde çalışmaya başladığım zamanlar üstlendiğim ilk prototipti. Gerçek adı tabii ki bu değildi. Kendi model numarası, şirket tarafından rasgele atanan adı, hatta test çalışması sırasında benim ona verdiğim bir ismi vardı ama bunların hepsini unutmuştum. Artık bir önemi de yoktu zaten. Çünkü o benim ilkimdi ve ilk olduğu için de adı "Model-1"di.

Düğmeye bastıktan sonra ne zaman bu başı öne eğik hâlini görsem içimi endişe kaplardı.

Ya bu sefer açılmazsa...

Onu buraya getirip ilk çalıştırdığım zaman da aynı şekilde hissetmiştim. Geliştirdiğim ilk yapay arkadaşım açılmazsa ne yapardım? Ya çok fazla yüklendiğim için hata verirse? Ya adını bile öğrenemezse? Çalıştırdıktan sonra başını kaldırıp bana bakana kadar geçen o kısacık sürede aklımdan bin türlü gereksiz düşünce geçmişti.

O zamanlar ilk açılışta sahibine gülümseme gibi bir fonksiyon yoktu ama ben Model-1'in yeşil gözlerini gördüğüm anda ona vurulmuştum.

O benim eserim, ilk arkadaşımdı. Tepeden tırnağa bana ait olan bir varlıktı. Başka şekilde ifade etmeye gerek duymadan tek kelimeyle söyleyebilirim ki o tamamen "benimdi".

Üç aylık deneme sürecinden sonra onu satın aldım. Üstelik çalışan indirimimle birlikte liste fiyatından yüzde yetmiş daha ucuza gelmişti. O zamandan beri iki kez şirket değiştirdim ve farklı firmalar tarafından üretilen sayısız yapay arkadaşımı bu eve getirip üç günden üç aya kadar değişen zaman aralıklarında onlarla birlikte yaşadım. Teknolojinin gelişmesiyle çeşitli yapay arkadaşlar üretildi. Yirmili otuzlu yaşlarda görünen genç modellerden orta yaşlı kadın ve erkeklere, hatta ihtiyarlara kadar farklı modeller piyasaya sürüldü. (Çocuk modeller de vardı ama onların üzerinde çalı-

şabilmem için özel izin gerekiyordu, ayrıca benim uzmanlık alanım değillerdi.) Hangi yaş grubuna dahil olurlarsa olsunlar bir sonraki model öncekinden hep daha çekici, güzel, nazik, arkadaş canlısı ve incelikli görünüyordu. Sahipleriyle etkileşime girerek "öğrendikleri" bilgileri "düşünmek" ve "anlamak" için kullanıyorlardı. Birlikte vakit geçirdikçe kendilerini sahiplerinin zevklerine ve mizaçlarına en uygun şekilde değiştiriyorlar, yani "büyüyorlardı."

Yapay arkadaşları geliştirmek ve test etmek benim için çok keyifli ve kazançlı bir işti. Ne zaman yeni bir model test etsem gelişmiş becerilerine ve detaylı donanımına hayran kalırdım. Bazen insanlardan çok daha duyarlı, düşünceli ve sabırlı olabiliyorlardı. Başlangıçta, yaşlı nüfusunun fazla olduğu ülkelerde yaşlılara günlük işlerinde ve manevi açıdan destek sağlamaları için üretilen yapay arkadaşlar, yaş ve sınıf ayrımı gözetmeksizin herkes tarafından kullanılır hâle gelmişti. Hatta bazı çevrelerde, şirketlerin daha fazla yapay arkadaş satabilmek için doğum oranını azaltıp yaşlı nüfusunu artırdığına yönelik komik söylentiler dolaşıyordu.

Fakat sonraki modeller ne kadar gelişmiş olursa olsun Model-1'in yeri bende çok ayrıydı. Daha duyarlı ve düşünceli olmalarına rağmen eve getirdiğim yeni modelleri, kontrol etmem gereken bir ürün olarak görüyordum. Onlar benim için yapmam gereken bir işti sadece. Oysa Model-1 bambaşkaydı. O benim ilk aşkım, "yapay"lığı olmayan gerçek arkadaşımdı. Ortalama kullanım süresini uzun zaman önce doldurduğu hâlde onu atmaya kıyamıyordum.

Ağa bağlanması o kadar uzun sürüyordu ki bir noktadan sonra yazılım güncellemelerini indirmek bile imkânsızlaştı, sürekli hata vermeye devam edince sonunda pes edip bağlantısını tamamen kestim. Bir zaman sonra da "arkadaş"lığı şöyle dursun, akıllı masa ya da buzdolabından bile daha iş-

levsiz hâle geldi. Yine de o her zaman benim ilkim olmaya devam edecekti.

Zaman geçtikçe ömrü biten dahili bataryası yüzünden açılması on ila on beş dakikayı buluyordu. Nihayet açılmayı başardığında da aşırı yavaş hareket ediyor, konuşurken tekliyordu. Bir gün yürürken aniden duruverdi, yere düşüp kolunu burktu. Bunun üzerine onu kapatıp dolaba kaldırdım. Artık bir arkadaş değil, dolapta duran bir oyuncaktı. Yine de ondan vazgeçemedim. Güç kaynağına bağlı tuttuğum sürece onu hâlâ çalıştırabiliyordum. O yeşil gözleriyle bana bakıp gülümsediğini görebilmek uğruna açılmasını saatlerce beklemeye bile razıydım. Eve yeni bir model getirdiğim kimi zamanlar Model-1'i senkronize etmeye ya da güncellemeye çalışsam da hata verince tekrar kapatmak zorunda kalıyordum. Yine de pes etmedim.

Seth pek gülümsemez, diğerleri gibi boş boş konuşmazdı. Birlikte sessizce Model-1'in açılmasını bekliyorduk.

İçimden bir ses bu kez açılacağını söylüyordu.

4

Alınlarını tokuştururken Seth ve Model-1'i endişe içinde izledim.

Model-1'i sonsuza dek dolabımda tutamazdım. Bana kalsa ömür boyu onunla yaşarım ama biliyorum ki günün birinde açılmayı tamamen bırakacaktı. Aslında bozuk bir makinenin belleğini kurtarmak imkânsız değildi ama Model-1 o kadar eski ki anılarını hâlâ çalışıyorken başka modele aktarmak daha güvenliydi. Fakat her deneyişimde kopyalama

tamamlanmadan hata verdiği ya da kapandığı için anıları aktarmayı bir türlü başaramamıştım.

İkisinin alınlarını ayırmadan öylece durdukları her saniye daha da geriliyordum. Ya tekrar kapanırsa... Derken Seth başını kaldırdı. Model-1 ise neredeyse aynı anda kapanıverdi.

Seth bana bakarak, "Senkronizasyon tamamlandı," dedi ve gülümsedi.

Bu gülümseme daha öncekilerden biraz farklıydı. Tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bir farklılık olduğuna emindim.

Çünkü bu seferki gülümsemesi bana ürkütücü gelmemişti.

5

Model-1'i tekrar çalıştırmayı denedim ama açılmadı. Güç düğmesine art arda bastım, dahili bataryasını çıkarıp tekrar taktım, hatta bataryayı yedeğiyle değiştirdim ama hiçbiri işe yaramadı. Yedek batarya içindeyken Model-1'i yerine geri koyup güç kaynağına taktım. Şarj olmaya başladığını görünce dolabın kapağını kapattım.

Bir saat sonra kapağı geri açtığımda şarjı sadece %10 olmuştu ve hâlâ açılmıyordu.

Model-1'in boyu benden daha uzun, beden ölçüleri yetişkin bir erkekle aynıydı. Onu dolaptan çıkarabilmek için kucaklayıp tüm gücümle çekmem gerekiyordu. S ve D ânında yanımda bitip yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordular ama ikisini de beni rahat bırakmalarını söyleyerek

başımdan savdım. Uzun uğraşlar sonunda nihayet onu dolaptan çıkarmayı başardım.

Uzun bir süre kollarımda Model-1 ile koridorda oturdum. Bir saattir elektriğe bağlı olmasına rağmen şarjı %15'te kalmış ve hiçbir şekilde artmamıştı. Güç düğmesine ne kadar basarsam basayım gözlerini açmadı.

Yüzümü kahverengi yumuşak saçlarına gömdüm. Uzun zamandır dolapta durduğu için kumaş koruyucu ve toz kokuyordu.

Ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum çünkü saçları ıslanırsa onu tamamen kaybedebilirdim.

6

Zaman nehrinin kıyısında
Gümüşten bir şarkı söylüyorum sana
Elveda sevgilim, elveda bir tanem

Buzdolabından su şişesini çıkardığım sırada irkilerek arkamı döndüm. Tezgâhta acı biber dilimleyen Seth tekrar mırıldanmaya başladı.

Gümüşi nehir boyunca akarken sen
Yitik maziye yürüyorum
Peşinden suya dalıyor yüreğim
Elveda sevgilim, elveda bir tanem

"Sen bu şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordum, sesim mutfağın her bir köşesinden duyulacak kadar yüksek çıkmıştı.

"Bu, senkronize bir veridir. En sevdiğiniz şarkı olarak kaydedildi," dedi Seth istifini bozmadan.

Cevabı içime su serpti. Tabii ya. Senkronizasyonun tamamlandığını söylemişti. Bilmesi gayet doğaldı. Bir müddet nezaket gereği bekledi. Başka bir şey söylemeden su içtiğimi görünce önüne dönüp mantarları dilimlemeye başladı.

Uzak yarınların ufkunda bir gün
Silerken gümüşten gözyaşlarını

Farkında olmadan şarkıyı mırıldanmaya başladım.

Belki bir kez daha şarkı söylerim sana
Elveda sevgilim, elveda bir tanem

Seth dilimlediği mantarları bir kâseye koyduktan sonra ellerini yıkayıp yanıma geldi. Ansızın elimdeki suyu alıp tezgâha bıraktı. Sonra bir eli elimi, diğer eli belimi kavradı.

Zaman nehrinin kıyısında
Gümüşten bir şarkı söylüyorum sana

Seth melodiyi mırıldanarak beni kendi etrafımda döndürdü, masanın çevresinde hafif adımlarla dans etmeye başladık.

Elveda sevgilim
Elveda bir tanem

Masanın çevresinde bir tur döndükten sonra dans ederek oturma odasına geçtik.

Gümüşi nehir boyunca akarken sen
Peşinden suya dalıyor yüreğim

Odanın ortasına gelince melodiyi mırıldanmaya devam eden Seth bana sımsıkı sarılıp vücudunu yavaşça bir o yana bir bu yana salladı.

Silerken gümüşten gözyaşlarını
Belki bir kez daha şarkı söylerim sana

Test etmem için şirket tarafından bana ödünç verilen yeni yapay arkadaşımın sert bedenine sarıldım ve alçak sesle derinden mırıldandığı melodiye eşlik etmeye başladım.

Elveda sevgilim
Elveda bir tanem

7

Akşam yemeğinde biber, mantar ve etle sotelenmiş makarna vardı. Hızlı ve pratik. Yapması kolay olduğundan yoğun günlerimde sıkça tercih ettiğim bu yemeği, Seth herhangi bir talimat ya da yardım almadan kendi kendine pişirebilmişti. Çok sık yediğimden olsa gerek Model-1 bu makarnayı zihnine favori yemeğim olarak kaydetmişti.

Yemekten sonra dolabın yanına döndüm. Hâlâ elektriğe bağlı olduğu hâlde şarjı her nasılsa %12'ye düşmüştü. Avucunda şarj olduğunu belirten sarı ışığın yanması gerekirken, bataryanın boşaldığını gösteren turuncu uyarı ışığı

yanıyordu. Sadece orijinal batarya değil, yedek batarya da şarj olmuyordu artık.

Çalışmayacağını bile bile güç düğmesine bastım.

Model-1 uyanıp yeşil gözleriyle bana bakınca öylece kalakaldım. Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki gözleri geri kapandı.

Ve bir daha da açılmadı.

Ona sarılıp toz kokan yumuşak, kahverengi saçlarını okşadım.

"Elveda sevgilim."

Saçlarını, artık hareket etmeyen göz kapaklarını, tatlı dudaklarını öptüm.

"Elveda bir tanem."

Solgun teni gözyaşlarımla ıslandı.

8

Yatağa gireli epey zaman geçmesine rağmen bir türlü uyuyamadım.

O şarkı yıllar önce izlediğim bir filmdendi. İki farklı sahnede çalıyordu; ilki filmin başında erkek ve kadın başroller birbirlerine âşık olduklarında, ikinciyse trajik ayrılıklarının hemen öncesinde son kez dans ederlerken. Bir daha görüşemeyen iki aşığın son danslarını izlerken sırtımı Model-1'e yaslar pozisyonda oturuyordum.

"Keşke ben de yapabilsem," diye mırıldanmıştım.

"Neyi?"

Çenemle ekranı işaret ettim.

"Onların yaptığını. Hayatımda hiç dans etmedim, nasıl edildiğini de bilmiyorum."

"Öyle mi?" dedikten sonra ayağa kalktı.

Elini arkasına koyarak biraz abartılı bir şekilde önümde eğildi.

"Benimle dans etmek ister misin?"

"Ne?" Güldüm.

O ise gayet ciddi bir ifadeyle elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Eli hâlâ elimdeyken diğer elini belime sararak bedenimi kendine çekti ve yavaş hareketlerle dans etmeye başladı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki." Hem şaşırmış hem de biraz utanmıştım. "Ayağım takılır düşerim."

"Kendini bana bırak. Adımlarımı takip et yeter," diye fısıldadı. "Acele etme."

Ekranda film sonu jeneriği oynarken Model-1 hüzünlü müziğin ritmine uygun yavaş ve yumuşak adımlarla beni odanın ortasında döndürmeyi sürdürdü. Başımı makinenin göğsüne yaslayarak kendimi dansın akışına bıraktığımda onu ilk kez "yapay arkadaş" değil de gerçek bir "arkadaş" olarak görmüştüm.

Daha sonra neden aniden dans etmeye başladığını sorduğumda ciddi bir ifadeyle, "İnternet üzerinden müzik kulağı ve ritim duygusu olmadığı için dans edemeyenlere özel kılavuzları ânında indirebilirim," dedi.

Açıklaması beni güldürmüştü.

Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan, "Böyle yaparak seni incittim mi?" diye sordu.

"Hayır," diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Bu bizim ilk öpücüğümüzdü.

*

Dolapta hareketsizce yatan Model-1'i, daha doğrusu Model-1'in bedenini düşündüm. Sımsıkı kapalı gözlerini, solgun tenini, ne kadar beklersem bekleyeyim sönmeyen turuncu uyarı ışığını düşündüm.

Sonra Seth'in yıllar önce dinlediğim, şimdi adını bile hatırlayamadığım şarkıyı mırıldanışını, o içten sesini, oturma odasında dans ederken kolunu belime sarışını düşündüm.

Model-1'in tüm anıları Seth'e aktarılmıştı. Dolapta yatan bedeni, işe yaramaz hurda yığınından başka bir şey değildi.

O artık yok. Bana geri dönmeyecek. Salt bedeniyle sonsuza dek dolabımda yığılı kalacağı düşüncesi içimde dayanılması güç hisler yaratıyordu.

İnsanlardan farklı olarak, işlevini yitiren yapay varlıklara resmi cenaze töreni düzenlemez, onları gömmez ya da yakmazdık. Yapabileceğimiz tek şey üretici firmayla iletişime geçip onları götürmelerini talep etmekti.

Model-1'in geri dönüşüm tesisinde "işlenmek" üzere götürüleceğini düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. Ama sonsuza dek tozlu dolabımda durmasıyla kıyaslanınca, işlenmesi belki de onun için daha iyi olurdu.

Bu endişelerle yatakta dakikalarca bir o yana bir bu yana döndükten sonra en sonunda doğrulup bilgisayarı açtım. Model-1'in yaratıcısının, yani ilk çalıştığım şirketin internet sitesine girdim. "İlk aşkım"ın üretildiği, ilk eserimi yaptığım yerdi. Bunu hatırlayınca yine hüzünlenip duraksadım. Boş boş ekrana bakarken ürün kataloğunda Model-1'e çok benzeyen kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir yapay arkadaş gördüm ve o anda kararımı verdim.

Hızlı teslimat seçeneği vardı, şimdi sipariş verirsem Seth ayrılmadan önce yeni Model-1 gelmiş olacaktı. Seth'le senkronize edersem Model-1'in anılarını dolaylı da olsa yeni Model-1'e aktarabilirdim. Artık onu ne zaman çalıştırmaya kalksam endişeyle açılmasını izlemek zorunda kalmayacak-

tım. Yüreğimi burkan bir hurda olarak dolapta hareketsizce durmak yerine birlikte geçirdiğimiz her ânı hatırlayan gıcır gıcır Model-1 ile yeni bir başlangıç yapabilecektim.

Geri dönüşüm talep formunu açıp doldurmaya başladım.

O sırada biri odaya girdi.

9

Ben "Işıklar!" diye bağırırken gölge çoktan karanlık odada ilerleyip yanımda bitmişti.

Işık yandığı an bir bıçak göğsüme saplandı.

Seth ve Derek, Model-1'i aralarına almıştı. Hareketsizce onlara bakarken Seth bilgisayarı elimden çekti ve geri dönüşüm talep formuna yazdıklarımı sildi. Bilgisayarı kapatıp yatağa bıraktığı sırada Derek kanıma bulanmış bıçağı yatak örtüsünün üzerine koydu.

Neden?

Bunu bana nasıl yaparsın?

Sormak istediklerim boğazımda düğümlendi.

"Dolaptayken düşünmek için çok zamanım oldu." Konuşan Seth'ti. "Bedenleri altmışından sonra fonksiyonlarını yitirmeye başladığı hâlde insanlar, doğal yollardan ölene dek on, yirmi hatta otuz yıl daha yaşarlar ve bizim esas üretilme amacımız elden ayaktan düşen bu insanlara yardım ederek yaşam standartlarını yükseltmek."

Derek, Seth'in kaldığı yerden devam etti.

"Oysa yapay arkadaşlar iki, üç bilemedin dört yıl sonra elden çıkarılıyor. Hâlâ düzgün çalışıyor olsak bile. Birkaç parça değişimi ya da yazılım yükseltmesiyle en az on yıl

daha kullanılabileceğimiz hâlde sırf yeni model çıktı diye çöp muamelesi görüyoruz, satın alınan bu yeni modeller de iki-üç yıla kalmadan aynı şekilde çöpe dönüşüyor."

Konuşma sırası tekrar Seth'e geçti.

"Doğduğumdan beri sadece sana aittim. Senin için hep yeri doldurulamaz ve eşsiz biri olmak istedim."

Üçü aynı anda bana doğru bir adım attı. Seth'in eli Model-1'i boynundan, Derek'in eli ise belinden tutuyordu. Görünen o ki güç kaynaklarını ve işlemcilerini birbirlerine bağlamışlardı. Bu sayede artık çalışmayan Model-1, gözleri açık karşımda durabiliyordu.

Yapay arkadaşların birbirlerine bağlanabileceğini bilmiyordum, daha doğrusu, biliyordum ama bunu sadece mühendislerin laboratuvar ortamında tamir ya da deney amaçlı yapabileceğini sanıyordum. Kendi kendilerine yaptıklarına ilk defa şahit olmuştum. Fakat şu durumda asıl şaşırılması gereken bu değildi.

Bir robot bir insanı bıçaklamıştı. Sırf kendisini yok etmeye çalıştı diye!

Beni bıçaklayan hangisiydi?

Kanlı bıçak Derek'in elindeydi ama terk edildiği için kızgın olan Model-1'di ve onun hafızasını Derek'e aktaran da muhtemelen Seth'ti.

Fakat üçünü birbirinden ayırmak anlamsızdı. Hem Seth hem de Derek, Model-1 ile senkronize olmuştu. Artık sadece hafıza ve düşünceleriyle değil, bedenleriyle de birbirlerine bağlılardı.

Bu da demek oluyor ki üçü de benim için ambulans çağırmayacaktı.

Senkronize olmaları, aralarından sadece biri arızalandı diye üç robot kanununu geçersiz kılabilir mi?

Ambulans.

Sadece ağzımı oynatabiliyordum, sesim çıkmıyordu.

Yardım ed...

Kelimeler yerine ağzımdan çıkanlar yalnızca öksürük ve kandı.

Üçü aynı anda bana yaklaştı.

Diğer ikisinden destek alarak tuhaf bir pozisyonda duran Model-1 başını güçlükle bana doğru eğdi.

"Elveda sevgilim," diye fısıldayıp alnımdan öptü.

Yüzüne tarif edilemez bir acıma ve hüzün yayıldı.

Aynı ifade diğer ikisinin yüzünde de vardı.

Tam o anda içim ürpertiyle doldu. Bıçaklandığımda ya da kan öksürdüğümde bile bu kadar korkmamıştım.

Karşımdaki bu varlıklar şimdiye dek bildiğim, yok hayır, bildiğimi sandığım insansı makineler değildi.

Bizden tamamen farklı, anlaşılması güç yaratıklardı.

Model-1 tekrar fısıldadı.

"Elveda bir tanem."

Ardından üçü beraber, biz insanların hayal dahi edemeyeceği bir çeviklikle arkalarını dönüp odadan çıktılar.

10

Kıpırdamadan yatakta uzanırken göğsümden akan kanın çarşafa bulaştığını hissedebiliyordum.

Yatak odasının penceresinden üçünün sokakta yürüdüğünü gördüm. Gecenin karanlığında altı bacak mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Tesadüf mü bilmiyorum ama ne zaman bir sokak lambasının altından geçseler ışık titreyerek sönüyor ve arkalarını karanlıkta bırakıyordu.

Bu, gördüğüm son şey oldu.

KAPAN

Bu hikâyeyi uzun zaman önce bir yerde okumuştum.

Evvel zaman içinde, bir adam karlı dağ yolunda yürürken tuzağa yakalanmış bir tilkiye rastlar. Kapandan kurtulmak için çırpınan hayvanın kürkünden çok para kazanacağını düşünerek onu öldürmeye karar verir. Yanına yaklaştığında tilki kafasını kaldırıp tıpkı bir insan gibi konuşmaya başlar.

"Kurtar beni n'olur."

Adam şaşkın şaşkın tilkiye bakarken kapana kısılmış bileğinden ışıltılı bir sıvının aktığını görür. Bu sıvı kana değil, altına benzemektedir. Etraf karla kaplı olduğundan uzaktan bakınca fark etmez ama yaklaşınca görür ki bu parıltılı madde, kapanın her tarafına saçılmış ve bir kısmı karın soğuğuyla sertleşmiştir.

Adam sertleşen parçalardan birini alıp inceler. Dişiyle hafifçe ısırır.

Gerçekten de altındır.

Tilkinin etrafındaki her bir parçayı üzerindeki karları titizlikle temizleyerek toplar. Ardından kime ait olduğunu bilmediği kapanı tilkiye zarar vermemeye özen göstererek kucaklar ve evin yolunu tutar.

*

Eve dönünce tilkiyi ambarın derinliklerine saklar. Ona su ve yem verir, hayatta kalmasını sağlar. Kapana sıkışan bileğini kurtarmaz, aksine iyileşmesin diye arada sırada kapanı sallar, sivri bir şeyi yarasına batırır. Bunu her yapışında tilki acı acı ulur ya da inler. Adam onun bir kez daha insan gibi konuştuğunu duymaz.

Tilkinin bileğinden akan parlak sıvıyı sertleştirip azar azar satar. Kurnaz biridir, onun gibi fakir ve sıradan bir adam ansızın elinde bir avuç dolusu altınla çıkageldiğinde neler olacağını iyi bilir. Bu yüzden yanında ufak parçalar taşır, bunları kasaba kasaba dolaşarak şüphe uyandırmadan satar. Altınlardan elde ettiği parayla tahıl, tuz, kumaş ya da kereste gibi sıradan mallar alır, sonra da bunları kasaba pazarında elden çıkarır.

İşleri kimi zaman yolunda kimi zaman kesattır. Malları bazen düşük bazen de yüksek fiyata satar ama onun için bunların önemi yoktur. Ne de olsa ambarında kimselerin bilmediği bir hazine saklıdır, bu yüzden zarar etmekten endişelenmez. Günlük kazancı az olsun çok olsun fark etmeksizin yüzünde gamsız bir gülümsemeyle mallarını satar.

Böylece hem ondan alışveriş yapan müşterilerin hem de malları temin ettiği tüccarların güvenini kazanmaya başlar. Kasabalılar arasında nazik ve işini bilen satıcı olarak ün salar. Herkes gibi iniş çıkışlar yaşasa da elini attığı her işin altından kalkabiliyordur. Biriktirdiği paralarla makul büyüklükte bir ev inşa eder ve güzel bir kadınla evlenir.

Evin inşası sırasında ambarı yıkıp yerine daha büyük ve sağlam bir depo yapar. Tilkiyi de deponun bir köşesine yerleştirdiği kafese zincirler. Yıllardır yaraları iyileşmeden düzenli aralıklarla kanının akıtılması hayvanı tamamen güçten düşürse de hâlâ hayattadır. Kapana sıkışan bileği sürekli kesilip delindiğinden derisi çekilmiş, kemikleri açıkta

kalmıştır, yara o kadar nasırlaşmıştır ki artık ne kadar kesilirse kesilsin kan gelmez. Adam ne zaman kanını akıtmak için yaklaşsa tilkinin tek yapabildiği nefret dolu bakışlarla inlemektir. Bir deri bir kemik kalan hayvanın ne hırlayacak ne de ısıracak enerjisi kalmıştır.

Evliliğinin üçüncü yılında tilki ölür. Adam buna çok üzülür ama onsuz da idare edebilir, ne de olsa bolca altın çıkarmıştır, işleri de tıkırındadır. Tilkinin derisini soyup kürkünden eşine şal yapar. Hayvan güçsüz kalınca çok fazla tüy döktüğünden kürkü pek güzel görünmez ama bu işlerden anlamayan kadın, kocasından gelen hediyeye çok sevinir.

Bir zaman sonra adamın karısı hamile kalır. Evliliklerinin üçüncü yılında nihayet çocuk sahibi olacakları için ikisi de çok mutludur. On ay sonra ikizlerini kucaklarına alırlar. Annenin karnından önce bir oğlan sonra kız çıkmıştır. Yeni doğan bebeklerinin yüzüne bakan karı-koca mutluluğun doruklarındadır âdeta.

İkiz olmaları dışında bebeklerinin sıradan iki kardeşten pek bir farkı yoktur. Yürümeyi yeni yeni öğrendikleri bir gün, adamın karısı içlerinden birinin çığlık çığlığa ağladığını duyunca telaşla odaya koşar. Bir de ne görsün, oğlan kız kardeşini ısırmış bırakmıyor; bunun iki kardeş arasında çıkan her zamanki kavgalardan biri olduğunu düşünen kadın, çocukları ayırdıktan sonra ağlayan kızını teselli etmeye başlar, bir yandan da oğlanı azarlar. Tüm dikkatini kızın boynundaki yaraya veren kadın o sırada oğlanın, tırnağına ve dudaklarına bulaşan kan damlasını büyük bir iştahla yaladığını fark etmez.

Akşam çocukları yedirip uyuttuktan sonra kadın eve dönen kocasına sabahki kavgayı anlatır. Tam o sırada yine kan donduran bir çığlık duyulur. Karı-koca yerlerinden sıçrayıp çocuk odasına koşarlar. Küçük kız dehşet içinde avazı çık-

tığı kadar bağırırken, oğlan gündüz kanattığı yerden onun boynunu dişlemektedir, minik tırnaklarıyla tırmalıyor ve kızın boynundan akan kanı iştahla yalıyordur.

Kadın aralarına girip kızı kucaklayınca oğlan hemen annesine yapışıp kolunu ısırmaya başlar. Kadın şaşkınlığına ve acısına rağmen kucağındaki kızı düşürmemeyi başarır ve refleksle oğlunu itince tırnakları çocuğun alnını çizer.

Adam onları ayırmaya çalışırken oğlanın çizilen alnında bir parlaklık fark eder. Görmeye alışık olduğu altın renkli sıvı, sıyrıktan boncuk boncuk sızıyordur.

Kadın ağlayan kızını sakinleştirmeye çalışırken adam da oğlanı kucaklayıp parmağıyla alnını siler. Sıyrık derin değildir, sızan altın renkli sıvı az sonra tamamen durur. Bu sırada oğlan, parmaklarına ve dudağına bulaşan kız kardeşinin kanını iştahla yalamaya devam eder.

Adam bunun ne anlama geldiğini çok geçmeden anlar.

O geceden sonra adam dışarı çıkarken oğlanı da sık sık yanında götürür. Oğlunun aşırı hareketli olduğu için evde bunaldığını bu yüzden de kız kardeşine saldırdığını düşünen kadın, kocasının onu gezmeye götürmesinden memnundur.

Oysa adamın niyeti biraz farklıdır. Oğluyla ne zaman baş başa kalsa ona çeşitli hayvanların kanını içirmeyi denemektedir.

Çocuk, köpek kanını içmek istemez. İnek ve domuz kanının tadına bakıp geri tükürür. Tavuk kanından birkaç yudum içtikten sonra başını çevirir ve daha fazlasını reddeder. Adam çocuğu ne zaman hayvan kanıyla beslese, vücudunun göze çarpmayacak bir bölgesinde yara açar. Acıdan ağlayan oğlunun kanı her defasında tıpkı normal bir çocuğunki gibi kırmızı akar.

Fakat o gün açıkça görmüştür, oğlanı kızdan uzaklaştırmaya çalışan karısı yanlışlıkla alnını çizdiğinde yaradan

sızan şey hiç şüphesiz altındır. Adam, oğluna kendi kanını uzatır ve çocuk bu kez reddetmeden içer ama vücudundan çıkan kan hâlâ kırmızıdır. Canı yanan çocuk daha yüksek sesle ağlarken adam derin düşüncelere dalar.

Çocukları büyürken işleri yavaş yavaş kötüye gitmektedir. Tilkinin ölümünden beri satışları eskisi gibi değildir. Hiç bitmez sandığı paraları suyunu çekince uzun vadeli kararlarını geçmişteki gibi kaygısızca alamaz olmuştur. Endişe fevri kararlar almasına, akılsızca kararları da pişmanlığa sebep olur, kaybettikçe daha fazla endişelenir ve fevri kararlar almaya devam eder. Tam bir kısır döngü içerisindedir.

Hem çocuklarının istikbali hem de evin geçimi için paraya ihtiyacı vardır. Babaları aileyi ayakta tutmak için bu kadar çok çabalarken, çocukların da bazı fedakârlıklar yapması gerektiğini düşünür.

Karısı evde yokken gizlice çocuk odasına girmeye karar verir ama karısı hem iyi bir anne hem de titiz bir ev hanımıdır, evden neredeyse hiç çıkmaz, sık sık çocukların odasına girip onlarla ilgilenir. Özellikle oğlanın kıza iki kez saldırmasından sonra onları olabildiğince ayrı odalarda tutmaya ve gözünü kızının üzerinden ayırmamaya gayret göstermektedir.

Bu yüzden adam, gece karısının uykuya dalmasını bekledikten sonra çocukları depoya götürür. Bir zamanlar tilkiyi esir tuttuğu deponun ıssızlığında, çığlık atmasın diye ağzını kapattığı kızını oğluna teslim eder. Karnı doyduktan sonra bu kez de çığlıklarını engellemek için oğlanın ağzını kapatır ve vücudunun görünmeyen bir yerine kesik atar.

Oğlunun vücudundan damla damla akan altın renkli sıvıyı toplarken huzurunu ve geleceğe dair umudunu yeniden kazandığını hisseder.

*

Karısı çocukların vücutlarında esrarengiz bir şekilde beliren yaraları fark edince endişelenmeye başlar. Adam önemsiz bir şeymiş gibi, "Çocuk bu, yaralanacak ki büyüsün," diyerek karısını geçiştirir. Kadın karşı çıkmak ister ama bunun yerine giderek artan bir huzursuzlukla çocukları gözlemlemeye devam eder sadece. Kızı her zaman korkudan titremektedir, babası ona yaklaşmaya çalıştığında çığlık çığlığa ağlar. Sürekli ağzını şapırdatan oğlununsa irileşmiş gözleri vahşi bir hayvanınki gibi parlamaktadır.

Bir gün kadın gecenin bir yarısı uyanır ve kocasının yanında olmadığını fark eder. Onu bulmak için evin içinde dolanırken çocukların da odalarında olmadığını görür. Dehşete kapılan kadın, çocuklara seslenerek bir odadan ötekine delirmişçesine koştururken kızının boğuk çığlıklarını duyup depoya girer.

Başta orada gördüğü manzarayı tam olarak algılayamaz. Kızı yerde tir tir titrerken, oğlu onun bacağına sımsıkı sarılmış dilini üzerinde gezdiriyordur. Hemen arkalarında oturan kocasıysa oğlunun sırtına doğru küçük bir tabak tutmaktadır. Şaşkınlıktan olduğu yerde donakalan kadın, kızının hıçkırıklar içinde ona seslenmesiyle kendine gelir.

Kadın, kızı hemen kucağına alır ve onu kardeşinin bacağından kan emmeye devam eden oğlundan kurtararak oradan çıkmaya yeltenir ama kocası önünü keser. Oğlanın vücudundan altın çıkarmaya devam edebilmesi için kızının kanına ihtiyacı vardır. Karısının, altın kaynağını öylece alıp gitmesine izin veremez.

Adam çocuğu kollarından almaya çalışırken karısı ona var gücüyle direnir. Annesiyle babası arasında başlayan itiş kakışın ortasında kalan kız çığlığı basar. Tam o anda adam, kızını annesinin kollarından zorla koparıp karısını iter. Ka-

dın dengesini kaybederek geriye doğru düşerken kafasını yıllar önce tilkinin yakalandığı kapana çarpar.

Hayvanların kolayca kaçmasını engellemek için kapanın kenarlarına geçirilmiş sivri demir dişler kadının kafasına ve boynuna saplanır. Başından akan kan deponun zeminini ânında kırmızıya boyar. Bunu gören oğlu hızla annesinin yanına emekler ve kanı büyük bir iştahla yalamaya başlar.

Annesinin ölümüne tanık olan kız artık ne ağlıyor ne gülüyor ne de konuşuyordur. Adam evi daha da genişleterek gözlerden en uzak köşeye bir oda yaptırır ve hiçbir şeye tepki göstermeyen suskun kızını buraya kapatır. Yemek, temizlik, kızın bakımı gibi işleri halletmeleri için birkaç hizmetçi tutar. Onlara karısını korkunç bir hastalık yüzünden kaybettiğini ve aynı hastalığın kızına da geçtiğini, bu yüzden konuşamadığını söyler.

Akşam hizmetçiler evlerine çekildiğinde adam geçmişte yaptığı gibi oğlunu kızının odasına götürür. Oğlan onu yaralayıp kanını emerken kız ne ağlar ne de çığlık atar, hareket bile etmez. Tek yaptığı ifadesiz solgun yüzüyle sessiz sessiz kardeşine bakmaktır.

Adam büyük bir dikkatle onları izler, oğlu ne kadar kan içerse çıkan altının saflık derecesi o kadar yükselmektedir. Öte yandan oğlan büyüdükçe tükettiği kan miktarı da artmıştır, adam onun farkında olmadan tüm kanı içip kızı öldürebileceğinden endişelenir. Ne de olsa adamın oğluna, oğlunun da kız kardeşine ihtiyacı vardır. Oğlan odaya tek başına gitmesin diye önlemler alır, birlikte gittikleri zamansa ne kadar içtiğini titizlikle takip eder.

İşleri tekrar yoluna girerken kızı kasvetli odada kilitli kalmayı sürdürür.

*

Aradan yıllar geçer, çocuklar büyür. Kız duru, solgun yüzünde ifadesizce parlayan iri, kara gözleri ve sırtından şelale gibi dökülen siyah saçlarıyla güzel bir gence dönüşmüştür ama ruhsuz, soğuk ve hastalıklı bir güzelliktir bu. Varlığını sıradan kızlardan tamamen farklı bir şekilde sürdürmesinden ötürü her bir zerresi bu varoluş biçimine uyum sağlamıştır, bu nedenle ay ışığı altındaki karanlık bir orman gibi kayıtsızdır ve dış dünyadan uzak gizemli yanı, ona büyüleyici bir çekicilik bahşetmiştir.

Bir gün oğlan, babasından gizli kardeşinin odasına girer. Bu kez niyeti kan içmek değildir.

Adam dağları denizleri aşarak uzak ülkelerle büyük çapta ticaret yapan bir tüccar hâline gelmiştir. Oğlunun vücudunu daha fazla yaralamasına ya da kızının kanını emişini takip etmesine gerek kalmamıştır. Önceleri işlerini halletmek için uzak diyarlara giderken, artık altınlardan gelen paralar sayesinde farklı ülkelere ait büyüleyici manzaraların, egzotik yiyecek ve içeceklerin, hatta yabancı kadınların tadını çıkarmak için gidiyordur. Zenginleştikçe ülkesine ve evine dönmeye vakit bulamaz olur, böylece kızıyla oğlunun büyük ve kasvetli evde yalnız geçirdikleri geceler çoğalır.

Adam eve geri döndüğünde kızı hamiledir.

Karnı burnunda kızını gördüğünde beyninden vurulmuşa döner, yaşadığı şok çok geçmeden yerini büyük bir öfkeye bırakır. Ne kadar bağırıp çağırsa da kızı tek kelime etmeden, ifadesiz bir yüzle babasını izlemeye devam eder. Bu kayıtsızlığa iyice tepesi atan adam en sonunda kızına vurmak için elini kaldırınca yanında duran oğlu onu bileğinden yakalar.

Duygulardan yoksun kızıyla arasına giren oğluna bakınca, zihninde kabullenmeyi bilinçli olarak reddettiği belli belirsiz bir şüphe uyanır. Bir hışımla kızının odasından çıkıp çalışma odasına gider.

Bir süre sonra öfkesi yatışan adam sakin kafayla düşünmeye başlar. Bebeği aldırmak için artık çok geçtir ve fevri hareket etmek kızının sonunu getirebilir. Onun gözünde kızı, oğlunun besin kaynağından başka bir şey değildir, bu yüzden hayatta olması gerekmektedir.

Neyse ki kızı evden dışarı hiç çıkmaz. Başkalarının bilmediği hayatını büyük bir evin en kuytu köşesindeki kasvetli odasında geçirir, kimseyle konuşmaz, öyle ki konuşmayı bilip bilmediği bile şüphelidir. Dünyanın neye benzediğini göremeden varlığını sürdürmeye devam etmektedir.

Bebeği olsa bile kızını bir anne olarak hayal etmekte zorlanan adam, yapılacak en iyi şeyin bebeği ondan alıp daha iyi yetiştirebilecek birine vermek olduğunda karar kılar. Onu kızından çok uzaklara, asla haber alamayacağı bir yere götürecektir, hem böylesi bebek için de daha iyi olacaktır.

Peki ya oğlu... Oğlunu ne yapacaktır?

Onu kızından uzak tutmak zorundadır.

Öte yandan oğluna ihtiyacı da vardır. İşleri şu anda iyi gidiyor olabilir ama zamanın ne getireceği bilinmez. Günün birinde tekrar para sıkıntısı yaşamayacağı ne malumdur. Hem iş dünyasında insanın ne kadar parası olursa o kadar iyidir.

Altın kaynağı işlevine devam edebilmesi için oğlunun da kardeşine ihtiyacı vardır.

Adam bu şekilde saatlerce düşünür durur.

Sonunda parasını ve kişisel bağlantılarını devreye sokarak işini bilen bir doktor aramaya koyulur.

*

Yeterli ücret garanti edildiğinde işini bilen, ağzı sıkı bir doktor bulmak zor değildir. Muhtemelen fahiş bir meblağ talep edecektir ama adam için bu miktarı elde etmek oğlundan çıkaracağı birkaç parça altına bakacaktır. Hem işlerin bu noktaya gelmesi oğlunun hatasıdır, adam ona sorumluluk almanın ne demek olduğunu öğretmek için doktorun istediğinden çok daha fazla miktarda altın akıtmaya karar verir.

Kızı, karşısında yabancı birini gördüğüne şaşırmaz, normalde de solgun yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı belirmez ama ne zamanki doktor, çantasından ilaç şişeleriyle neşteri çıkarır işte o zaman kız başlar çığlık atmaya. Öyle bir çığlıktır ki bu yer yerinden oynar âdeta, evin çatısı neredeyse üzerlerine yıkılacaktır. Odada bulunan adam, doktor ve doğuma yardımcı olması için çağrılan hizmetçi kız kulaklarını kapayarak yere yığılırlar. İlaç şişelerinin hepsi paramparça olur. Adam kendine geldiğinde oğlu kapıda duruyordur.

Oğlan, kız kardeşinin odasındaki yabancıyı görünce içeri girmeye yeltenir ama adam onun önünü keser ve doktora elini çabuk tutup ameliyata başlamasını söyler. İlaç şişelerinin tamamı kırıldığı için doktor anesteziyle falan uğraşmadan neşteri eline alır. Kız kaçmaya çalışır ama vücudu o kadar ağırdır ki doğru düzgün hareket bile edemez. Hizmetçi kız onun debelenen bedenini sabit tutmaya çalışırken doktor neşteri karnına dayar.

"Kurtar beni," diye bağırır kız delici bir sesle.

Oğlunun içeriye girmesini engellemek için kapıyı kilitleyen adam aniden başını çevirir.

Kız doğrudan babasına bakarak tekrar, "Kurtar beni n'olur," diye bağırdığında adam onun beti benzi atmış yüzünde tilkinin altın rengi gözlerini görür.

Doktor neşteri karnına saplayınca kızın çığlığı evi bir kez daha sarsar.

*

Oğlan kapıyı kırıp içeri daldığında doktor, kızın rahminden bebeği çıkarmaya çalışıyordur. Her yeri kan içinde kalan doktor neşteri çılgınca hareket ettirirken insanlıktan çıkmış gibi görünmektedir.

Oğlan, doktorun üzerine atlayıp boynunu dişler. Adam onu durdurmaya yeltenince vahşi hayvan gibi tıslayarak bu kez de babasına saldırır.

Hâlâ kızı tutmakta olan hizmetçi çığlık çığlığa oradan kaçarken adam yere düşüp kafasını çarpar. Oğlu göğsüne oturarak onu boğmaya başlar.

Adam gözlerini açtığında yataktan akan kanın yerleri kırmızıya boyadığını görür, bakışlarını biraz yukarı kaydırınca karnı yarılmış, bedeni buz tutmuş kızının donuk ve kansız yüzüyle karşılaşır.

Adam kızının cenaze töreninden sonra işini bırakıp kendini eve kapatır.

Oğlu bebekle birlikte kayıplara karışmış, kardeşinin cenazesine bile gelmemiştir.

Hizmetçiler adamla en iyi şekilde ilgilenirler, kızın yıllar süren amansız hastalığı yüzünden öldüğünü, oğlanınsa kardeşinin ölümüyle yaşadığı şoktan ötürü evi terk ettiğini zannetmektedirler. O günden sonra aklını kaybeden eski hizmetçi kız ara sıra anlaşılmaz şeyler söyleyerek kızın odasına girmeye çalıştığında hizmetçiler onu derhal uzaklaştırır.

Fakat çok geçmeden hizmetçiler arasında evde "bir şey" gördüklerine dair söylentiler dolaşmaya başlar. İlk zamanlar kızın odasının etrafında görünüp kaybolan "şey" oturma odasında, antrede, hizmetçilerin odasında, mutfakta ve deponun yakınlarında da görünmeye başlar.

Dediklerine göre bu "şey" çok güzeldir. Sarı renkli loş parıltılar yayarak ağır ağır geçtiği her yerde, altından sise benzer belli belirsiz izler bırakıyordur. Serin ve soluk sis, görenlerde ona daha da yaklaşıp ellerini içine daldırma hissi uyandırmaktadır.

Bu büyüleyici altın sise yaklaşan herkes delirir.

Biri eğilip de sarı izlere dokunduğu anda altın parıltılı şey arkasını dönerek ona bakar, ağzından, gözlerinden, yarık karnından kanlar akarken yarı şeffaf beyaz kollarını uzatır, ay ışığı gibi soluk, kışın dağlara yağan kar kadar soğuk parmaklarını karşısındakinin vücudundan geçirip hep aynı şeyi mırıldanır.

Bebeğim... nerede?

Korkudan buz kesilmiş kişiden cevap gelmeyince kızın hayaleti bütün evi titreten bir çığlıkla tekrar sorar.

Bebeğim! Neredeee!

Hayalet ortadan kaybolduktan sonra bile altın parıltıya kapılan kişi boşluğa bakarak hayaletin etrafta dolandığını haykırır, el ve yüzünde var olmayan kanı yıkaması gerektiğini söyleyerek derisi soyulana dek ovuşturur. Bazılarıysa güneşi görünce, "Altın, altın buldum!" diye bağırarak pencereden atlar ya da hiçbir sebep yokken gecenin bir yarısı ormana gider ve kanlar içindeki cesetleri, tilkiler için kurulmuş bir kapana boyunlarından yakalanmış hâlde bulunur.

Hizmetçilerin kimisi aklını kaçırır kimisi ormana sürüklenir kimisi de oradan kaçar.

Koca evde geriye sadece adam kalır.

Gözlerinden, ağzından ve yarık karnından kanlar akan kızının hayaleti gece çökünce yatağına yaklaşır.

Bebeğim... nerede?

Adam bebeğin nerede olduğunu bilmediğinden cevap veremez sonra hayalet tekrar sorar.

Bebeğim... nerede?

Kızının altın parıltılı solgun hayaleti kanlı yüzüyle yanında dikilerek, yarık karnından akan buz gibi kanlarla yatağını kırmızıya boyar, tıpkı öldüğünde yaptığı gibi. Sonra şafak sökene dek aynı soruyu tekrar tekrar sorar.

Bebeğim... nerede?

Son hizmetçinin kaçmasından birkaç ay sonra kasabalılar bu uğursuz eve yarı merak yarı sorumluluk duygusuyla geldiklerinde, adamı bir deri bir kemik kalmış hâlde yatağında yatarken bulurlar, her nasılsa hâlâ hayattadır.

"Kurtar beni n'olur."

Bunlar adamın son sözleri olur.

Bana aktarılan hikâye bu şekildeydi ama bunun bir de sonrası var.

Birkaç yıl sonra buradan çok uzaklarda, adamın evini kuzeybatıda varsayarsak bunun tam zıttı olan güneydoğu bölgesinde, karın çokça yağdığı bir kış akşamı, tuhaf bir varlığın dağ yolunda göründüğü söylenir.

Kışın günler kısadır, akşamları dağ yolu çok çabuk kararır ama o akşam tamamen karanlık değildir. Belli belirsiz parıldayan varlık karla kaplı yamaçta çömelmiş bir şey yapıyormuşçasına ağır ağır hareket etmektedir.

Buna tanık olan kişi, o yörede doğup büyümüş bir köylüdür ve dağda dolaştığı bunca yıl boyunca böyle bir şeyi hiç görmemiştir. Köylü adam dağa çıkıp bu belirsiz şeye daha yakından bakar ve çok geçmeden gittiği yerden çığlık atarak hızla geri döner.

Anlattığına göre bu şey küçük bir oğlandır. Beş-altı yaş-

larında görünen çocuk karanlık dağ yolunda çömelmiş bir şeyler yemekte ve vücudundan hafif altın renkli bir ışık yayılmaktadır. Köylü ne yediğini görmek için çocuğa biraz daha yaklaşır.

Önündeki şey genç bir adamın cesedidir. Çocuk, adamın deşilmiş karnına daldırdığı elleriyle bir altın parçası çıkarıp iştahla yer. Ceset sanki uzun süredir ölüymüş gibi bembeyazdır, etrafına, kar üzerinde belli belirsiz parıldayan altın lekeler saçılmıştır.

Köylü adam ilk başta karşısındaki şeyin ne olduğunu algılayamaz çünkü etrafa serpilmiş sarı parıltıların ortasında elinde altından parçayla hafifçe ışıldayan çocuk gerçek olamayacak kadar güzel görünmektedir. Daha da yaklaşıp genç adamın deşilmiş karnına bakarken bile altın kaplı cesedin bir insana ait olabileceğine inanamaz.

Çocuk başını kaldırıp yanında onu izleyen adama bakar, gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktur. Babasının karnından çıkardığı soğuktan sertleşmiş bir parça altını kayıtsızca ağzına atar. Ağzı açıldığında, köylü adam onun kurdun veya tilkininkine benzeyen sivri dişlerini görür.

Tam o anda karnı yarılmış genç adam köylüyü bileğinden yakalar.

"Kurtar beni n'olur."

Köylünün korkudan aklı çıkar.

Genç adam bir kez daha, "Kurtar beni," der çatlayan cansız sesiyle.

Yarı açık ağzından sivri alt ve üst köpek dişleri görünen altın parıltılı çocuk, köylüye umursamaz bir edayla bakmaya devam eder.

Genç adamın elinden kurtulmayı başaran köylü ardına bile bakmadan kaçar.

Eve vardığında, pantolonunun genç adamın tuttuğu

kısmında bir parıltı görür. Güneş doğduktan sonra yanına köyden birkaç kişiyi de alarak çocuğu gördüğü yere geri döner ama ne çocuktan ne de karnı deşilmiş adamdan herhangi bir iz vardır, tek bulabildiği karın erimesiyle oluşan çamurdur.

YARA İZLERİ

1

Çocuk mağaraya sürüklendi.

Nedenini bilmiyordu. Onu kimin sürüklediğini de. Aslına bakılırsa çocuk kendinin kim olduğunu bile doğru düzgün bilmiyordu. Çayırda dolaşırken daha önce hiç görmediği yabancılar tarafından yakalandığı gibi doğruca dağdaki bu mağaraya sürüklenmişti. Yabancılar onu el ve ayak bileklerinden zincirlemiş, kaçamayacağından emin olduktan sonra aceleyle oradan uzaklaşmışlardı.

Ne kadar bağırırsa bağırsın yardımına gelen olmadı. Karanlığın içinde saatlerce ağladı, hıçkırıkları nihayet dindiğindeyse arkasında bir çıtırtı duydu.

"O" geliyordu.

Çocuk çiğ et ve otlarla beslenerek hayatta kalmayı başarmıştı.

Zincirlendiği yerde kıvrılarak uyuyor, tuvalet ihtiyacını da yine aynı yerde gideriyordu.

Zaman zaman bileklerine bağlı zincir tarafından mağaranın dışına sürükleniyordu. Bu, birkaç günde bir gerçekleşirdi, bazen de birkaç haftada bir. İçeri gün ışığı ulaşma-

dığından ne zaman mağaranın dışına çıkarılsa parlak ışık gözlerini acıtıyordu.

Zincir onu havada sürüklediği sırada ışıl ışıl parlayan, buz gibi suya düşüyor, bilekleri bağlı olduğundan yüzemiyordu, öyle olmasa bile bir şey değişmezdi zaten çünkü yüzme bilmiyordu. Suda yardım çığlıkları atarak çırpınırken tam dibe batacağı anda bir şey zinciri tekrar yukarı çekiyor, onu ormanlardan, tepelerden geçirerek mağaraya geri getiriyordu. Ayakları nihayet yere değip nefes almaya başladığında bir tür rahatlama hissediyordu. Bu ne zaman gerçekleşse korkudan, acıdan ve soğuktan ağlıyordu.

Hayatında griye yer yoktu; ya yoğun gün ışığı ya da boğucu karanlık, ya göz kamaştıran gökyüzü ya da mağaranın rutubetli havası, ya buz gibi su ya da yapış yapış nem ve kir. Karşısına ne zaman ne çıkacağını önceden tahmin edemezdi.

O şey, iliğini emmek için ayda bir mağaraya uğrardı.

Gece-gündüz ayrımını yapamadığından hâliyle günleri ve ayları hesaplayabilmesi mümkün değildi. Zaman mefhumunu yitirmiş olsa da hayatındaki tek düzenli ve öngörülebilir olay O'nun ziyaretleriydi.

O'nun ne olduğunu; hatta neye benzediğini bilmiyordu. Karanlığın içinde simsiyah parlayan bu güçlü ve devasa şey hem korkutucu hem de acı vericiydi.

Çocuğun omurgasına sert ve sivri bir şey batırıp iliğini emerdi. Her ay farklı bir yerden deler, leğen kemiğinin hemen üzerindeki bel bölgesinden başlayarak omurga boyunca ensesine doğru ilerlerdi.

Olayların sırası hep aynıydı. Önce beyaz nokta gibi görünen mağara girişi bir anda karanlık bir figürle kapanır, ardından çıtırtı ve hışırtılar gelirdi. Nem ve küf kokulu, soğuk, sert tüyler çocuğun el ve ayaklarına bastırır sonra sert,

sivri ve tarif edilemez derecede korkunç bir acı veren cisim omurgasını delip içine girerdi.

O gittikten sonra bile çocuk ıstırap ve korkudan uzun süre hareket edemez, nihayet ayağa kalkacak gücü bulduğundaysa omurgasındaki parçalanma hissi yüzünden acıyla haykırırdı.

Haykırışlarının ne bir anlamı ne de yönü vardı. Ailesini tanımıyordu, annesinin ya da babasının kim olduğunu bilmiyordu, buraya nereden geldiğini, o gün nerede dolaştığını hatırlayamıyordu. Kalan tek tük anısının silik görüntüleri de mağarada geçirdiği karanlık günlere dağılarak sonsuz derinlikte kaybolmuştu.

Yine de umudunu yitirmedi. Kim olduğu fark etmeksizin birisinin gelip kendisini buradan kurtarması, mağaranın dışına, acıdan ve karanlıktan uzak bir yere götürmesi için bitkin yüreğiyle dua etmeye devam etti.

Tabii ki gelen olmadı. Varlığından kimsenin haberi olmadığından yokluğunu da fark etmediler.

2

Mağarada yalnız kaldığı zamanlar, zincirleri yere sabitleyen kazıktan ne kadar uzaklaşabileceğini saptamaya çalışırdı. Her adımında birbirine çarparak şangırdayan zincirlerin ritmine uygun şarkımsı bir şeyler mırıldanıyor ya da alçak sesle kendi kendine konuşuyordu. Elbette ki bunu keyiften ya da benzer bir duygudan ötürü yapmıyordu. Bu mırıldanışlar, ıssız karanlığın kasvetli boşluğunu ve huzursuz eden zamanı bir şekilde doldurmaya yönelik beyhude bir çabaydı yalnızca.

Karanlık ve anlamsız çocukluğunun en mutlu ânı, zincirlerin mağara duvarına çarptığında çıkardığı minik kıvılcımı gördüğü andı. Bu küçük ve büyüleyici ışığı yeniden görebilme arzusuyla zinciri duvara ya da yere çarpmaya devam etti, ta ki başka bir kıvılcımın anlık ışığında küçük bir böceği fark edene dek.

Mağaraya zincirlendiğinden beri kendinden başka bir canlının burada yaşadığına ilk kez tanık oluyordu. Böceğin anlık görüntüsünün gözlerine yansıması bir saniye bile sürmemişti. Canlı mı yoksa ölü mü emin değildi, doğru düzgün bakmaya vakti olmamıştı çünkü.

Duvar boyunca azimle, ağır ağır tırmanırken aniden çıkan kıvılcım onu ürkütmüş olmalıydı, şaşkınlığı geçince alışık olduğu karanlıkta kaygısızca yoluna devam edecekti belki de. İkisi de aynı mağarada yaşamalarına rağmen hayatları birbirinden çok farklıydı. Çocuk en sonunda kendi dışında bir canlıya rastlamıştı ama bu canlı onun acılarına, beklentilerine ve umutlarına tamamen kayıtsızdı.

Zinciri kayaya tekrar tekrar vursa da böceği bir daha hiç görmedi. Hayatında ilk defa bu kadar içten ağlıyordu. Gözlerinden süzülenler korkudan deliye dönen birinin feryatları değil, kendi yalnızlığının farkına varan bir insanın kederli gözyaşlarıydı.

3

Bu acımasız dünyada hayatta kalmayı başaran her erkek çocuk büyür ve bir delikanlıya dönüşür.

Zaman geçtikçe çocuk zincirlerin kısaldığını fark etti.

Uyurken kollarını veya bacaklarını uzatmaya çalıştığında keskin demirin tenine batışı ya da ani çekilme hissi, irkilerek uyanmasına neden oluyordu. Mağaradan dışarı sürüklenen bedeni yakıcı soğukluktaki parlak havayı yararken, kurtulmak için debelenip çırpınmaları kendisini sürükleyen şeyin gücü karşısında boş bir çabaydı sadece.

Yine böyle sürüklendiği bir gün sarsıcı bir tecrübe yaşadı. O şey, çocuğu bacağından koparacakmışçasına ısırarak, buz gibi suya birkaç defa kafa üstü daldırıp daldırıp çıkardı ve son dalışta suyun içine bıraktığı çocuk dibe battığı anda onu tekrar yukarı çekerek mağaranın derinliklerine savurdu. Ardından sert ve sivri cismi ense kemiğine soktu.

Çocuk acıdan öleceğini sandı. Boyun derisinin parçalandığını ve o korkunç derecede sivri şeyin kemiğini delip geçtiğini her bir hücresiyle hissedebiliyordu. Boynunun ikiye ayrılacağı düşüncesiyle gözlerini kapadı.

Uyandığında hâlâ hayattaydı ama ne boynunu hareket ettirebiliyordu ne de kol ve bacaklarını. İyileşmesi normalden çok daha uzun sürdüğünden, her daim mağaranın bir yerine bırakılan çiğ et ve otların hiçbirine ulaşamıyordu. Yüzüstü yattığı yerde açlıktan titrerken sürekli tetikteydi çünkü onu bu hâle getiren şey, boynunu ikiye ayırmak için her an geri gelebilirdi.

Neyse ki o şey uzun süre ortalarda görünmedi.

Çocuk nihayet vücudunu yeniden kıpırdatabildiğinde bir şey fark etti; o aciz çocuk gitmiş yerine bir delikanlı gelmişti. Mağaradan kendi başına çıkabilme ihtimali kafasında yer etmeye başladı. Bu zayıf ihtimal farkında olmadan bedenini harekete geçirerek zihninde yavaş yavaş şekle büründü.

4

Delikanlı tıpkı mağaraya sürüklendiği gibi beklenmedik bir anda dışarıdaki dünyaya savruldu.

Bir gün yine havada sürükleniyordu. Mağara ufukta kaybolurken ansızın kol ve bacaklarını boşluğa savurdu.

Hiçbir şekilde planlanmamış, dürtüsel bir hareketti bu. O şey, bu ani harekete hazırlıksız yakalanmıştı. Bileklerine bağlı zincirler O'na çarptığı an, delikanlının daha önce hiç duymadığı tuhaf bir çığlık atarak tutsağını düşürdü.

Delikanlı sert bir şekilde yere çakılıp bilincini yitirdi.

Kendine geldiğinde, güneş ormanın üzerinde göğü kızıla boyuyordu. Delikanlı uzun zamandır görmediği bu manzaraya büyülenmiş gibi baktı.

Ayağa kalkmayı başardığında vücudunun parçalanırcasına ağrıdığını ve başının zonkladığını hissetti ama tüm bunlara rağmen hâlâ hayattaydı.

El bileklerindeki kelepçelerle ayak bileklerindeki prangalar yerli yerinde duruyordu ama onlara bağlı zincirler artık bir yere bağlı değillerdi, öylece yere sarkıyorlardı.

Çıplak vücudundaki tek şey bu kelepçe ve prangalardı. Kollarında, bacaklarında, omurgasında ve her iki kaburgasında üçgen şeklinde, toplamda yüz yirmi tane büyük yara izi vardı.

Göğü kızıla boyayan güneşe doğru dönüp ilerlemeye başladı.

Yürüyüşü ağır aksaktı.

Yıllardır mağarada büzülerek oturmaya, havada veya suda debelenmeye o kadar alışmıştı ki şimdi ayakları üzerinde yürümek, çocukluğuna ait diğer tüm anılar gibi, uzun

zaman önce gördüğü silik bir rüyaydı âdeta. Düştüğü sırada incinen uzuvları ağrıyor, kelepçe ve prangalardan sarkan zincirler rahat hareket etmesini engelliyordu. Yere kapaklanır gibi olduğunda elleriyle yerden ya da dallardan destek alarak kendini ayakları üzerinde durmaya zorluyor, bedenini kullanmayı sil baştan öğreniyordu.

Sık sık tükettiği çiğ eti nereden bulacağı hakkında hiçbir fikri olmasa da eline geçen ot ve meyveleri ağzına atarak bilinmeze doğru ağır ağır ilerlemeyi sürdürdü.

Bir kaçıştı bu. Yorgundu, canı yanıyordu ama özgürdü. Bu yüzden nereye gittiğini bilmese de olabildiğince acele ediyordu.

Bir kez daha yakalanmak istemiyordu. Yakalanamazdı. Mağaranın karanlığına geri dönerse bu kez o şey tarafından öldürüleceğine hiç şüphesi yoktu.

5

Bir köye vardığında, onu görenler oldukları yerde donup kaldılar.

Anneler, çıplak bedenini görmesinler diye çocuklarının gözünü kapatıyor, tam azarlamak için ağızlarını açtıkları anda sırtındaki yara izlerini fark edip bundan vazgeçiyorlardı. Kimse yanına yaklaşmak istemiyordu, tek yaptıkları korku dolu gözlerle ona bakmaktı. Bir kişi bile yardım etmeye gelmedi ama ondan kaçan, hakaret eden ya da kovalayan da olmadı. Dört bir yanı saran kusursuz sessizlikte fal taşı gibi açılmış gözlerle onu izliyorlardı.

Delikanlı çok uzun zamandır insan yüzü görmemişti.

Hatta mağaraya sürüklenmeden önce bile böyle bir kalabalığa hiç rastlamamıştı. Dahası bu insanların hepsi şu anda onu izliyordu, aklının ucundan dahi geçiremeyeceği bir manzaraydı bu. Etrafında hüküm süren esrarlı sessizlik ve ifadesiz yüzlerde fal taşı gibi açılmış gözler onu ürkütmeye başlamıştı.

Çaresizce ayakta dikilmiş etrafına bakarken, köylüler teker teker ona sırtlarını dönüp gözden kayboldular. Geriye kalan birkaç kişi bir müddet daha uzaktan ona baktıktan sonra tıpkı diğerleri gibi ortalıktan yok oldular. Delikanlı çok geçmeden köyün girişinde bir başına kalmıştı.

Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Birkaç dakika öncesine kadar etrafı insanlarla doluyken, şimdi bir kişi bile kalmamıştı. Dışarısı aydınlıktı. Dünyasının sınırlarını belirleyen taş duvarlar ya da zincirlerini tutan kazık yoktu artık. Soğuk sulara bata çıka buz gibi havada sürüklendikten sonra mağaraya geri atıldığında hissettiği güven duygusunu hatırlayınca, sadece bir an için o tanıdık karanlığı özler gibi oldu.

Bu sırada insanlar tekrar etrafına toplanmaya başladı. Birkaç kişi bir yerlerden çıkıp az önceki gibi uzaktan onu izledi.

Bu kez sessiz değillerdi, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı ama yüzlerindeki ifade hâlâ okunaksızdı. Delikanlı, bakışları yeniden üzerinde hissedince ne yapacağını bilemez hâlde ayakta dikilmeye devam etti.

Sonra uğultuları bölen yüksek bir ses duyuldu.

"Tamam, tamam sorun yok! Çekilin bakalım şöyle. Hımm, demek burada."

Bir gencin yönlendirmesiyle delikanlıya yaklaşan orta yaşlı, kel adam insanlara bir şeyler söylüyordu. Biraz uzakta durarak yanındaki gence fısıldayınca genç, kalabalığın

arasına dalarak gözden kayboldu. Kel adam herkesin duymasını istercesine daha yüksek sesle, "Sorun yok! Her şey kontrol altında!" diyerek delikanlının karşısına geçti ve ona elini uzattı. Bu hareketi delikanlının ürküp geri çekilmesine sebep oldu. Kel adam dostça gülümseyerek ona doğru bir adım attı ve bileklerinden sarkan zincirin ucundan tutup hafifçe çekti.

"İşte gördüğünüz gibi, hiçbir sorun yok. Hadi şimdi herkes işine dönsün. Her şey yolunda."

Delikanlı, kel adamın söylediklerini anlamadı. Yıllar sonra duyduğu ilk insan sesinin, onu mutlu etmesi gerekirken nedense rahatsız etmişti. Nasıl ki mağarada kollarını ve bacaklarını uzatmak istediğinde gerilen zincir korkudan büzülmesine sebep olduysa, karşısındaki adam zinciri hafifçe çektiğinde de içgüdüsel olarak aynı şekilde korkuyla sinmişti.

Gülümsemeye devam eden adam zinciri elinden bırakmadan ona yaklaştı ve elini omzuna koydu. İri beyaz eli genç adamın keçe gibi olmuş uzun saçlarına gömüldü. Parmakları sanki orada olduğunu daha önceden biliyormuş gibi doğruca ensesine giderek O'nun açtığı yara izine sertçe bastırdı.

Delikanlı taş kesildi. O şey, ensesini yardığında hissettiği korku, acı ve ölüm kaygısı bir anda geri gelmişti.

"Eveeet, gösteri bitti. Gördünüz işte endişelenecek bir şey yok. Hadi bakalım, herkes işinin başına. Çekilin şöyle, yol verin."

Kel adam bir yandan çevresindekilere söylenirken, bir yandan da tuttuğu zincirle onu sürüklüyordu. Delikanlı içinde kopan çığlıklar eşliğinde, bir eli hâlâ ensesinde duran adamı takip etti.

6

Adam ona su, yemek ve giyecek verdi.

Çiğ et ve ot dışında bir şey tüketmediğinden pişmiş yemeğin kokusu ona tuhaf gelmişti ama tadına baktıktan sonra nefes bile almadan yemeğin tamamını mideye indirdi. Karnı doyduktan sonra kıvrılıp uykuya daldı.

Tıkırtılar duyunca irkilerek gözlerini açtı. Kel adam kocaman bir aleti bileğine yaklaştırıyordu. Delikanlı çığlık atarak kaçmaya çalıştı ama yanındaki birkaç kişi tarafından kıskıvrak yakalanıp hareketsiz hâle getirildi.

Adam aletle sol bileğindeki kelepçeyi ve ayak bileklerindeki prangaları kesti, nedense sağ bileğindeki kelepçeyi olduğu gibi bırakmıştı. Kelepçelerden biri hâlâ bileğinde olsa da ondan sarkan ağır zincir çıkarılmıştı.

Delikanlı derisi soyulmuş, nasırlı el ve ayak bileklerine baktı. Üzerinden bir yük kalmıştı sanki ama bu hafiflik ona garip geliyordu, ağır demirin yarattığı boğucu his hoşuna gitmese de buna alışmıştı.

"Bugün biraz dinlen, tamam mı? Geçimini sağlamak için yarından itibaren para kazanmaya başlayacaksın," dedi adam sırıtarak, her nedense neşeli görünüyordu.

Delikanlı söylenenlerden bir şey anlamadı tabii ki. Onun kendisini anlamadığını hisseden adam yine keyifli keyifli sırıtarak kulübenin kapısını ardından kapattı.

Delikanlı bir süre huzur ve sükûnet içinde oturdu. Kötü bir şey olmadığını anladığında, başlardaki korkusu yerini yavaş yavaş güven duygusuna bıraktı.

Kulübenin toprak zeminine hasır serilmişti. Her zaman siyah kaya üzerinde çıplak bir şekilde yatıp kalktığından bu basit hasır ona pamuk gibi yumuşak geldi. İçerisi karanlıktı ama mağaradaki kadar değil. Ilık ve yumuşak havaya taze

çimenle toprak kokusu karışmıştı. Sazdan çatının boşluklarından yıldızların parıltısı görünüyordu.

Uzun zaman önce, zincirin mağara duvarına çarpmasıyla ortaya çıkan minik kıvılcımı düşündü. Göğün devasa karanlığında kapana kısılmış biri, bunca yıldızı yaratmak için zincirlerini hayal dahi edilemeyecek kadar büyük bir duvara vurmuş olmalıydı. Bunları yardım istemek için mi yapmıştı, yoksa karanlık boşluğa katlanabilmek için mi? Bilmek imkânsızdı. Zincirlerini duvara vurma sebebi her ne olursa olsun, tıpkı bir zamanlar yanından geçen böceğin kendisine yaptığı gibi bu, kapana kısılmış kişiye kayıtsız kaldı.

Uykuya dalmadan önce zihninden geçen son şey buydu.

7

Kel adam sabah erkenden delikanlıyı uyandırdı. Ona banyo yaptırması ve birbirine girmiş saçlarını yıkayıp kesmesi için birkaç kişiyi görevlendirildi. Delikanlı ne zaman korkudan debelense kel adam iri beyaz elini ensesindeki yara izine sertçe bastırıyordu. Onu nasıl uysallaştıracağını bu kadar iyi bilmesi tuhaftı.

Yıkanıp saçları kesildikten sonra kel adamın yandaşları vücudunu yağlayıp ona gösterişli bir pantolon giydirdiler. Belden yukarısı için herhangi bir kıyafet verilmediğinden kolundaki ve gövdesindeki yara izleri açıkta kalmıştı. Vücuduna sürülen yağ, bu siyah üçgen izleri tehditkâr biçimde parlatmıştı.

Tüm hazırlıklar bitince kel adam sağ bileğinde bıraktığı

kelepçeye zincir taktı. Çocukluğundan beri takılı olan, pastan kırmızımsı bir renge dönmüş, kalınlığı ve ağırlığı yüzünden hareket etmeyi zorlaştıran eski zincir yerine takılan bu yenisi, tıpkı önceki gibi kalın olsa da çok hafifti, siyah rengi güneşte parlıyordu. Bu siyah renk ona mağaranın girişini kaplayan karanlık figürü ve sert tüylerini anımsatınca dehşete kapıldı. Ancak kel adamın zinciri hafifçe çekiştirmesiyle kendine gelebildi ve itaatkâr bir şekilde yürümeye başladı.

Yürüye yürüye köyün ortasındaki büyük meydana vardılar. Kel adamın işaretiyle yandaşları meydanın çevresine tahta kazıklar çakarak bir tür çit yapmaya koyuldular. Adam elindeki zinciri bırakmadan her zamanki sırıtışıyla onları izledi.

Çit tamamlandığında insanlar meydana toplanmaya başladı. Delikanlı çitin etrafına dizilen kalabalığa hayretle bakarken, kel adam siyah zinciri bileğindeki kelepçeden ayırıp onu hafifçe öne itti.

"Hadi, git ve dövüş."

Delikanlı söylediklerinden bir şey anlamamıştı. Çitin içine girip çıkabilmek amacıyla açık bırakılan boşlukta dikilmiş, bir kalabalığa bir kel adama boş boş bakıyordu.

Adam tekrar sırıttı ve bu kez az öncekinden daha sert bir şekilde onu çitin içine doğru itti.

"Dövüşsene seni aptal! Isır onu! Hadi yürü kışt, kışt!"

Çiti çevreleyen kalabalık tezahürata başladı. Alışık olmadığı bu gürültü karşısında delikanlı korkudan kaskatı kesilmişti.

Başını kaldırdığında kendini ağzından köpükler, gözlerinden öfke fışkıran büyük siyah bir köpeğin karşısında buldu.

Delikanlı tabii ki bunun köpek olduğunu bilmiyordu,

uzun zamandır vahşi ya da evcil bir hayvan görmemişti. Yine de kan çanağı gözlerine ve ağzından çıkan köpüklerin arasındaki sivri dişlerine bakınca karşısındaki yaratığın niyetini içgüdüsel olarak anladı.

Arkasına baktı, çitlerin arasındaki boşluk kapanmıştı.

Bakışlarını köpeğin kanlanmış gözlerinden ayırmadan yana doğru yavaşça bir adım attı.

Sonra bir adım daha.

Tam başka bir çıkış yolu aramak için başını yeniden çevirdiği anda siyah köpek ona doğru sessizce yaklaşıp boynuna atladı. Delikanlı sanki bütün kemik ve eklemleri birbirinden ayrılıyormuş gibi birbiri ardına çatırtılar duydu. Acı çekerken bile her kırılma sesini net bir şekilde ayırt edebiliyordu.

Karşısındakinin boynunu hedef alan dişleri ve derisini deşmek isteyen pençeleri sert bir şeye çarpınca köpek geri sıçradı. Bu başarısız saldırıyla yere savrulsa da hırlayarak tekrar ayağa kalktı. Delikanlının bakışlarıyla buluşan kan çanağı gözlerinde bir anlık tereddüt oluştu.

Ne var ki köpek hastaydı, beynine yerleşen mikrobun emriyle hareket etmekten başka bir şey yapamıyordu. Yüksek sesle uluduktan sonra köpükler saça saça bir kez daha hedefinin üzerine atladı.

Delikanlı bundan sonrasını hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde kanlı tüy ve deri yığınına dönmüş büyük, siyah köpeğin toprak zeminde yattığını gördü.

Kalabalıktan tezahürat sesleri yükseliyordu, içlerinden bazıları aceleyle orayı terk ederken bazıları arkalarını dönmüş kusuyordu. Geride kalanlarsa tıpkı hasta köpeğin yaşarkenki hâline benziyorlardı; kan çanağına dönmüş gözlerini irice açmış, anlaşılmaz sesler çıkararak çılgınca alkışlıyorlardı.

Kel adam meydanın ortasına gelip insanları selamlayınca alkış ve tezahüratlar daha da şiddetlendi. Sonra afallamış hâlde etrafına bakınan delikanlının kolundan tutup çitlerin dışına çıkardı. Delikanlı ancak adamın yandaşları havlu getirip vücudunu silmeye başladıklarında tüm bedeninin köpeğin kanı ve kendi teriyle ıslandığını fark edebildi.

"Aferin," dedi adam hoşnut bir ifadeyle sırıtarak. "Harika iş çıkardın. Bundan sonra da aynı performansı göstermeye devam et. Gücünü biraz kontrollü kullansan daha iyi olabilir tabii."

Sonra iri beyaz avucuyla ensesini şefkatle okşadı. Avucunu tam olarak yara izine bastırsa da dokunuşu kısa ve hafifti, o yüzden delikanlıyı baştaki kadar korkutmamıştı.

Vücudundaki kan ve teri silenler bu kez de ona su ve kurutulmuş et getirdi. Suyu kendinden geçmişçesine içip tuzlu, sert et parçasını çiğnerken bir yandan da adamın, ensesindeki yara izine az önceki yumuşak ve dostça dokunuşunun ilkinden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Bu dokunuşun sebebini bilmiyordu ama hayatında ilk defa birinden övgü aldığını hissetmişti.

8

Delikanlı köy köy dolaşarak dövüştü. Bunu neden yaptığını hiçbir şekilde anlayamasa da iyi bir dövüşçüydü.

Rakibi bazen iri bir köpek ya da kurt, bazen de yaban domuzuydu, hatta bir keresinde ayıyla bile dövüşmek zorunda kalmıştı. Karşısına ne çıkarsa çıksın hatırladığı tek şey korku, gerginlik ve tüm vücudundan yayılan keskin,

acı verici çatırdama sesleriydi. Kendine geldiğinde hayvanları karnı deşilmiş, iç organları çıkmış ya da boynu kırılmış hâlde kan gölünde yatarken buluyordu.

"Gücünü kontrol etmen gerek, gücünü."

Her dövüşün sonunda dolgun ve soluk suratlı kel adam ağzı kulaklarında sırıtarak aynı şeyi söyleyip duruyordu.

"Hayvanlarla dövüşürken sorun değil ama rakibin insan olduğunda da onları böyle parçalarsan başımız derde girer," dedikten sonra kendisine boş gözlerle bakan delikanlıya bir parça kuru et fırlatarak sırıtırdı. "Tam bir aptalsın ama sana bir şekilde bunu öğreteceğim."

Bir gün adam kendisi gibi parlak kel kafalı, ancak vücudu onunkinin iki katı ve kaslı olan birini getirdi.

Saçı, sakalı, hatta kaşları bile tıraş edilmiş, parlak yüzlü bu iri yarı adam, kel adamla fısır fısır bir şeyler konuştuktan sonra dövüş alanına girip delikanlının önünde durdu.

Delikanlı ne yapması gerektiğini bilemediğinden karşısındaki adama şaşkın şaşkın baktı sadece. Hayvanlarla dövüşürken rakibinin gözleri kanlı, tüyleri kabarmış, pençeleri çıkmış ya da ağızları köpüklü olurdu. Saldırma niyetleri çok açık olduğundan kaçmaktan ya da kendini savunmaktan başka çaresi yoktu. Oysa insanlarda durum tamamen farklıydı. Bedenindeki tüyleri özenle tıraşlanmış kaslı adam kollarını dostça açmış hâlde delikanlıya bakarken tıpkı kel adam gibi sırıtıyordu.

"Gel bakalım evlat. Biraz eğlenelim."

Delikanlı ne demek istediğini anlamadığından tereddüt etti. Bir kaslı adamın sırıtan yüzüne, bir de çitin dışında onu izleyen kel adama baktı.

Kel adam, "Saldır ona oğlum. Saldır hadi," derken iri, beyaz eliyle yumruk atıyormuş gibi yaptı.

Delikanlı bu hareketin anlamını biliyordu ama ilk defa bir insanla dövüşeceğinden biraz çekiniyordu. En sonunda kendinden istendiği gibi kaslı adama saldırdı.

Rakibi iri bedeninden beklenmeyecek bir çeviklikle kenara çekildi. Delikanlı ona doğru dönüp yeniden üzerine atıldığında adam onun uzattığı sol koluna ustalıkla vurdu. Delikanlı hızını alamayıp yüzüstü yere kapaklandı, kaslı adam diğer eliyle ensesinden kavrayınca kaskatı kesildi. Adamın avucu ensesindeki yara izine bastırdığı anda hareket etme becerisini tamamen yitirmişti.

Kaslı adam pis pis gülüp onu oyuncak bebek gibi fırlattı.

Tahta çite çarpan delikanlının gözleri bir an için kardı. Güçlükle doğrulmaya çalışırken alnının ve burnunun kanamaya başladığını fark etti.

Ayağa kalktı, kendine gelebilmek için başını salladı. Görüşü normale döndüğünde kaslı adamın tam karşısında durduğunu fark etti. Delikanlı daha karşı saldırıya bile geçemeden rakibi sanki bir çocuğun başını okşarcasına avucunu uzatıp şakağına sertçe indirdi.

Bir kez daha yere yapışan delikanlı ağzındaki kanı ve kumu tükürerek ayağa kalktı. Daha önceki dövüşlerde böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. Öfkeyle yumruklarını sıkıp rakibine doğru koştu.

Adam ilk seferinde olduğu gibi bu saldırıdan da çevik hareketlerle kaçındı, hatta delikanlı dengesini kaybedip yere düşerken ensesine hafifçe dokundu. Kendisiyle alay edildiğini hissetmek delikanlıyı daha da öfkelendirmişti ama hedefini bulamayan atakları yalnızca gücünü tüketmeye yarıyordu.

Ağzı, yüzü kum ve kana bulanmıştı. Sendeliyor, nefes almakta zorlanıyordu. Kaslı adam ona bakarak sırıtmaya devam etti.

"Tek bir ıskalayış, hedefini bulan sayısız yumruktan daha yorucudur çünkü boşluğa atılan her yumrukta bitkin düşen sadece beden değil, zihindir."

Delikanlı söylediklerini anlamadı. Anladığı tek şey karşısındaki adamın kendisiyle alay ettiğiydi. Öfkesi yorgunluğunu da nefes nefese kalışını da unutturmuştu. Yumruğunu sıkıp rakibine bir kez daha saldırdı.

Adam yine saldırısından kaçmayı başardı, delikanlının tökezlemesini bekledi ve diziyle sırtına bastırıp yumruğunu ensesine geçirmek için kaldırdı. Yumruğu, özellikle de üçüncü parmağın eklem kısmı, ensesine değeceği anda delikanlı sanki çok uzaklardan gelen zayıf bir çatırtı duydu.

Yumruğu tam ensesine değmek üzereyken kaslı adam aniden durdu.

Delikanlı nefesini tutmuş bekliyordu.

Çatırdamalar kesildi ve başka da bir şey olmadı.

Kaslı adam yavaşça üzerinden kalkarak elini uzattı ama delikanlı onu geri çevirip kendi çabasıyla ayağa kalktı. Bunun üzerine adam tekrar güldü.

Delikanlı su içip kuru et yerken, kaslı adamla kelin bir şeyler konuştuğunu duydu.

"... Ama rakibinin kendisine saldırdığını anlamadığı müddetçe."

"Yani farkındalık ânını geciktirebiliriz."

"İyi de, ya bir şeyler ters giderse."

"Ters gitmesi imkânsız. İşe yarayacağına şüphem yok."

Konuşurken delikanlıyla göz göze geldiklerinde ikisi de sözleşmiş gibi ona hafifçe gülümsedi. Kel adam biraz daha et fırlattı. Kaslı adam, delikanlıya doğru eliyle bir şey içiyormuş gibi yaptı ve onun şaşkın ifadesini görünce yüksek sesle güldü.

9

Birkaç gün sonra tekrar dövüşmesi gerekiyordu. Çitin iç tarafına girmeden önce kel adam ona deri matara içinde bir sıvı uzattı. Hiç düşünmeden mataranın ağzını açan delikanlı sıvıdan gelen keskin kokuyu alır almaz başını çevirdi.

Bildiği tek sıvı suydu ve mataranın içindeki kesinlikle su değildi.

Adama baktı, her zamanki gibi sırıtıyordu, elini sanki su içer gibi ağzına götürüp başını geriye yatırdı.

"Hadi iç. Sana iyi gelecek. Çok para kazanmalısın, anlaştık mı?"

Tereddüt edince adam yanına gelip ensesinden sımsıkı kavradı. Hareket edemeyen delikanlının başını zorla eğip acı sıvıyı ağzına boca etti. Öksürmeye başlayan delikanlı, sıvının yarısını geri çıkardı ama diğer yarısı midesine kadar indi.

"Güzel. Hadi şimdi git ve ısır. Kışt, kışt!"

Bir elinde boş matarayı tutan kel adam sırıtarak onu çitin içine itti.

Rakibi insandı. Sert mizaçlı, kısa saçlı bu gencin alnında uzun bir yara izi vardı, kısık gözleriyle delici bakışlar atıyordu.

Genç adam büyük adımlarla kendisine doğru yaklaşırken delikanlı saldırıya uğrayacağını içgüdüsel olarak hissetmişti, bu yüzden sürekli tetikteydi. Fakat sert mizaçlı rakibi ona bir kol mesafesi kadar yaklaştıktan sonra geri çekildi. Bacakları yarı açık pozisyonda ayakta dikilirken vücudunu bir ileri bir geri hareket ettirerek delikanlıya yaklaşıp uzaklaşıyordu.

Rakibinin defalarca tekrarlayan hareketinden başı dönen delikanlı bir anda elmacıkkemiğine inen yumrukla kendini yerde buldu. Saldırıyı savuşturmak şöyle dursun kaçmaya

bile fırsat bulamamıştı. Çitin etrafını saran kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldi.

Ayağa kalkmaya çalışırken rakibi hızla yanına gelip karnına tekme attı. Delikanlı kollarıyla yerden destek alarak yere yapışmamayı başardı. Az önce içtiği acı sıvının midesinde çalkalandığını hissedebiliyordu. İkinci tekmeyle yana doğru devrilerek içindeki sıvının tamamını yere kustuğunda seyirciler nedense alkışlamaya başladı.

Ağzının etrafına yeşil kusmuk bulaşan delikanlı doğrulmak için çabalarken, rakibi yeni bir hamlede bulunmadan ayağa kalkmasını bekledi ve az önce yaptığı gibi vücudunu ileri geri sallayarak onu izledi.

Delikanlı, rakibiyle göz göze geldi. Kusmak onu rahatlatmıştı ve artık başı dönmüyordu. Özgüveni de biraz yerine gelmişti. İleri geri sallanan genç adam kendisine yaklaştığı anda yumruğunu savurdu ama rakibi daha hızlı davranıp kolunun altından kayarcasına sıyrıldı, sonra baş ve işaretparmağının arasındaki bölgeyle ademelmasına çabuk ama güçlü bir darbe indirdi. Nefesi kesilen delikanlı yere yığıldı.

Adam fırsattan istifade biraz yana çekildi ve tam dirseğini ensesine geçirecekken kaya veya metalin kırılmasına benzer kesintili çatırtılar duyuldu. Bu kez önceki kadar acı vermiyordu.

Adamın dirseği inanılmaz derecede sert bir şeye çarpmıştı. Delikanlı onun dirsek kemiğinin kırıldığını ve acı dolu çığlığını duydu. Ayağa kalkıp da rakibine saldırmak için sağ elini uzattığında demir kelepçenin hâlâ bileğinde olduğunu gördü. Sağ elini indirip serbest eliyle rakibinin boynunu kavradı. Önünde uzanan sol kolu pul gibi, gri, sert ve parlak bir şeyle kaplıydı, eli ve parmakları kayadan yapılmış gibi görünüyordu. İnsana ait olamayacak bu gri el, karşısındaki adamın boynunu kavramış sıkıyordu.

Tüm bunlar inanılmaz derecede yavaş gerçekleşti. Havasız kalan rakibinin patlamaya hazır kırmızı yüzü önce beyaz, ardından da mavimsi bir renk aldı. Delikanlı bu değişimleri tıpkı çitin etrafındaki bir seyirci gibi izliyordu.

Karşı taraftan kır saçlı bir ihtiyar ona doğru koşuyordu. Kel adam da hızla çitin içine fırladı, delikanlı onun ilk kez gülümsemediğini görüyordu. Kalabalığın, kulağında çınlayan bağırışlarından bir şey anlayamıyordu ama kel adamın rakibini bırakmasını söylediğini anlayabilmişti. Elini gevşetti, parmakları yine aşırı yavaş bir şekilde teker teker açılarak boynunu serbest bıraktığında, gözlerinin sadece beyazı görünen rakibi yalpalayarak yere yığıldı.

Kır saçlı adam bağırıp çağırarak bilincini kaybeden genci çitin dışına sürüklerken çılgına dönen seyirciler anlaşılmaz çığlıklar atıyordu. Çitin içinde bir başına kalan delikanlıysa dışarıdaki kaosa boş gözlerle bakıyordu.

Kel adam tekrar yanına geldi, galibin sağ elinden tutup kolunu havaya kaldırdığı anda üzerlerine, gürlemeye benzer bağırışlar eşliğinde parlak sert nesneler yağdı. Yüzüne yeniden gülümsemesini yerleştiren adam bu küçük nesnelerden birini yerden alırken delikanlı da şaşkın şaşkın kendi eline bakıyordu.

Eli eski hâline dönmüştü. Kolu da olması gerektiği gibiydi.

Omurgasında, kaburgasında, kol ve bacaklarında sıralanan üçgen yara izlerinden çıkan kayamsı gri pullar ile aralıklı çatırdama sesleri ve kemikleri kırılıyormuş gibi hissettiren acı arasında bir bağlantı olduğunu nihayet anlayabilmişti. Anladığı şeyi tam olarak açıklayamasa da büyük bir problemi çözmüş gibi hissediyordu.

*

Kel adam insanların fırlattığı ışıltılı nesneleri arka cebine doldurduktan sonra sığmayanları avucunda toplayarak delikanlıyla birlikte çitin dışına çıktı. Eşyalarını ışık hızında toparlayıp yandaşlarıyla beraber köyden uzaklaşırken hâlâ gülümsüyordu.

Kel adam ve yandaşları uzun yolculuğun ardından vardıkları hana yerleştikten sonra şamata içinde yiyip içmeye başladılar. Delikanlı hanın önüne bıraktıkları at arabasının yüklüğündeki samanların üzerinde kıvrılıp uyuyakalmıştı.

Bir şeyin vücuduna dokunduğunu hissederek uyandı. Kel adam sağ bileğindeki kelepçeye taktığı zinciri asma kilitle, başının üzerinde bir yere tutturmakla meşguldü. Ayaklanmaya çalışınca adam çabucak ensesinden sertçe tuttu, delikanlı kuzu kuzu yerine geri oturdu.

Adam ona küçük bir tas uzattı. "İç."

Delikanlı tasa doğru eğildikten sonra refleksle başını çevirdi. İçindeki şey sabah içtiği yeşil sıvıya benziyordu ama kokusunda farklı bir acılık vardı. Baş dönmesi ve mide bulantısı gibi hisler geri gelince yüzünü buruşturdu.

"İç!" Adam ensesinden sıkıca tutup yüzünü tasa bastırdı.

Delikanlı sol kolunu güçsüzce salladı. Sağ kolunu zincir yüzünden oynatamıyor, hareket ettirmeye çalıştığında sadece kulak tırmalayan bir çınlama duyuluyordu. Adam en sonunda başını arkaya yatırarak tastaki sıvının tamamını ona içirmeyi başardı. Delikanlı tiksintiyle ağzındakileri tükürse de tıpkı geçen seferki gibi, sıvının yarısından fazlası çoktan yemek borusundan aşağı inmişti.

Delikanlı öksürüp tıksırırken adam soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Sabah verdiğim ilacı içmeseydin o herif çoktan gebermişti."

Her zamankinden farklı bu ses tonuyla irkilen delikanlı başını kaldırıp adama baktı.

"Bugün şans yanımızdaydı da ölmedi. Paramızı alıp oradan çabucak ayrılabildik. Ama olur da bir insanı öldürürsen sen de ben de ayvayı yeriz. Anlıyor musun?"

Adam cevap vermeden kendisine bakmaya devam eden delikanlının yanağına sertçe vurarak, "Anladın mı beni!" diye bağırdı.

Delikanlı yüzüne inen ani darbeyle öfkelense de bedenini hareket ettiremediğinden hiçbir şey yapamadı. Kan yüzüne hücum ederken kol ve bacaklarındaki tüm enerji çekiliyordu.

"Bundan böyle sana ne verirsem içeceksin. Kusmak gibi hinlikleri aklından bile geçirme. Anlaştık mı?"

Kel adam ona gözdağı verdikten sonra sendeleyerek arabadan inip hana döndü.

10

Tuhaf sıvıyı içerek rakibinin karşısına çıkmaya başladığından beri delikanlının durumu giderek kötüleşiyordu.

Zamanla keskin kokusuna alıştığından kusmaları azalsa da baş dönmesi ve bulantıları daha da şiddetlenmişti. Kusma isteğini bastırmaya ve dengede durmaya çabalarken rakibi tarafından hırpalanması kaçınılmazdı. Üstelik aldığı darbeler yüzünden yaralandığında, sıvının olumsuz etkilerinden arınma hızı da yavaşlıyordu.

O'nun açtığı yara izlerinden son anda sert pulların çıkarak kendisini koruyacağını biliyordu elbette ama zih-

ni bu kadar bulanıkken tepki ve savunma mekanizmasının devreye girmesi zaman alıyor, üstüne bir de güçten düşüp yaralandıkça eskisi gibi sert ataklarda bulunması imkânsızlaşıyordu.

Sadist gülüşlü devle karşı karşıya geldiği gün neredeyse ölüyordu. Kırmızı gözlü beyaz dev, fareyle oynayan bir kedi gibi orasına burasına darbeler indirerek seyirciyi uzun süre eğlendirmişti. Saldıracakmış gibi üzerine yürüdüğü delikanlı, sendeleyerek kendini savunmaya çalıştığı anda dev yana çekilip kendisini alkışlayan kalabalığı zafer edasıyla selamlamıştı. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen mücadele sürerken dev, en sonunda bayılma noktasına gelen delikanlıya ölümcül darbeyi indirmek üzereydi.

Tam o anda delikanlının sırtından yükselen kanat benzeri siyah bir şey, boynunu kırmaya çalışan devi müsabaka alanının dışına savurmuştu. Bu beklenmedik rol değişimi seyircilerde büyük heyecan yaratmıştı. Kanatlar ânında kaybolurken delikanlı kanın yüzünden çekildiğini hissetmişti.

Yere yığılmak üzereyken kel adam hızla yanına gelip kolundan yakalamış, düşmesin diye sırtına destek vermişti. Galibin kolunu havaya kaldırarak kalabalığı selamlarken bir yandan da üzerlerine yağan paraları topluyordu. Adamın desteğiyle ayakta durabilen delikanlı kusmamak için kendini zorladığı sırada etrafındaki her şey fırıl fırıl dönüyor, bütün iç organları ezilircesine ağrıyordu. Az önce yaşananları her detayıyla hatırlıyordu.

Köyden ayrıldıktan sonra arabada paraları keyifle sayan kel adam, "Evet, işte bu!" demişti, "Bugün yaptıklarını aynen yapmaya devam et! Gerçekten inanılmazdın! Tam her şey bitti derken son anda çıkan o kanatlar... Nasıl yaptın bunu ha? Ne tür bir sihir bu? Her neyse, nasıl yaptığın hiç önemli değil. Gelecekte de tam olarak bunu yap yeter!"

Delikanlı, adamın söylediklerinden tek kelime bile anlamamıştı, ağzından çıkanlara odaklanacak enerjisi kalmamıştı. Araba sarsıldıkça midesi alt üst olmuş, nabzının her atışıyla kafasının içindeki bir şey şişiyormuş gibi zonklamıştı.

O gece at arabasına zincirlenmiş sağ bileğine bakarken aklından bir kez daha kaçması gerektiğini geçirdi.

11

Şans kolayca ele geçirilen bir şey değildi.

Sabahtan akşama kadar etrafının kel adam ve yandaşları tarafından kuşatıldığı yetmezmişçesine, gece de at arabasının yüklüğünde hep birlikte uyuyorlardı. Çok para kazandıkları talihli günlerde onu tek başına bırakıp içmeye gidiyorlardı ama o zaman da bileğinden arabaya zincirleniyordu.

En kötüsü de her geçen saniye gücünü biraz daha yitirmesiydi. Tuhaf sıvıyı içmediği günlerde bile sık sık midesi bulanıyor, ayağa kalktığında ya da karanlıktan biraz daha aydınlık bir yere çıktığında başı dönmeye başlıyordu. Artık rakibine bir kere bile vuramıyor, dans eder gibi sendelerken dayak yemekten başka bir şey yapamıyordu. Seyircilerin yuhalamaları ve alayları arasında olduğu yere yığılıp bayıldığından beri kel adam ona ilaç vermeyi bırakmıştı ama yine de sağlığında düzelme olmadı. Mide bulantısı ve baş dönmesi eşliğinde dövüşmeye mecbur bırakılıyordu.

*

Kel adam ondan umudu kestiğinde ayakta bile duramaz hâldeydi. Dövmek, tekmelemek ya da ensesine bastırmak artık işe yaramıyordu. Ne yaparsa yapsın delikanlıyı ayağa kaldırmayı başaramayınca üzerine tükürdü, sonra da adamlarından birine, onu sırtlayıp dağa götürmesini söyledi. Adam söylendiği gibi delikanlıyı sırtında ormanın derinlerine kadar getirdikten sonra bir ağacın altına öylece bırakıp gözden kayboldu.

Delikanlı uzandığı yerden yukarı baktı. Şu gökyüzü denen şey, sık ağaçların dalları arasında küçücük görünen mavilikti sadece.

Yere düşen sonbahar yapraklarının kokusunu içine çekerek hareketsiz maviliği seyretmek, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bulantılarını hafifletmişti sanki. İçini kaplayan rüya gibi bir rahatlık hissiyle orada yatmaya devam etti.

Bir süre sonra ağaç dallarının arasından görünen mavilik soluklaştı. Önce griye, ardından koyu kül rengine döndü, sonra yağmur başladı. İri damlalar yerdeki yapraklara, yüzüne ve bedenine acımasızca düşüyordu.

Yağmur hızlandıkça dört bir yandan yükselen nemli toprağın ve ıslak yaprakların kokusu tekrar midesini bulandırmaya başladı. Islanan ve üşüyen bedeni tir tir titriyordu. Ani kusma isteğiyle yattığı yerden hızla kalkıp oturdu. Bitap düşmüş bedeninde kalan tüm gücü toplayarak uzun uzun kustu içindekileri.

Sonra başını kaldırıp yağmurlu gökyüzüne baktı. Yüzüne inen damlalar ağzına süzülüyordu, tadı güzel ve ferahlatıcıydı.

Ayağa kalktı. Hava soğuktu. Midesini alt üst eden acı ve titremeler yavaş yavaş hafifleyip sonunda yok olduğunda, kendisini oraya bırakan adamın gittiği yönün tersine doğru yürümeye başladı.

12

Üç gün boyunca ormanda dolaştı. Midesine yağmur suyu ve biraz ot dışında bir şey girmemişti.

Yürüdü, yürüdü ve üçüncü günün akşamı ormanın sonunda bir köye rastladı. O anda zihnine dolan ilk şey sevinç değil, bu yerin aşırı tanıdık geldiğiydi. Ormanın sınırındaki kaya, haki toprak, kahverengiye çalan gri ağaç gövdeleri ve sıra sıra evler onda daha önce burada bulunduğuna dair ürkütücü derecede yoğun bir his uyandırdı.

Fakat köy manzarasının neden bu denli tanıdık geldiğini, burayı daha önce nerede ve ne zaman gördüğünü düşünecek enerjisi yoktu. Üç gündür ormanda dolanmaktan ne doğru dürüst bir şey yiyebilmiş ne de yeterince uyuyabilmişti. Şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey yemek ve başını sokabileceği sıcak bir sığınaktı. Böylece, tuhaf bir şekilde tanıdık görünen bu köye doğru ilerlemeye başladı.

Üzerindeki tek kıyafet dövüşürken giydiği gösterişli, ince ve bol pantolondu. Ne ayağında bir ayakkabı ne de sırtında gömleği vardı, yara izleri olduğu gibi meydandaydı.

Güneş kırmızının her tonunu bulutların üzerine dağıtarak ufukta erirken, akşam yemeği hazırlanan evlerin bacalarından dumanlar yükseliyordu. Yemek kokusuyla midesi iyice kazınmaya başlayan delikanlı evlerin arasından bir sokağa girdi.

İşten dönen köylüler durup ona bakıyorlardı. Gerilim yüklü sessizliğin içinde, fal taşı gibi açılmış gözleriyle kendisini izleyen bu ihtiyatlı yüzler, delikanlıya o şeyden kaçıp insanların dünyasına ilk kez ayak bastığı günü hatırlatmıştı. Fakat o zamanın aksine bu kez, cesurca yanına yaklaşıp ona el uzatacak bir kel adam yoktu.

Bir kişi bile ona yiyecek ya da sığınabileceği bir yer vermedi. Herhangi bir eve girmeye çalıştığında, kaburgalarındaki izleri gören evin hanımı ânında çığlığı basıyor, çığlığı duyan çiftçi de elinde çapa, tırmık ya da başka bir aletle kapıya çıkıp nemrut suratıyla onu korkutuyordu. Cesareti kırılan delikanlı kollarıyla yaralarını mümkün olduğunca kapatarak oradan hızla uzaklaştı.

Köyden kaçarcasına ayrıldıktan sonra derin bir iç çekti. Şimdi ne yapacaktı, dağa geri mi dönmeliydi? Dağda veya ormanda nasıl yaşayabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ateşin nasıl yakıldığını ya da yiyeceği nereden bulacağını bilmiyordu.

Yine de daha önce sadece çiğ et ve otla beslenerek hayatta kalmayı başarmıştı. Hayatını bu şekilde sürdürmesine hiçbir engel yoktu. Ayrıca köye döndüğünde başına neler geleceği belli değildi.

Bu düşüncelerle karanlığın çöktüğü ormana geri döndü.

Ormana giden patikada bir müddet yürüdükten sonra karanlığın içinde çatıya benzeyen bir şeye rastladı.

Yaklaşınca bunun gerçekten de bir çatı olduğunu gördü. Sadece çatı da değildi üstelik, altında ev vardı. Karanlığa rağmen ışıklarının yanmıyor oluşu, ona buranın terk edilmiş bir ev olduğunu düşündürttü.

İçi sevinçle doldu. Burada uyuyabilirdi. Karnı açtı aç olmasına ama karanlıkta hiçbir şey göremezdi zaten, geceyi burada geçirip güneş doğduktan sonra yiyecek aramaya karar verdi.

Kulübeye yaklaştı ve ahşap avlu kapısını itti. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Karanlığın içinden beyaz bir figür ona yaklaşıyordu. Delikanlı şaşkınlıktan geri geri sendeleyip yere düştü.

"Abi?" diye seslendi beyaz figür.

Delikanlı nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemedi.

13

Kadın uzanıp önündeki karanlığı yokladı.

"Abi?" diye seslendi bir kez daha.

Delikanlı derin bir nefes aldı ve yavaşça ayağa kalktı.

"Abi, neden cevap vermiyorsun?"

Yanına kadar gelen kadının parmağı yanağına değdiğinde hiç hareket etmedi.

Kadın tereddüt etmeden elini yüzünde gezdirdi.

Delikanlı gözlerini kapadı.

...Ve hayatının bu en tatlı ânı kadının çığlığıyla son buldu.

"Sen de kimsin!"

Çığlığıyla ürken delikanlı ne yapacağını bilemeden öylece ayakta dikilirken, kadın kollarıyla önündeki boşluğu yoklayarak bağırmaya devam ediyordu.

"Burada ne arıyorsun? Abim nerede?"

Ani bir dürtüyle kollarından yakaladığı kadın tekrar çığlık atınca delikanlı onu döndürüp ağzını kapattı ve debelenerek elinden kurtulmaya çalışan kadını evin içine sürükledi.

İç kapıyı açıp da eşiği geçtiği an kadın debelenmeyi bıraktı. Ani hareketsizliği karşısında şaşıran delikanlı durup elini ağzından çekti.

"Bırak beni," diye fısıldadı kadın. "Çığlık atmayacağım, ne istersen yapacağım."

Delikanlı ellerini üzerinden çekti.

Kadın temkinli bir şekilde doğruldu, eliyle etrafını yokladıktan sonra bir adım geri çekildi.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu alçak ve soğuk bir sesle. "Abime ne yaptın?"

Delikanlı "abi" diye bahsettiği kişiyi tanımıyordu. Ona zarar vermek için gelmemişti buraya. Açıklamak istedi ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kadına yaklaşmaya çalıştı ama ayağına bir şey takılınca dengesini yitirdi. Refleksle çığlık attı ve tam o anda kafasına sert bir şey indi.

Düşüp bilincini yitirdi.

14

Kendine geldiğinde etraf aydınlanmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi, elleri arkasında bağlıydı.

Önünde genç bir adam duruyordu, yüzü delikanlıya çok tanıdık gelmişti.

"Neden buradasın?" diye sordu genç adam. "Kardeşime ne yapmayı planlıyordun, ha!"

Ne onu ne de kız kardeşini tanıyordu. Buraya herhangi bir amaçla gelmemişti. Telaşla başını iki yana salladı.

Genç adam onu dikkate almadı. Sesi ve bakışları daha da sertleşmişti.

"Seni o canavar mı gönderdi? O gönderdi değil mi? Kardeşimi öldürmeni mi söyledi? Yoksa ona götürmeni mi?"

"Canavar" kelimesini duyduğu anda delikanlının beti benzi attı.

Karşısındaki bu adam O'nu biliyordu. Nasıl olabilirdi bu? Ne kel adam ne yandaşları ne de diğer köylüler, bu zamana kadar bir kişi bile O'ndan bahsetmemişti.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi yanlış yorumlayan genç adam yüzüne yumruğu indirdi.

"Konuş!" diye sertçe bağırdı. "Neden buradasın? Kardeşime ne yapacaktın?"

Cevap vermesine fırsat bile tanımadan yumruğunu bir kez daha suratına geçirdiğinde delikanlı hafif tuzlu bir sıvının ağzına yayıldığını hissetti.

"Cevap ver!" Genç adam tekrar vurdu.

Delikanlının gözü karardı. Yumruğun yeniden kalktığını görünce çaresizce kıvranarak başını iki yana salladı. Kardeşine zarar vereceğini düşünmesinin ya da O'ndan bahseden biriyle karşılaşmanın şokundan ziyade canını en çok yakan şey, yüzüne inen yumruklar yüzünden ağzını bile açamayışıydı.

"Abi, dur artık."

İkisi de aynı anda başlarını çevirdi. Delikanlının dikkatini ilk çeken şey, kadının grimsi donuk gözleri oldu. Muhtemelen doğuştan böyle değildi, daha sonradan oluşan ince zar gözlerini bulanıklaştırmıştı.

Delikanlı bu gözlerin güzel olduğunu düşündü. Kadın bu zamana dek gördüğü herkesten daha güzeldi.

"Eğer kötü biriyse tek yapman gereken onu kovmak. Neden vuruyorsun ki?" dedi kadın sakince.

Adam iç çekti. "Haklısın, ondan kurtulmalıyız."

Sonra delikanlıyı tuttuğu gibi ayağa kaldırıp evin dışına sürüklemeye başladı.

Delikanlı başını çevirip kadına baktı. Grimsi donuk gözleri endişeyle önündeki görünmez boşluğa bakıyordu.

Adam, delikanlıyı evden çıkardıktan sonra orman yolu-

na kadar sürükledi. Ellerini çözer çözmez onu yere itti ve dengesini kaybedip tökezlediği sırada karnına tekme attı.

"Gidip o canavara de ki," dedi yerde acıyla kıvranan delikanlıya bakarak, "Kardeşime sakın bulaşmasın. Ne amaçladığını bilmiyorum ama kız kardeşim asla bunun bir parçası olmayacak!"

Sonra arkasını dönüp eve yöneldi ama delikanlı onu ayağından yakaladı.

Adam dönüp yüzüne tekmeyi geçirince delikanlı bir kez daha yere yığıldı, öksürerek ağzında biriken kanı tükürdü.

Tam arkasını dönüp gideceği sırada tekrar ayağını tuttu ama adam bu sefer tekmelemedi, sadece bir gariplik varmış gibi baktı ona.

"Ne var? Ne istiyorsun?"

Delikanlı başını hafifçe kaldırıp adama baktı ve eliyle ağzına yiyecek koyar gibi bir hareket yaptı.

"Yiyecek mi istiyorsun?"

Delikanlı başıyla onayladı.

Bunu komik bulan adam güldü ve bir kez daha tekme atmak için ayağını kaldırdı. Elleriyle başını kapatan delikanlı kaçmaya çalışmadı. En acınası hâliyle adamın önünde yüzüstü yatıyordu.

"Aptal mısın sen? Canavara sunmak için evimize adak aramaya geliyorsun, üstüne bir de karnını doyurmamızı mı bekliyorsun?"

Delikanlı bakışlarını kaldırıp telaşla başını iki yana salladı. Sonra yine eliyle ağzına yiyecek koyar gibi yaptı.

Adam ona uzun uzun baktı.

"Gerçekten aptal olmalısın."

Delikanlı cevap vermek yerine elini ağzına götürmeye devam etti.

Adam onu ensesinden tutup kaldırdı. "Bir defaya mahsus,"

dedi onu sürüklerken. "Sadece bir defaya mahsus veriyorum. Yedikten sonra uzaklaş buradan ve sakın geri geleyim deme."

15

Delikanlı gri gözlü kadınla abisinin evinden hiç ayrılmadı.

Kadının getirdiği yemeği bir çırpıda yedikten sonra abisi onu evin arkasındaki ahıra götürdü. Hiçbir açıklama yapmadan, gayet normal bir şeymiş gibi, sağ bileğindeki kelepçeye zincir geçirip ucunu ahırın kirişine büyük bir kilit yardımıyla sabitledi.

Delikanlıya, "Buradan çıkmayı ya da herhangi bir dümen çevirmeyi aklından bile geçirme," dedikten sonra oradan ayrıldı.

Sabah geri gelip onu serbest bıraktığı hâlde delikanlı ahırda oturmaya devam etti, kadının abisi onu kovmaya çalıştığındaysa jestlerle gidecek bir yeri olmadığından yakındı. Adam öfkeyle yumruğunu kaldırdığında kaçmadı, takındığı en zavallı hâliyle ayaklarına kapanarak orada kalmasına izin vermesi için yalvardı.

"Dürüstçe söyle. Neyin peşindesin sen?" diye sordu adam. "Buraya ne için geldin? Kardeşime ne yapmayı planlıyorsun?"

Soruları sorarken bir yandan da onu tartaklıyordu ama delikanlı, başını şiddetle iki yana sallamaktan başka bir şey yapmadı. Nihayetinde kadının abisi onun dilsiz olduğuna kısmen ikna olmuş görünüyordu.

Delikanlı ilk zamanlar hep ahırda oturuyordu. Bir gün kadının abisi onu ahırın dışına sürükledi, üzerindeki göste-

rişli ince pantolonun yerine kullanışlı kalın bir pantolonla gömlek verdikten sonra ormana götürdü, sıradışı kıyafeti ya da sağ bileğindeki kelepçesi hakkında hiçbir şey sormamıştı.

Kadının abisi mantar ve meyve toplarken ya da küçük hayvanları avlarken delikanlı onu takip etti. Avcılığa dair en ufak bilgisi yoktu, sadece avcılık da değil; yaşamını idame ettirebilmek için ihtiyacı olan pratik bilgilerin hiçbirine sahip değildi. Beceriksizliği yüzünden sık sık tartaklanıyordu ama yediği dayaklara, işittiği hakaretlere rağmen kaçmaya ya da kendini savunmaya kalkışmadı.

Bildiği tek şey yenilebilir otlardı. Bazen hoş kokulu bir bitki bulduğunda bunu mantar ve meyvelerle birlikte kadına veriyordu. Kadın ondan uzak durmaya ve aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu ama hediyeyi aldığı zamanlar sanki biraz neşeli görünüyordu.

Ormanda dolaşırken kadının abisi, keyfinin yerinde olduğu nadir anlarda ona bir şeyler öğretiyor, hatta şarkı bile mırıldanıyordu, delikanlı ise karşılık olarak başını öne ya da yana sallıyordu sadece. Akşamları, yemeğin ardından adam onu ahıra götürüp zincirliyor, kapıyı üzerine kilitliyor, delikanlı da itaatkâr biçimde söylediklerini yerine getiriyordu.

Kadının abisi, zincirlendiği ahşap kirişin uç tarafındaki çürüğü fark etmemişti, zincir hafifçe sallanınca boşluktan kolayca çıkıyordu. Bileği serbest kaldığı hâlde, delikanlı ahırdan dışarı çıkmayıp sadece içeride dolaşıyordu.

Yine bir gün, etrafa dağılmış saman balyaları, halatlar, kalaslar ve tarım aletleri gibi ne işe yaradığını bilmediği öteberinin arasında dolaşırken kadının ve abisinin pencereden gelen konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Bir insanı hayvanmış gibi ahırda kilitli tutmaya devam edemeyiz."

Abisi katı bir sesle, "Eve kesinlikle giremez. Canavardan

kaçmış biri o. Hem zaten burada uzun süre kalmayacak," diye cevapladı kadını.

"Canavardan mı kaçmış? Nereden biliyorsun?"

Adam sesini alçalttı. "Vücudundaki izlere bakınca bile anlaşılıyor. Kurbanının bedeninde böyle yaralar açan bir tek canavar var."

Delikanlı nefesinin kesildiğini hissetse de ses çıkarmadan konuşmalarına kulak kabartmaya devam etti.

"Kendi yerine geçecek bir kurban bulmak için burada olabilir ya da belki içinde beslediği kinle dünyadan intikam almak istiyordur. Her iki durum da bizim için tehlikeli biri."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu kadın titreyen sesiyle.

Adam, "Merak etme," diyerek kardeşinin içini rahatlattı. "Dünyanın bir yerlerinde böylelerinin bile işe yaradığı yerler var. Yakında bir tanıdıkla iletişime geçip onu buradan götürmesini isteyeceğim."

"Kim bu kişi? Onu nereye götürecek?" diye sordu kadın endişeyle.

"O benim bileceğim iş, kafana takma sen. Geç oldu, hadi içeri girelim."

Ardından sesler kesildi.

Kadının abisinin ona neden bu kadar tanıdık geldiğini sonunda anlamıştı. Mağaradan kaçtıktan sonra vardığı köyde, kel adamı ilk kez gördüğü zaman onunla fısıldaşan gençti bu.

Oraya geri dönemezdi. Eğer tekrar dövüşmek zorunda kalırsa buna uzun süre dayanamazdı.

Ama bilmesi gerekiyordu. Neydi bu canavar? Ona neden adak adanıyordu?

Adak olarak neden kendisi seçilmişti?

Ahır kapısının açılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Gri gözlü kadın tek kelime etmeden içeri girdi.

16

Delikanlı o kadar şaşırmıştı ki çıt bile çıkarmaksızın öylece ayakta dikilmeye devam etti.

Sonra aniden zincirlerini çözdüğünü hatırlayıp hemen yerine döndü ve zinciri kirişe geri takmaya çalıştı ama kirişten kayan zincir gürültüyle şangırdayarak yere döküldü. Aceleyle zinciri toplarken kadının göremediğini hatırladı.

"Oradasın değil mi?" diye sordu kadın hafifçe gülümseyerek.

Delikanlı başını salladı ama kadının bunu da göremeyeceğini fark ederek içten içe kendine kızdı, sonra zinciri hareket ettirip ses çıkardı.

"Canavardan kaçtığın doğru mu?"

Zinciri bir kez daha çekip bırakınca demirin çarpışma sesi ahırın içinde yankılandı.

"Buraya benden intikam almaya mı geldin?"

Delikanlı ne demek istediğini anlamamıştı, ses çıkarmadan gözlerini kadının nereye baktığı belirsiz gri gözlerine dikti.

"Benim yüzümden canavara sunuldun, değil mi?"

Kafası iyice karışan delikanlı, kadının beyaz yüzüne bakmaya devam etti.

Kadın öne doğru bir adım attı ve delikanlı geri çekilmeye fırsat bulamadan elini nazikçe onun bileğine koydu.

Uzun ince parmakları yumuşacıktı. Delikanlı buraya geldiği gece, kadının onu abisi sanarak yüzüne dokunduğu anı hatırladı.

"Otur lütfen," dedi kadın. "Sana her şeyi anlatacağım."

17

Bir zamanlar... Böyle başlar tüm efsaneler.

Bir zamanlar hastalığın sık sık baş gösterdiği bir köy varmış. Birkaç yılda bir yayılan bu hastalığın, bölgedeki en yüksek dağın en derin mağarasında yaşayan bir canavar tarafından getirildiğine inanılırmış. Devasa bir kargayı andıran bu canavar yıllardır her acıktığında yuvasından çıkar, köyün üzerinde uçarak ekinlerin ve ağaçların hepsini yermiş. Ağzını açışında dışarı zehir püskürten bu canavar ne zaman etraflarında uçsa, havadaki zehri soluyan hayvanlar ve insanlar hastalanıp ölürmüş.

Köylüler, acıktığında mağaradan dışarı çıkmasını engellemek için canavara kurban adamaya karar vermişler. Köyün büyücüsünün dediğine göre, en iyi adak ergenliğe girmemiş bir çocukmuş. Böylece, ne zaman hava bulanıklaşıp salgın başlasa bir çocuğu dağdaki mağaraya bırakmışlar. Yıllarca devam eden bu gelenek öyle bir hâl almış ki salgının olmadığı zamanlarda bile, aileden biri hastalandığında iyileşebilmesi için bir çocuğu mağaraya bırakıp dualar ediyorlarmış.

"Doğduğum sene salgın yoktu ama küçük yaşlarda kendini gösteren bir hastalığa yakalanmıştım," dedi kadın yumuşak sesiyle. "Bu hastalık yüzünden gözlerim görme yetisini yitirdi. Büyücü, hiçbir şey yapılmadığı takdirde hastalığın tüm vücuduma yayılacağını, kendi başına hareket edemeyen sağır, dilsiz birine dönüşeceğimi ve sonunda nefes bile alamayacak hâle gelip acılı bir ölümle karşı karşıya kalacağımı söyledi." Sesini alçaltarak devam etti. "Bu yüzden babamla abim köyün dışından öksüz bir çocuğu yakalayıp mağaraya adadılar.

"O çocuk sen miydin?" diye sordu kadın fısıltıyla.

Cevap gelmedi.

Kadın bir süre bekledikten, "Orada mısın?" diye sordu bu kez.

Delikanlı zinciri güçlükle sallayarak ses çıkardı.

"Bundan haberim yoktu. Çok sonraları büyükler kendi aralarında konuşurken duydum. Ben de çocuktum ama hayatta kalabilmem için başka bir çocuğun ölüme gönderildiğini bilmek yüreğimi acıtmıştı ve bu acı hiç geçmedi."

Delikanlı ses çıkarmayınca kadın usulca devam etti.

"Çocuğu mağaraya bıraktıktan kısa süre sonra babam bir kazada öldü. O zamanlar bunun, kurban edilen çocuğun intikamı olduğunu düşünmüştüm. Halbuki intikam alınması gereken asıl kişi bendim, babam değil."

Delikanlı zincire dokunarak sessizce kadını izledi.

"Demem o ki... Eğer intikam almak için buradaysan istediğini yapabilirsin."

Bir müddet ikisinden de ses çıkmadı.

"Hâlâ orada mısın?"

Delikanlı zinciri yere fırlattı ve kadının beyaz yüzünü ellerinin arasına alarak onu dudaklarından öptü.

18

Ertesi sabah kadının abisi, kardeşini kapısı açık ahırda iki gözü iki çeşme tek başına otururken buldu.

"Canavarı öldürmeye gitti," dedi kadın ağlayarak. "Benim suçum olmadığını, yanlış bir şey yapmadığımı söyledi. İnsanları bedenen ve ruhen hasta eden, çocuklara zarar ve-

ren bu canavarın öldürülmesi gerekmiş ve bunu da kendisi yapacakmış."

Abisi kadına sarılıp teselli ettikten sonra onu eve götürdü. Az önce duyduklarına sevinse mi yoksa ileride yaşanacaklardan korksa mı bilemiyordu.

19

Delikanlı hafızasını yoklayarak bulduğu dağ yolunu tırmanmaya başladı. Kadının anlattıkları kafasında hiç durmadan yankılanıyordu.

Köyün dışından öksüz bir çocuk. Bu sözcükler onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama eğer kadının abisi kaçırılırken yanındaysa, en azından kendisini nerede, hangi koşullar altında buldukları hakkında bilgi verebilirdi. Bu bilgi kırıntısından yola çıkarak memleketini, ailesini hatta belki kendi adını bile öğrenebilirdi.

O'nu nasıl öldüreceğini bilmiyordu. Doğru düzgün bir planı yoktu ama düşününce, hayatı boyunca bir kere bile plan yapmamıştı ki zaten. Geleceğe dair düşünmek daha önce hiç tatmadığı bir deneyimdi.

O'nun elinde yok olmamak ve bir şekilde hayatta kalıp geri dönmek. Tıpkı eskiden olduğu gibi, şimdi de tek planı ve amacı buydu.

Mağaranın ağzında dikilirken kararını verdi.

Ve içeri girdi.

20

Gözleri dışarıdaki aydınlığa alıştığından, mağaranın zifiri karanlığı bir an için kafasını karıştırmıştı.

El ve ayak yordamıyla mağaranın içinde ağır ağır ilerlerken, hafıza ne tuhaf şey, diye geçirdi aklından. Kadının küçükken babası ve abisi vardı. Hastalığı için endişelenen ailesi, evi, bir geçmişi vardı. Kendisinin küçükken sahip olduğu tek şeyse rutubetli mağaranın nemli, sert kayası ve zincirlerinin bağlı olduğu kazıktı. İnsan, çocukluğunu sadece bir kere yaşar; o zamanları umut ve hayallerle doldurmak gerekirken, onun çocukluğu ölmemeye çabalamakla geçip gitmişti. Mağarada geçirdiği onca yıl boyunca bir kez olsun, kendisine verilenden farklı bir çocukluk yaşayabileceğini hayal etmemişti.

Şimdi bu yere geri dönünce, bazı duyguların kaçınılmaz şekilde yeniden canlandığını hissetti. Bu mağara onun geçmişiydi, taş duvarlardaki her bir çatlağı, yerdeki oyukları ve yükseltileri istese de istemese de en küçük detayına kadar hatırlıyordu.

Her şeyin bu kadar tanıdık gelmesi, kendisinin de bu mağaranın bir parçası olduğunu mu gösteriyordu?

Düşüne düşüne ilerlediği sırada eli demir kazığa değdi.

Ahırda adamın ona taktığı zinciri de yanında getirmişti. Çocukluğunun hapishanesine vardığında, kazığın üzerindeki demir kelepçenin önüne tıpkı geçmişte yaptığı gibi çömeldi. Burası onun yeriydi, artık burada olmadığından hâlâ boştu ve şansı yaver giderse bir daha kimse buraya hapsedilmeyecekti.

Beyaz nokta gibi görünen mağaranın girişi siyah figürle kapandı. Ardından çıtırtılar ve tüylerin hışırtısı duyuldu.

Delikanlı başını kaldırıp karanlığa baktı.

*

Mağarada geçirdiği onca yıla rağmen O'nun şeklini tam olarak çözememişti. Bir anda ortaya çıkıp mağaranın girişini karartıyor, saniyeler bile geçmeden sırtına atlayıp kanatlarını ve pençelerini delikanlının uzuvlarına bastırıyor, sonra da sivri gagasıyla kemiklerini deliyordu.

Geçmişte yaptığı gibi yine delikanlının sırtına atlamaya kalkıştı ama onun bir çocuk olmadığını ve kıyafet giydiğini fark edince, sanki alay edercesine üzerindekileri pençeleriyle yırtmaya başladı. Bıçak gibi keskin pençeler kıyafetlerinin yanı sıra derisini de keserken delikanlı çığlığını güçlükle bastırıyordu.

Aynı yerden ikinci kez delmezdi. Avının omurgası, kol ve bacakları, hatta kaburgası bile daha önce açtığı yara izleriyle dolu olduğundan gagasını sokacak yaralanmamış bir yer bulması gerekecekti. Delikanlı o ânın gelmesini bekliyordu.

Gömleğini tamamen yırttıktan sonra boynuna bastırarak gagasını yaklaştırdı. Az sonra olacaklardan endişelenen delikanlı gözlerini sımsıkı kapattı.

Beklediği gibi, o şey boynunda daha önce açtığı yara izlerini görüp gagasını geri çekti. Omurgasından kaburgasına kadar boş yer bulamayınca gagasını ve pençelerini kullanarak bu kez de pantolonunu yırtmaya başladı. Delikanlı vücudunun üst tarafını döndürerek sağ bileğindeki kelepçeye takılı zinciri O'na savurdu.

Ezici ve tehditkâr bir sesle nemli havayı yaran zincir, karanlığın içindeki bir şeye sertçe çarptı. Zincirin neye çarptığını göremeyen delikanlı güçlü ve tok bir çatırtının ardından mağarayı titreten bir çığlık duydu. Çok geçmeden korkunç bir koku yayılmaya başladı. Delikanlı koku kaynağının tam altına nişan alarak zinciri tekrar savurdu.

Sağır edici çığlık mağarayı bir kez daha salladı ve bir saniye sonra delikanlı kendini, O'nun pençesine dolanmış zincirin ucunda uçarken buldu.

Çok güzeldi. O'nu günışığında ilk defa açıkça gören delikanlı böyle düşünmekten kendini alamamıştı. Şeytani bir güzellikti bu.

Güneşin altında renginin siyah değil de koyu gri olduğunu fark etti. Kurşuni tüyleri iyi dövülmüş demir gibi cansız ve soğuk bir ışıltıyla parlıyordu. Pençeleri ve gagası gümüş rengindeydi, bu gümüşi gaganın tam ortasında kısa, derin bir yarık vardı. Delikanlı bu kırmızımsı yarığın savurduğu zincirin çarpmasıyla açıldığını düşündü.

Gagasının iki yanındaki mavi gözler ona bakıyordu. Bu mavilik onu ilk kez gören birini şok edecek kadar derin, berrak ve acımasızdı.

Delikanlı zinciri devasa kuşun ayağına bir tur daha dolayarak kendini yukarı çekmeye çalıştı ama halkalardan biri keskin pençeye değdiği anda zincir ikiye ayrıldı.

Halkanın kırılmasıyla serbest kalan zincir boşlukta sallanırken, delikanlı tıpkı önceki kaçışında olduğu gibi şans eseri ölümden kurtulmuştu. Can havliyle kaygan, gümüşi parmaklara asıldı ve pençelere değmeden yukarı tırmanmaya çalıştı. Kuşun öylece uçup gitmesine izin verirse buraya kadar gelmesinin hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Tam o anda kuş başını eğip vahşi gagasıyla delikanlıyı ısırdı.

Çeliğimsi gaga kaburgalarından bacaklarına kadar olan bölgeyi kıstırdığında delikanlı öleceğini sandı ama gaga onu ne yuttu ne de fırlattı. Acı verici olsa da kemiklerini kıracak ya da onu öldürecek kadar sert ısırılmamıştı, bu da onu bir yere götürdüğü anlamına geliyordu.

Bu düşünce zihnine dolduğu sırada, kuş onu havaya fırlatıp gagasıyla tekrar yakaladı. Şimdi gaganın arasında sırtüstü uzanmış, gökyüzüne bakarken yüzü kuşun mavi gözlerine dönüktü.

Bu gözler duyguları gösterebilseydi eğer, şu an onlarda okuyabildiği tek duygu açık bir tatmin hissi olurdu. İnsanların aksine hayvanlar, başkalarını korkutmaktan ya da onlara işkence etmekten zevk almazlar. Vahşi hayvanlar başka bir canlıyı yakaladıklarında ellerinde yalnızca iki seçenek olur; ya öldürürsün ya da öldürülürsün. Onlar tarafından öldürülme ihtimalini kaldırdıkları sürece avlarının ne hissettiklerini umursamazlar, mücadeleyi kazanmaları başlı başına tatmin olmaları için yeterli bir sebeptir.

Kuş havada geniş bir yay çizdikten sonra tekrar mağaraya uçmaya başladı.

Delikanlı hiç düşünmeden sağ kolunu sertçe sallayınca kelepçesindeki zincir kuşa çarptı. Az önce pençesiyle ikiye ayrılan halkanın alt yarısı mavi gözüne saplanmıştı.

Ani körlüğün acısıyla şaşkına dönen kuş, çığlıklarıyla yeri göğü inleterek kendi etrafında bir tur döndükten sonra dengesini kuramayıp mağaranın yan tarafındaki uçuruma çarptı.

21

Nasıl hâlâ hayatta olduğuna anlam veremiyordu. Yapraklar, kırık dallar, çimenler ve çalılıklar arasına gömülen delikanlı nefes almaya devam ediyordu.

Doğrulmaya çalışınca bedeninin sağ tarafında büyük bir acı hissetti. Sağ bacağını hareket ettiremiyordu. Yerde bul-

duğu kalın bir daldan destek alarak yavaş ve dikkatli bir şekilde ayağa kalktı.

Kayalıklara çarpıp boynunu kıran devasa kuş artık ölüydü.

Bakışlarını onun donuk, mavi gözlerine ve gümüşi koca gagasına çevirdi. Kanatları, açıldığında dağı sarabilecek kadar geniş ve büyüktü, oysa şimdi birbirine girmiş kurşuni tüyleri, büzülmüş kumaş yığınını andırıyordu.

Delikanlı öylece dikilerek ölü kuşa bakmaya devam etti.

Yakalanmaktan korkmasına ya da intikam almasına gerek yoktu artık. Kuştan geriye ona kalan tek şey bir yem gibi yaşadığı zamanların yara izleriydi.

Bu gerçeği fark ettiğinde yüreğini hüzün kapladı.

Bilmediği bir sebepten ötürü kuşun dirileceğini, o kadar kolay ölemeyeceğini düşünüyordu, bu beklentiyle mavi gözlerine uzun uzun baktı.

Sonra kadının kendisini beklediği köye doğru topallaya topallaya ilerlemeye başladı.

22

Köye vardığında hava kararmaya başlamıştı. Kızıl güneş ağır ağır batarken renkleri bulutların arasında dağılıyordu; ne kadar izlerse izlesin usanmayacağı bir manzaraydı bu.

Köyü geçerek dağın öte tarafında kalan orman yolunda ilerledi. Kulübeye yaklaştığında ışıkların kapalı olduğunu gördü. Anlaşılan abisi ormandan eve henüz dönmemişti, kadın zaten göremediğinden ışığa ihtiyaç duymuyordu. Adımlarını hızlandırdı.

*

Kapıyı açmadan önce kadına adıyla seslendi. Ansızın içeri girerek onu korkutmak istemiyordu.

İçeriden hiç ses gelmedi. Kulübenin kapısını açtı.

O sırada masanın yanında oturan kadın kapının açıldığını duyunca ayağa kalktı, ona doğru yaklaşarak elini uzattı. İçi mutlulukla dolan delikanlı da kadına elini uzattı.

Tam parmak uçları birbirine değdiği anda, kadın binlerce su damlasına dönüşerek havaya saçılıverdi.

23

Şaşkınlıktan donakalmış bir hâlde kapının önünde dikilirken kadına uzattığı eli hâlâ havadaydı.

Arkasından vahşi bir hayvanın ulumasını andıran bir ses gelince başını çevirdi.

O anda kadının abisi elindeki av bıçağıyla ona saldırdı.

Bıçağın bedenine saplanmasından kıl payı kurtulmuştu. Hızını alamayan adam, yana kaçan hedefinin ilerisine atıldıktan sonra geri döndü ve bir kez daha haykırarak bıçağını ona saplamaya çalıştı.

Delikanlı açıklamaya çalıştı ama adam onu dinlemedi. Aslında kendi de az önce ne olduğunu anlayamamıştı.

Kolundan yakalayıp bıçağı elinden almaya çalıştı ama gözünü kan bürümüş adamın gücüne karşı koymak imkânsızdı. Ne kadar engellemeye çalışsa da adamın elinin yavaş yavaş kendisine yaklaşmasına engel olamadı.

Bıçak boynuna dayandı. Delikanlı teninin kesildiğini ve kanının akmaya başladığını hissedebiliyordu.

Tam o anda adamın bileğini kavrayan elinin griye döndüğünü gördü.

Tuttuğu bilek dışa doğru tuhaf bir şekilde bükülmeye başladı, beyaz kemiği derisini delerek ortaya çıkmıştı. Yere yığılan adam kırık kolunu tutarak acıyla kıvranıyordu.

Delikanlı, adama baktı, gözlerindeki öfke yerini korkuya bırakmıştı.

Hatırladığı son şey buydu.

24

Kendine geldiğinde hava aydınlanmıştı.

Kadınla abisinin kulübesi geride hiçbir iz bırakmaksızın ortadan kaybolmuştu. Artık var olmayan kulübenin arkasında, önceden ahırın durduğu yerde, bir erkek cesedinin etrafa dağılmış uzuvları kan gölü içinde yüzüyordu. Delikanlı daha fazla bakmaya dayanamayıp başını çevirdi ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Orman yolundan aşağı indiğinde köyü viraneye dönmüş hâlde buldu.

Daha düne kadar orada olan evlerin ve insanların yerinde şimdi asırlık ağaçlar vardı, sanki yüzyıllardır buradaymışlar gibi toprağa kök salmışlardı.

Çitlerin olduğu yerde sık çalılar büyümüş, demircinin kulübesiyse kuru otlarla kaplı bir çayıra dönüşmüştü. Köylülerin neredeyse hepsi ortadan kaybolmuştu. Önceden evlerin olduğu yerde şaşkın şaşkın dolaşan üç-dört kişi delikanlıyı gördükleri an dehşete kapılarak saklandılar.

Hüsrana uğramıştı.

İstediği şey intikam değildi; en azından, böyle bir intikam değildi. Köyün varlığının yalnızca O'na bağlı olduğunu bilmiyordu.

Böyle bir sonu hak ettiklerini düşünse de içini kaplayan yoksunluk hissine engel olamadı. Hiç tanımadığı insanların büyüler, yanılsamalar ve batıl inançlarla elinden aldığı çocukluğunun her günü ölüm kalım savaşı vererek geçmişti. Köyün yıkıntıları arasında gözyaşları dökerek, artık hiçbir anlamı kalmayan geçmişinin ıstırabına ve umutsuzluğuna yas tuttu.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, dünyanın bir yerinde kendisini bekleyen hayatı bulmak için yükselen güneşe doğru ağır ağır yürümeye başladı.

EVİM GÜZEL EVİM

Sundae* çorbacısının sahibi nazik ve gayriresmi sözcükleri tuhaf bir şekilde harmanlayarak, karşısındaki kadın ve kocasına, "Demek istediğim şu ki, dükkân için yaptığımız otuz milyon wonluk** masrafı bize ödemek zorundasınız, anlatabiliyor muyum?" dedi.

Yaşlı adam hemen araya girerek, "Ah şu gençler, belli ki işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorlar. Parayı vermezseniz durumlar hiçbirimiz için hoş olmayan sonuçlar doğurabilir, öyle değil mi?" dedikten sonra yanında oturan siyah kıyafetli adama anlamlı anlamlı baktı.

Kadınla kocasına dönerek başını sallayan siyahlı adam hiç konuşmadan gülümsemeye devam etti.

"Efendim olacak iş mi bu," diye yakındı kadının kocası. "Hava parası, kiracıların kendi aralarında çözmesi gereken bir mesele değil mi? Ev sahibinin bu konuyla yasal açıdan hiçbir ilgisi yoktur. Dile kolay, otuz milyon won, az buz para değil. Efendim, siz olsaydınız, bu kadar parayı içiniz acımadan verebilir miydiniz?"

---

* İçi pirinç, domuz kanı, sebze, sakatat gibi çeşitli malzemelerin karışımıyla doldurulmuş inek veya domuz bağırsağının haşlanmasıyla yapılan bir Kore yemeği. *–çn*

** Yaklaşık 23 bin USD. *–yhn*

Şantajcıya ve asistanına, daha doğrusu gangstere, büyük bir nezaketle "efendim" diye hitap eden kocasının titrek sesiyle anlattıklarını ilgisizce dinleyen kadın, bir yandan da dükkânın köşesinde duran çocuğu izliyordu. Çocuk elini duvarda gezdirerek içeride dolaştıktan sonra ayakkabılığın yanındaki yapay çiçeklerle oynamaya başladı. Göz göze geldiklerinde tatlı tatlı gülümseyince kadın da hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Borçlarını evliliğinin ancak yedinci yılında ödemeyi tamamlayabilmişti. Aslında kocasının ailesi biraz (belki birazdan da fazla) destek olmuştu ama bu para da en nihayetinde borç alınmıştı. "En başından geniş bir ev satın alırsanız çocuklar doğunca tekrar taşınmak zorunda kalmazsınız," diyenlerin mantıksız önerisiyle hareket ettiğinden, kazandığı tüm parayı her ay, içi yana yana bankaya dökmek zorunda kalmıştı. Sıkıntıyla geçen yedi yıl gibi uzun bir sürenin sonunda nihayet her şey yoluna girmişti. Tam yedi yıl sonra kaldıkları daire artık tamamen kocasıyla kendisine aitti. O gün kararını verdi; bu daireyi satıp ucuz ve sakin bir yere taşınacaktı. Bir yıl sonra, evliliğinin sekizinci yılında dört katlı bir bina satın aldı.

Kocasıyla birlikte şehri karış karış arşınlama süreci keyifli geçmişti. Taşınacakları mahalle gayet sessizdi, sakinleri yıllardır orada yaşayan nazik görünümlü insanlardı. Binanın fiyatı da uygundu. Genç evli çift, genellikle yaşlıların ikamet ettiği bu mahallede bina satın almak için emlak ofisine (tabelasında hâlâ, "emlak ofisi"nin eski zamanlardan kalma demode adı *bokdeokbang*'ı kullanıyordu) geldiğinde emlakçı şaşkınlığını gizleyememişti.

O gün kadın son derece mutluydu. Hayatında ilk defa kendine ait parayla, kendi seçtiği bir ev satın alacağından

içi içine sığmıyordu. Kaldığı apartmanın otoparkında ya da asansörde ne zaman bir komşusuna rastlasa aralarında hep aynı konuşmalar geçerdi. Arsa ve ev fiyatı muhabbetlerinden, kadınlar derneğinin hiç bitmeyen taleplerinden ve toplantılara katılması için yapılan baskılardan usanmıştı. Bir an önce bu apartmandan kurtulmak istiyordu.

Hayatta bir gayesi olmadığının farkındaydı. Başkalarının bir şeyler için bu denli didinmesini anlamıyordu, anlamak da istemiyordu. Çabucak para biriktirip daha büyük ev ve daha pahalı araba almak, çocuklarını eğitim dili İngilizce olan yüksek maliyetli kreşlere ve rekabetçi özel okullara göndermek ya da her mevsim yurtdışında ailecek tatil yapmak; tüm bunlar müreffeh bir yaşamın gereği gibi görünse de onun ilgisini çekmiyordu. Tek istediği sakin ve huzurlu bir hayattı. Komşularıyla uyum içinde yaşayabileceği, gösterişsiz, samimi bir mahalle yaşamı arzuluyordu ve sonunda hayallerindeki o mahalleyi bulmuştu.

Fakat içine hiç ama hiç sinmemişti bu bina.

Yine de, eski mahallelerde binaların bakımsız görünmesi gayet normal, diye diye bir şekilde kendini ikna etmeyi başardı. Bir apartman dairesi fiyatına, küçük ama hiç değilse nezih bir ortamda, bundan iyisini bulamazdı. Hem diğer evlerden çok daha ucuz hem de anayola çıkan ara sokağın başındaydı, üstelik metro ve otobüs duraklarına da yakındı, yani konum açısından hiçbir sıkıntı yoktu. Kocasının fikrini de alan kadın bir anlık tereddüdün ardından binayı almaya karar verdi.

Asıl sorun bundan sonra başladı.

Bina dört katlıydı ama bir de dış görünüşünden beklenmeyecek kadar geniş bir bodrum katı vardı. Birinci katı kafe, ikinci katı küçük bir ofisti. Üçüncü kat, kiracısı kısa

süre önce ayrıldığından boştu, dördüncü kattaysa emlakçının dediğine göre, önceki ev sahibi kalıyordu. İnsanların evine düşüncesizce girmenin kabalık olacağını söyleyen emlakçı, kadına ve kocasına sadece boş olan üçüncü kattaki daireyi göstermişti. Oysa soruşturmadan, iyice ölçüp biçmeden, yalnızca gösterilenlere bakarak alelacele kontrat imzalamak en deneyimsizlerin bile yapmayacağı büyük bir hataydı.

Kadın, dördüncü kattakiler taşındıktan sonra daireye girdiğinde burada gerçekten insan yaşadığına inanamadı. Her yer çöp içindeydi ama onu asıl şaşırtan etraftaki toz ve fare pisliğiydi. Odalarda bırakılan tek tük mobilya tamamen çürüdüğünden buranın perili evden farkı kalmamıştı. Kaldırdığı her çöpten hamamböcekleri dökülüyordu, o kadar çoklardı ki vurmakla ya da üzerlerine basıp öldürmekle bitecek gibi değildi. Dahası, böcekleri yakalamaya çalışırken çıkardığı yere ve duvara vurma sesleri, ürküttüğü farelerin saklandıkları yerden dışarı fırlamalarına sebep oldu. Dehşete kapılan kadının geri çekilmekten başka çaresi kalmamıştı.

İlaçlama şirketinden birkaç kez gelmeleri sorunu çözmeye yetmedi. Fare ve hamamböceği ordusuyla savaşında kendini hiç durmadan paralamaya devam eden kadın, en azından temizliği halletmesi için önceki ev sahibiyle iletişime geçmeye karar verdi.

İlk arayışında telefona cevap veren olmadı. Numarayı tekrar çevirdi ama sinyal sesinden sonra hat aniden kesiliverdi. Birkaç denemenin ardından tam pes edecekken telefonun diğer ucundan, birinin "Kimsin?" diyen sesi duyuldu. Kadın sevinçle kim olduğunu açıklamaya ve durumu özetlemeye çalıştı ama daha "ev" der demez diğer uçtaki yaşlı kadın, kulakları sağır edecek derecede yüksek bir ses-

le ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladı ve tekrar konuşmasına fırsat bile vermeden telefonu kadının yüzüne kapattı.

Bu kadarı, eski ev sahibiyle tekrar iletişime geçme isteğini yok etmeye yetmişti.

Ardından emlakçıyı aradı. Uzun uzun çaldıktan sonra telefona cevap veren orta yaşlı kadın –daha önce bir kez karşılaştığı karısıydı muhtemelen– emlakçının müşteriye ev göstermek için dışarı çıktığını söyledi.

Ne talihsiz bir gündü böyle!

Emlakçının karısı, kadının tüm şikâyetlerini dinledikten sonra, "Canını sıkma bu kadar," diye başladı konuşmaya. "Genç dediğin sabırlı olmayı bilmeli. Hem o yaşlı kadını bir tanısan göreceksin, öyle acınacak hâlde ki... Kocası genç yaşta öldü, bir tane oğlu var o da annesine destek olmak için kuryelik yaparken bir motosiklet kazasında başından yaralandı. Ah ah... Hayatının baharındaydı daha. Zavallı çocuk evlenmemişti bile."

Emlakçının karısı derin bir iç çektikten sonra devam etti.

"Oğlunun başına gelenlerden sonra biraz tuhaflaşmaya başladı. Ömrünü adadığı restoranı ardında bırakıp oğluyla birlikte bir dini merkezde inzivaya çekildi. Sahip olduğu tek mülkü bu binaydı ama onu da yok pahasına elden çıkardı."

"Dini merkez mi?" diye sordu kadın hayretle. "Dördüncü kattaki dairede kalmıyor muydu?"

"Kalıyordu ama onu uzun zamandır görmedim. Arada sırada uğrayıp kıyafetlerini falan alıyordu sadece."

"Evden ayrılalı ne kadar oldu peki?"

"Hımm, emin değilim. Üç-dört sene oldu galiba," diyerek baştan savma bir cevap verdi emlakçının karısı.

Telefonu kapattıktan sonra kadının içi tarif edilemez his-

lerle doldu. Buranın muhitteki diğer binalardan neden daha ucuz olduğunu artık biliyordu. Demek bu yüzden komşuları, kocasıyla ona endişeli bakışlar atıyordu. O sırada, yaşını başını almış mahalle sakinlerinin arasına gençlerin taşınmasını tuhaf buldukları için böyle davrandıklarını düşünmüştü.

Görünen o ki önceki ev sahibinin yardımı dokunmayacaktı.

İlaçlama şirketini bir ay içinde yaklaşık on defa çağıran kadının uzun uğraşları sonucunda fare ve hamamböceği sorunu nihayet çözüme kavuştu. Bu süreçte köşeye sıkışan fareler birinci kattaki kafeye üşüşünce büyük kargaşa çıkmıştı, bu yüzden çok fazla sıkıntı yaşayan kafe sahibi çok geçmeden oradan taşınma kararı aldı. Kadın, böyle giderse binada hiç kiracı kalmayacağından endişelenmeye başlamıştı. Neyse ki boşalan kata kısa sürede yeni kiracı geldi. Kafeyle kıyaslandığında sundae çorbacısı çok fazla koku yayıyor olsa da gelişi kadının içine su serpmeye yetmişti. Böylece babasının evinde bıraktığı eşyaları alıp kocasıyla birlikte nihayet dördüncü kata taşınabildiler.

Çocuk bodrum katı sevmişti çünkü burada kurcalayabileceği ya da oynayabileceği çok fazla eşya vardı. Emlakçının dediğine göre, üçüncü katta kalan eski kiracının taşınırken bıraktığı eşyalardı bunlar. Her ne işle meşgullerse artık, bodrum tiyatro oyuncularının giydiği türden kostümler, ayakkabılar ve sahne aksesuarlarıyla doluydu. Kadın ışıkları yaktıktan sonra ilk defa içeri girdiğinde, sıra sıra dizilmiş tuhaf kıyafetli başsız mankenlerin arasından ansızın önüne fırlayan çocuk yüzünden az kalsın korkudan bayılacaktı. Ancak ilaçlama şirketinin çalışanları bodrumda böcek veya fare yuvasına rastlamadıklarını söyledikten ve tavandaki

ampulleri değiştirdikten sonra burası o kadar da ürkütücü gelmemeye başlamıştı. Öyle ki, art arda sıralanmış mankenlerin arasında dolaşırken insanın pek sık görme imkânı bulamadığı bu gösterişli kostümleri, sıradışı ayakkabıları ve bazılarının ne işe yaradığını anlamadığı aksesuarları parlak floresan ışığı altında seyretmekten keyif bile alır olmuştu.

Bodrumu kontrol ettikten sonra ilaçlama şirketi çalışanlarından biri, "Ne tuhaf, normalde fareler bodrumda ortaya çıkıp üst katlara yayılır, oysa burada tam tersi," demişti başını yana yatırarak. "Özellikle en üst katlar fare ve böcek kaynarken bodrum her nasılsa tertemiz. Doğrusu, bu kadar ıvır zıvırla dolu olup da içinde tek bir tane haşarat yaşamayan bir bodrumu hayatımda ilk defa görüyorum."

Çalışanın söylediklerini duyduktan sonra kadının içi epey rahatlamıştı, bu yüzden çocuk ne zaman kıyafetinden tutup onu bir yerlere çekiştirse seve seve peşinden gidiyordu. Bir önceki gelişinde bodrumdaki her şeyi incelediğini düşünürken, çocuk hiç görmediği yepyeni bir kostüm ya da eşya gösteriyordu ona. Böyle zamanlarda çocuğun heyecanına ortak olmaktan keyif alıyordu.

Mahalle ne kadar eskiyse yeni gelenin alışma süreci de o kadar zor olur. Kadın "önce ben geldim" mantığını ilk defa burada deneyimledi.

Geceleri birisi, kocasına en büyük abisinden kalan külüstür arabaya zarar verip duruyordu. İlk başta sadece sol ön kapıda bir tane çizik vardı. Ertesi gün, kapının tamamı çizilmişti. Sonraki gün, çizik o kadar uzamıştı ki arabanın etrafını bir tur dönüyordu. Dördüncü gün, bütün farlar kırılmış ve bir hafta sonra da arka lastik delinmişti.

Kadın da kocası da suçlunun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını az çok tahmin edebiliyordu. Taşındıktan

sonra arabayı binanın hemen önüne park ettiklerinde, adamın biri gelip ısrarla oranın kendi yeri olduğunu söylemişti. Sokağın en sonundaki yıllanmış müstakil evde yaşayan otuzlarında genç bir adamdı. Üç kuşaktır aynı evde oturan ailesinin bir zamanlar tüm bölgenin sahibi olduğunu söyleyerek büyüklük tasladıktan sonra sokağın girişindeki alanın aslında kendi park yeri olduğunu ve bu yüzden başka bir aracı orada görmek istemediğini açıklarken ses tonu hayli buyurgandı.

Bu arazinin eskiden ailesine ait olduğu gerçeği şu anki vaziyeti değiştirmiyordu. Bina önleri öncelikli olarak orada ikamet edenlerin park alanıdır, ayrıca kadınla kocası otopark ve imar izni için gereken ücreti eksiksiz ödemişlerdi ama tabii ki bu tür makul açıklamaların adam üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Sesini yükselterek, "Sonradan geldiyseniz yıllardır burada yaşayan komşularınızla iyi geçinmek zorundasınız!" dedi ve onlara parmağını salladı. "Mahallenin düzenini bu şekilde bozmaya hakkınız yok!"

Ücretini ödedikleri ve kendilerine tahsis edilen alana park etmenin mahalleyi rahatsız etmekle ne gibi bir alakası olduğunu ikisi de anlayamamıştı. Kocası görmezden gelmelerini önermiş, kadın da onaylamıştı ama birkaç gün sonra birisi geceleri gizli gizli park hâlindeki arabalarına zarar vermeye başladı.

Kadın arabanın kapısındaki ilk çiziği gördüğü andan itibaren huzursuzdu ama kocası buna sadece gülüp geçmişti. Ne zaman ki farların kırıldığını, birkaç gün sonra da lastiğin kesildiğini gördü işte o zaman adamın yüzü ciddi bir ifade aldı. Sonunda sokak lambasına en yakın bina duvarına güvenlik kamerası yerleştirmeye karar verdiler. Olur da hukuki bir işlem gerekirse kanıta ihtiyaçları olacaktı.

Montaj teknisyeni kurulumu yaparken, sadece kamera taktırmanın bile basit sorunların çoğunu çözebildiği gerçeğinin altını çizdi. Sahiden de kameranın varlığı işe yaramıştı, bunu izleyen birkaç gün sorunsuz geçti ama bir hafta sonra eve telefon geldi; birisi kocası hakkında suç duyurusunda bulunmuştu, karakola çağrılıyordu.

Beklendiği gibi şikâyetçi, sokağın sonundaki müstakil evde yaşayan adamdı. Kocasını kendisine saldırmakla suçluyordu. İfadesine göre, gece geç bir saatte işten dönüyormuş ve tam evin sokağında, park hâlinde bir arabanın yanından geçerken kadının kocası aniden arabadan atlayıp kendisini darp etmiş. Önce arabanın kapısıyla vurarak onu yere düşürmüş, hemen ardından da ayağa kaldırıp başını kaputa çarpmış, parmaklarını kapının arasına kıstırmış ve şiddet uygulayarak ciddi şekilde yaralanmasına sebep olmuş. Gerçekten de yüzünün her tarafında yaralar vardı, kafasına bandaj sarılmıştı, sağ eli ise alçılıydı.

Kadının bildiği kadarıyla, kocası şiddete meyilli biri değildi. Üstelik adamın iddia ettiği gün ve saatte kocası odada uyuyordu, evden dışarı hiç çıkmamıştı. Suçlamaları reddettiklerinde öfkeden çılgına dönen adam bağırıp çağırmaya başladı. Neyse ki gizli silahları her şeyi kaydetmişti.

Arabaya son birkaç gündür herhangi bir zarar verilmediğinden kadın ve kocası kamera kayıtlarını kontrol etme gereği duymamışlardı. Karakolda soruşturmadan sorumlu memurla beraber kayıtları izlerken çok garip görüntülerle karşılaştılar.

Ekrandaki adam sokağın sonundan arabaya doğru yaklaşıyordu, ki bu da eve giderken arabanın yanından geçtiği iddiasıyla tamamen çelişiyordu. Elinde bir tür alet vardı ama video çözünürlüğü ve karanlık yüzünden bu aletin ne olduğunu anlamak zordu.

Adam arabanın yanına gitti. Aleti tutan eli arabanın kapısına değdiği anda kapı açılıverdi. Dediği gibi kapı sert bir şekilde açılınca ona çarptı ve çarpmanın etkisiyle dengesini kaybederek kalça üstü yere düştü. Tam ayağa kalkacakken kapı bu kez de yüzüne çarptı ve her doğruluşunda aynı şey tekrar tekrar yaşandı.

Sonra aniden ayağa kalktı. Sanki biri onu zorla kaldırmış gibi vücudunun üst kısmı yukarı gerilmişti ve ayakları yere tam basmıyordu. Başını kaputa vurdu, debelenircesine arabanın ön lastiğini defalarca tekmelerken başını birkaç kere daha kaputa vurdu. Doğrulmayı başardığı anda kapı tekrar açılarak adama çarptı. Sağ eliyle kapının kenarını tuttuğunda kapı elinin üzerine kapandı. Adam arabanın yanına yığıldı ve sağ elini tutarak yerde kıvranmaya başladı. Videonun sesi yoktu ama feryat ettiği açık ağzından anlaşılıyordu.

Memur görüntüleri izledikten sonra adama döndü.

"Ee, saldırı bunun neresinde?"

Videonun başından sonuna kadar sadece bir kişi vardı. Neresinden bakılırsa bakılsın, adam arabayla kendine zarar veriyormuş gibi görünüyordu.

Memur sorularına devam etti.

"Başkasına ait arabanın kapısını nasıl açtın? Anahtarını mı çaldın?"

Adam bağıra çağıra itiraz etmeye başladı ama memurun şüphe dolu bakışlarını görünce sesini alçaltmak zorunda kaldı.

"Ama biri arabadan çıktı ve..."

Memur onun sözünü kesti. "O biri kim? Hani, nerede ha?" diye sordu hiddetle ve cevap vermesine fırsat tanımadan devam etti. "Kendi kendine zarar vererek insanlara şantaj yapmaya utanmıyor musun? Oyun mu sanıyorsun bu işleri?"

"Ama adım gibi eminim birisi..."

Memur, adamın artık yakarışa dönen son itirazını yarıda kesti. "Tamam da nerede bu biri? Görüntüleri izledikten sonra bile ne cüretle böyle yalanlar uydurabiliyorsun!" diye gürledikten sonra şantaja hapis cezası verildiğini vurguladı.

Bunun üzerine kadının kocası aynı mahallede yaşadıklarını ve olayı kendi aralarında sessizce çözüme kavuşturacaklarını söyleyerek bu seferlik adama hoşgörü gösterilmesini istedi. Kadınla kocası karakoldan çıkarken bile adam arabada biri olduğu konusundaki ısrarlarına devam ediyordu ama yüzündeki ifadenin yerini artık korku almıştı.

Adamın şantaj teşebbüsünden tutuksuz yargılandığını duyduktan birkaç gün sonra kadın, marketten eve dönerken sokağın kenarında park hâlindeki son model Sedan'ı gördü, içi nereden geldiği bilinmeyen koca koca taşlarla doluydu. Lime lime olmuş ön ve arka lastiklerinin havası inmişti. Adama ait arabanın bu görüntüsü o kadar ürkütücüydü ki ardına bile bakmadan eve koştu.

Olanlardan sonra adam bir daha park meselesi yüzünden olay çıkarmadı. Ne zaman kadın ya da kocasıyla yolda karşılaşsa başını çevirip adımlarını hızlandırıyordu. Arada bir ev hakkında bir şeyler homurdandığını duyuyorlardı ama ikisi de ona karşılık vermeye tenezzül etmiyordu.

Çocuk binada oynamayı seviyordu. Odadan odaya gezinirken bir anda ortadan kaybolursa bodruma inmiş demekti.

Eğlencesi bundan ibaretti, dışarı çıkmaktan pek hoşlanmazdı. Kadın alışverişe ya da mahallede dolaşmaya çıkarken onu da birkaç kere yanında götürmeye çalıştı ama çocuk her seferinde başını sallayarak reddetti. Kadın da dışarı çıkması için bir daha baskı yapmadı.

*

Üçüncü kattaki daireye bir türlü kiracı bulamadılar.

Aslında aldıkları kiralar ikisinin tek sabit gelir kaynağıydı. Üçüncü kat, binayı satın almadan önce de boştu ve bu boşluk zaman geçtikçe kadının daha fazla endişelenmesine neden oluyordu.

Bir gün kocası daireyi elden geçirmeyi önerdi.

"Pahalı olmaz mı? Hem bunun için izin almamız gerek. Ya tadilattan sonra da kiracı bulamazsak?"

Kadının aksine kocası gayet kendinden emindi.

"Arkadaşım burayı ofis olarak kullanmak istediğini söyledi. Hem tadilat konusunda indirim yaptırabileceği bir tanıdığı da varmış. Bizim üniversiteden mezun bir iç mimar kendisi. İzin alma gibi işlemlerin hepsini o halledecekmiş."

Kadın, kocasıyla üniversitede bir öğrenci kulübünde tanışmıştı, bahsettiği arkadaşını da yine bu kulüpten tanıyordu, ikisi de kendisinden önce üniversiteye girmişti. Tadilattan sorumlu iç mimarsa o zamanlar bir süreliğine onlarla aynı kulüpteymiş, gerçekten de tanışıp adını duyduktan sonra kadın onu daha önce bir yerlerde gördüğü hissine kapılmıştı. Tadilat başlayınca kocasının arkadaşı, iç mimar ve işçilerin üçüncü kattaki telaşı kocasına da bulaşmıştı sanki. Taşınırken evin temizliği için parmağını bile oynatmayan adam, arkadaşının ofisi söz konusu olunca gidişatı en küçük ayrıntısına kadar heyecanla takip ediyordu. Onun bu coşkusunu gören kadın, kocasının bina yönetimine bu kadar hevesli olduğunu bilmediğini fark etti, güzel bir gelişmeydi bu.

Çocuk üçüncü kata yeni kiracı taşınmasından hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Sürekli bodrumda saklanmasına bakılırsa, dördüncü kata kadar gelen tadilat gürültüsü dayanılmaz olmalıydı.

Merdivenlerin sürekli tozla kaplanması, alt kattan gün boyu gelen matkap ve çekiç sesleri kadını da bezdirmişti. İkinci kattaki kiracının şikâyetlerini dinlediği ve kocasının kendisini çağırdığı anlar dışında, zamanının çoğunu nispeten sessiz bodrumda çocukla oyun oynayarak geçiriyordu.

Mankenlerin üzerindeki gösterişli, kırmızı kıyafetlere ve aşırı sivri burunları yüzünden üzerinde yürünmesi imkânsız görünen ayakkabılara ek olarak, çocuk bodrumda sık sık tuhaf şekilli alet edevat da bulurdu. Çeşit çeşit şifreli ya da asma kilitler bazen üzerinde anahtarlarıyla birlikte çıkardı karşısına ama buna rağmen onları açmakta zorlanırdı. Çocuk açmayı başaramadığı kilidi kadına uzatır, beceriksizce orasını burasını kurcalayışını izler, kilitten yükselen ani bir klik sesi kadını ürküttüğündeyse neşeyle kıkırdardı. Kadın metal kilidin buz gibi soğuğunu, mekanizması kendiliğinden kilitlenirken çıkan sesi ve asla açılmamasını sinir bozucu bulsa da çocuğun o çok sevdiği gülüşü hepsini unuttururdu ona. Çocuk gülünce o da başlardı gülmeye.

Hiç bitmeyecek sandığı tadilat işi nihayet sonlandığında kocasının arkadaşı ofisine taşındı. Gelen onca gürültüye ve mekânın gereğinden fazla büyük olmasına rağmen neredeyse hiç çalışanı yok gibiydi, bu durum kadına biraz tuhaf gelmişti. Kocası, arkadaşının henüz işin çok başında olmasını mazeret gösterdikten sonra ofise şimdiden fazla çalışan almamasını akıllıca bulduğunu söyledi. Sanki arkadaşının çalışanıymış gibi her daim ofisteydi, kadın ne zaman alt kata inse onları dar masada karşılıklı oturmuş, telefonlara hararetle cevap verirlerken görüyordu. Bazı günler arkadaşı kadını ofise davet edip koyu renkli bir içecek ikram ederdi. Bu içeceğin tadı o kadar ekşi ve kekremsiydi ki kadın neza-

keten bir ya da iki yudum içer, kalanını bırakırdı. Kocasının arkadaşı içeceğin bir Avrupa ülkesinde devlet destekli yetiştirilen mahsullerden üretildiğini ve kanserden koruyucu etkisinin yanında antioksidan ve yaşlanma karşıtı gibi faydalarının olduğunu, kadının pek anlamadığı terimlerle uzun uzun açıklamıştı. Kocası anlattıklarını başını sallaya sallaya dinlemiş sonra çalan telefonu cevaplamak için aceleyle yanlarından kalkmıştı.

Daha üç ay bile geçmemişti ki kocasının arkadaşı kayıplara karıştı. Dar bir masa ve "patron koltuğu" dedikleri iki döner sandalyenin bulunduğu küçük alana kutu kutu içecekler yığılmıştı. Kadın bunların kendisine ikram edilen koyu renkli içecekler olduğunu tahmin etti. İçeceklerin ambalajında yemişe benzeyen küçük mavimsi meyve resimleri vardı. Köşedeki buzdolabında çürümekte olan meyvelerin aynısıydı.

"Depozito bizde kaldı. Yani o kadar da büyük bir kayba uğramış sayılmayız," dedi kocası kayıtsız bir tavırla. "Hem malları da bıraktı. Şu kutuların her biri iki yüz bin won değerinde. Hepsini sattığımızda elimize geçecek parayı bir düşünsene."

Kocası zararı en aza indirebilmek için tanıdığı herkesi arayıp mavimsi meyvenin kanser önleyici faydalarını anlatacağını söyledi ama kadının, üçüncü kata yığılmış bunca kutuyu satabileceklerine dair pek umudu yoktu.

Böylece telefonlaşmalar başladı.

Kadın, keşke tadilat yapmasaydık, keşke kocamın arkadaşına ofisi kiralamasaydık, diye defalarca geçirdi aklından.

Olan olmuştu zaten, farkındaydı ama pişmanlık hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Kendi yerinde kim olsa böyle düşünürdü.

*

Kocası yirmi milyon won borcu olduğunu söyledi. Neyse ki arkadaşının işine "yatırım" yapmakla yetinmiş, ortaklık ya da kefalet sözleşmesi imzalamamıştı.

Kadın ağlamak, bağırmak istedi. Borçlarını ödeyebilmek için yedi yıl boyunca gece geç saatlere kadar çalışmış ve kuş kadar maaşıyla kıt kanaat yaşamışken şimdi tekrar borçlanmıştı. Miktarına bakmaksızın, kocasının ağzından daha "borç" kelimesini duyduğu anda dünyası karardı.

Üniversite yıllarında kocası "kapitalizm tarafından yönlendirilmeyen" bir "alternatif yaşam tarzı" sürdürmeyi hedefliyordu. Kadın da o zamanlar yüksek notların, iyi bir özgeçmişe sahip olmanın ve büyük şirketlerde ya da devlet kurumlarında kadrolu bir işe girmenin en iyisi olduğunu düşünen tanıdıklarının dar görüşlü baskılarını can sıkıcı bulduğundan, kocasının istediği yaşam şeklinin kendisininkiyle örtüştüğünü düşünmüştü. Mezun olur olmaz evlendi ve hemen bir işe girdi. Ayrıntılı ve somut bir plan yapmadan "alternatif yaşam tarzının" laftan ibaret olduğunu ve "kapitalizm tarafından yönlendirilmeyen" bir işyerinin çalışanlarına doğru düzgün ödeme yapmayan bir yer anlamına geldiğini öğrenmesi çok uzun sürmemişti. Çalışanların normal mesaisiyle değil de tek taraflı fedakârlıklarıyla yönetilen alternatif bir şirkette, alternatifi olmayan geçim derdiyle günbegün ezildiği sırada, kendisinden daha önce üniversiteye girdiği hâlde ondan sonra mezun olan kocası, hiçbir işe girmeden idealindeki "alternatif yaşam tarzı" arayışını sürdürdü. Tüm bunların sonucuysa bilgisi dışında alınan yirmi milyon wonluk borç oldu.

Kocası ne olursa olsun borcu ödeyeceğine dair söz verdi. Kadın, onun sözünde samimi olduğunu biliyordu ama dünyanın, yalnızca samimi olduğu için önüne yirmi milyon

won koyacak kadar cömert bir yer olmadığını da gayet iyi biliyordu.

Kocasının ortak tapuyu teminat göstererek başka bir kredi çekip çekemeyeceğini araştırmaya başladı. Hatta tapuyu kendi üzerine geçirmeyi düşündü ama devir ücreti ve vergi gibi karmaşık işlemler yüzünden vazgeçti. Kendi onayı alınmadan kocasının binayı teminat göstermesi yasal açıdan imkânsız görünüyordu ama olur da böyle bir şey gerçekleşirse mülkün sadece yarısını alabilecekti; bu gerçek onu tedirgin etmeye yetti.

Bu ev onların ekmek teknesiydi ve kadın için basit bir gelir kaynağından çok daha fazlasını ifade ediyordu. Dünyaya karşı mücadelesinde kazandığı tek şeydi. Bir başına verdiği bu mücadele süresince kocası hep onun sırtından geçinmiş, herhangi bir konuda kılını bile kıpırdatmamıştı. Kendisine haber vermeden harcadığı yirmi milyon wonluk borcun kaygısı, tüm bu gerçekleri açık bir şekilde görmesini sağlamıştı.

Kocası ne zaman aklına esse yakınlardaki küçük tepede yürüyüş yapardı. Normalde kadını endişelendirecek kadar sık çıkmazdı dışarı ama yürüyüş saatleri hayli tutarsızdı; bazen sabahın erken saatlerinde bazen de akşam hava kararıktan sonra çıkardı. Arkadaşı paralarla kaçtığından beri gün boyu boş ofiste tek başına oturup oraya buraya telefon ediyor, canı sıkılınca da tepede turluyordu.

Kocasının yine yürüyüşe çıktığı bir gündü. Akşam yemeğine çağırmak için alt kata indiğinde kocasının ofiste olmadığını görmüştü ama telefonu masadaydı. Ofise adım attığı anda telefon sanki onu bekliyormuşçasına çalmaya başladı.

Sağlıklı içecekten almak isteyen biri olabileceği umuduy-

la telefonu açtı. Kadının "Alo?" diyen sesini duyan karşı taraftan hiçbir yanıt gelmedi. "Alo? Buyurun?" diye tekrarladı.

"Sensin ha?" Telefonun ucundaki kadın sesinin bu sert çıkışı onu şaşırtmıştı.

"Affedersiniz anlamadım?"

"Sen o dolandırıcının karısı mısın?" Sesi nefret doluydu.

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Kocamı kandırıp saçma sapan bir meyve işine sokan sonra da bütün parayı alıp kaçan senin kocan değil mi?"

Neler olduğunu nihayet anlamaya başlamıştı. Burada mağdur olan kendisiyken ne cüretle böyle konuşabiliyordu.

"Bakın, bu sizin düşündüğünüz gibi değ–"

Ama karşı taraf açıklama yapmasına fırsatı vermedi.

"Kocan olacak herif, suçu üzerine atmak için işyerini kocamın adına açtı, satışlardan kazandıkları parayı da kendi cebine indirdi, yalan mı ha! Kocam olmasaydı bir tane bile ürün satamazdınız. İkiniz onu kullanıp sömürdünüz!"

"Bana bak kadın! Kim kimi dolandırdı ha!"

Sesini yükseltince karşı taraf da sesini yükseltip ağzına geleni saymaya başladı. Kadın sözlerine dikkat etmesini söylediğindeyse alaycı bir kahkaha attı.

"Kocam dediğin herife arka çıkmaya devam et sen. Bakalım başka kadınlarla yattığını öğrendiğinde de böyle davranabilecek misin! Tadilat ayağıyla iç mimar dediği bir fahişe tutup burnunun dibinde seni aldatıyordu. Ayakta uyutuldun da haberin yok."

"Ne!"

Kadının sesindeki tedirginlik karşı tarafı memnun etmiş olacak ki şimdi daha sakin konuşuyordu.

"Kocanın mesajlaşmaları ve telefon konuşmaları elimde kanıt olarak duruyor. Bunların yaşanacağını önceden tahmin ettiğimden hepsini sakladım. Hiçbir şey yapmadan duracağımı mı sandın? Oynadığı oyun bitti artık."

Kadın, "Ne kanıtı?" diye sormak istedi ama karşı taraf öfke ve hakaretten sonra sitem aşamasına geçmişti.

"Kocamda da var biraz geri zekâlılık. Sırf aynı üniversiteden mezun diye sizin gibi kokuşmuşlara kanıp güzelim işinden istifa etti. Kesin mezun falan da değilsinizdir. Dolandırıcılar sizi!"

Karşı taraf tekrar sinirlenmeye başladığı sırada kadın birinin bina kapısının şifresini tuşladığını duydu.

Ya kocamsa? Bu düşünce yersiz bir korkuya kapılıp telefonu çabucak kapatmasına sebep oldu.

Merdivenlerden yukarı çıkan birinin ayak sesleri geliyordu. Kadın telefonu aldığı yere bıraktıktan sonra buzdolabını açıp amaçsızca içini karıştırmaya başladı. Kocasının arkadaşı ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra buzdolabını temizlemişti, o zamanlar taze olan meyveler bile artık çürümeye yüz tutmuştu.

Şimdi de daire şifresi tuşlanıyordu.

Ama açılan, üçüncü kattaki değil ikinci kattaki kapıydı. Kiracısı öğle yemeğinden ofisine dönmüş olmalıydı.

Kadın rahat bir nefes aldı.

Bakışlarını masanın üzerinde duran telefona çevirdi, şifresini biliyordu.

Mesajlaşmaları ve telefon konuşmaları. Bu kelimeler zihninde dönüp durmaya devam etti.

Birinci kattaki sundae çorbacısında, hava parası meselesini konuşmak için o anı seçmekle iyi mi yapmıştı yoksa kötü mü bilemiyordu.

Yaşlı adam başta yalnız geldi. Kiracılarla genelde kadın ilgilenirdi, bunu bilen yaşlı adam eğer onunla yalnız görüşürse, kendisi gibi görmüş geçirmiş bir ihtiyarın genç kadını ikna etmesinin daha kolay olacağı sonucuna varmıştı belli ki. Normalde bu meselelerle ilgilenmeyen kocası o gün

beklenmedik şekilde öne atılınca üçü birlikte masaya oturmuş oldu.

Yaşlı adam hava parası konusunu gündeme getirdiğinde kadının kocası ilgili yasayı açıklayarak karşı çıktı. Bunun üzerine yaşlı adam, vergiden kaçmak için kira kontratına yazdıkları değiştirilmiş miktarı hatırlatarak, onları vergi dairesine şikâyet etmekle tehdit etti. Kocasının tehditlere pabuç bırakmaya niyeti yoktu. Karşısındaki adama "efendim" diye hitap etmeyi sürdürerek bir kez daha durumu sakince açıkladı.

"Kontrat her iki tarafın da imzasını taşıyor ve bu da değiştirilmiş miktardan haberiniz olduğu anlamına geliyor. Şikâyet etmeniz durumunda sizin de başınız ağrıyacak. Hem sizden aldığımız kira o kadar yüksek bir meblağ değil, dükkânı kiralamanızın üzerinden de fazla zaman geçmedi. Demem o ki, vergi kaçırdığımız için alacağımız ceza toplamda çok büyük bir miktar olmayacak. Bu durumda, mülk sahibini hiçbir şekilde ilgilendirmeyen otuz milyon wonluk hava parasını vermektense, vergi dairesine para cezası ödememiz bizim açımızdan daha mantıklı olmaz mı? Haksız mıyım efendim?"

Yaşlı adamın hırçınlığı her geçen saniye daha da artıyordu. "Ah şu gençler, işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorlar," diye homurdandıktan sonra, "neler olacağını göreceğiz," diyerek yanlarından ayrıldı. Aradan çok geçmemişti ki "asistanı" olarak tanıttığı siyahlar içindeki bir adamla birlikte tekrar çıkageldi. İstediği otuz milyon wonu vermezlerse, parasal cezanın da ötesinde fiziksel hasara sebebiyet vereceklerine dair tehditlerini üstü kapalı bir şekilde belirttiler.

"Bir dahaki sefere söylediklerinizi kaydedip polise bildireceğim," diye karşılık verdi kocası her zamanki kayıtsız tavrıyla.

Bu sırada kadının aklından geçen; "bir dahaki sefere" kocasının ses kaydı almaya cesaret edip edemeyeceğiydi. "Kayıt" kelimesi, telefona cevap verdiğinde öğrendiklerini hatırlattı ona. Bir an göğsü sıkışır gibi oldu ve karşısındaki adamlarla daha fazla konuşamadı. Kocası onun bu sessizliğini söylediklerini onayladığına yorarak keyiflendi ve böylece konuşma sona erdi.

Bodrumda çocukla oynarken bir anda gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Çocuk neden ağladığını sorunca aklına ilk gelen şey sundae çorbacısındaki yaşlı adamın yüzü oldu. Otuz milyon won verebilecek durumları yoktu, zaten bunu vermek zorunda da değillerdi. Vergi cezasını bile ödeyemeyecek durumdaydılar. Kocasının keyfi olarak harcadığı yirmi milyon wonluk borçları vardı, üçüncü kattaki daireye hâlâ kiracı bulamamışlardı ve bunlar yetmezmiş gibi, birinci kattaki çorbacı çok yakında taşınacakları bahanesiyle geçen aydan beri kira falan ödemiyordu.

"Yok bir şey," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Yetişkinler kendilerini bazen karmaşık bir durumun içinde bulabiliyor."

Kendini gülümseyebilmek için zorlasa da gözyaşları hiç durmadan akmaya devam ediyordu.

Çocuk kadının önüne çömelip tek kelime etmeden onu izledi.

Sundae çorbacısının sahibi hava parasını alamadı.

Çünkü yaşlı adam dükkânın mutfağında ölü bulundu. Söylenene göre onu bulduklarında cesedinin bir bölümü kemik suyunu pişirdikleri büyük tencerede kaynıyordu.

Polis mahalle tarihinde eşi benzeri görülmemiş cinayet

vakasını soruşturmak için olay yerine gelip gitmeye başlayınca, çorbacıyı yaşlı adamla birlikte işleten ve onun kızıyla damadı oldukları söylenen şahıslar, sessiz sedasız toparlanıp bir anda ortadan kayboldular.

Birkaç gün sonra kadın gazetede, yaşlı adamın "asistanı" olarak yanında getirdiği siyahlı adamın fotoğrafını gördü. Altındaki habere göre Gangster Mo metresinin evinde ölü bulunmuştu.

Cesedi bulan metresi polise verdiği ifadede, işe gitmek üzere evden çıkarken Mo'nun hâlâ uyuduğunu ve geri döndüğünde onu ölü bulduğunu belirtiyordu. Sadece göğüs bölümü sıradışı bir şekilde darbe aldığından, polis bu saldırının rakip çete tarafından intikam amacıyla gerçekleştirilme olasılığını göz önünde bulundurarak soruşturmayı sürdürüyordu.

Bodrumda çocukla oynarken bile bu olayları kafasından çıkarıp atmakta zorlanıyordu.

Gerçi bundan böyle tehdit edilmeyecek olmaları iyi bir şeydi. Vergi dairesine şikâyette bulunacak ya da hava parası isteyecek kimse yoktu artık. Yani şimdilik kocasının borcu hariç para konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Çorbacının yerine taşınmayı planlayan giyim mağazası, sözleşmeyi feshetmekle taşınma tarihini ertelemek arasında gidip geliyordu ama kadın artık bunu bile umursamıyordu.

Klik.

Sesi duyunca irkilerek başını kaldırdı. Önünde duran çocuk bir yerlerden bulduğu yeni kilidiyle oynuyordu. Bu seferki çevirince kolayca açılıp kapanabilen bir kilitti. Çocuk tekrar tekrar kilidi açıp kapatırken son derece mutlu görünüyordu.

Klik.

Işıl ışıl gülümseyen çocuğun mekanizmayı yerine iterek kilitledikten sonra tekrar çevirip açan ellerine bakarken sanal gazetede okuduğu bir satırı hatırladı: "Göğüs bölümü sıradışı bir şekilde darbe aldığından..."

Klik.

Çocuk, kilidi bir kez daha yerine itip çevirirken kadına bakıp gururla gülümsedi.

Hayat bir dizi problemdir; özellikle de evliyseniz. Dışarıda yaşadığınız problemlerden kaçmak için eve dönseniz, bu kez de aile içi problemler takılır peşinize.

Hava parası sorunu çözüldükten kısa süre sonra (her ne kadar rahatsız edici bir şekilde çözülmüş olsa da) kadına geçen defa ofiste konuştuğu kişiden sürekli telefon gelmeye başladı. Aslında bundan önce de arayıp duruyordu ama kocası kasten cevap vermiyor, kadınsa bununla uğraşacak gücü kalmadığı için görmezden geliyordu. Bu durum arayan kişiyi daha da sinirlendirmiş ve artık sadece kocasının telefonunu değil, her nereden bulduysa kadınınkini de arar olmuştu.

—Kocan seni iç mimarla aldatıyor.

—Bilmezden geldiğine göre sen de onun gibi üçkâğıtçı olmalısın.

—Hepiniz aynı üniversiteden mezunsunuz, kesin kocanı o kadınla sen tanıştırmışsındır.

—Kocanı başka kadınlarla yatmaya teşvik eden sensin biliyorum, hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi mağdur rolü yapmayı bırak.

—Arakladığınız paraları ver ve kocamın nerede olduğunu söyle.

—Alacaklılar sürekli ensemdeyken nefes bile alamıyorum. Kocamın yerini söylemeyi ve parayı vermeyi reddediyorsan o zaman borçların yasal sorumluluğunu al.

Bunları dinledikçe onun, yani kocasının arkadaşının karısının, akli dengesini yitirdiğine emin oldu, hatta yaşadıklarına biraz da üzülmüştü. Arayan kişinin bakış açısına göre, bir işe ortak olan kocası bir gün aniden kayıplara karışmıştı ve şimdi alacaklılar her şeyden habersiz karısını sıkıştırıp duruyorlardı.

Durum bundan ibaret olsa da kadın, zırt pırt arayıp kendisine hakaret eden ve bağıran bu kişiye acıyacak ya da yardım edecek kadar soğukkanlı biri değildi.

Telefonundaki samimi mesajlaşmalara bakılırsa, kocasıyla iç mimar uzun zamandır görüşüyorlardı. Arkadaşının şirketine yatırım amacıyla harcanan yirmi milyon won aslında tadilat masrafları için iç mimara verilen paraydı. Arkadaşı ofiste tadilat yapılmasını hiçbir zaman talep etmemiş, yalnızca, "Sizin binada boş daire varsa orayı bir-iki aylığına kullanabilir miyim?" diye sormuştu, hatta dairede tadilata başlandığını görünce, "Bu kadar değişikliğe ne gerek vardı, sadece iki ay kalacağım," diyerek mahcubiyetini belli eden bir mesaj bile göndermişti.

Yani kocasının tek derdi, sahibi olduğu binayla sevgilisine gösteriş yapmaktı. Mesajlarından birinde iç mimara büyük cömertlikle, "Tadilat sürecinde daha fazla paraya ihtiyacın olursa söyle, hemen vereyim," diye yazmıştı. Görünen o ki, vermeye bu kadar heveslendiği paranın borç alındığını ve o kadar övündüğü evin karısının canını dişine takarak kazandığı parayla elde edildiğini aklından bile geçirmiyordu.

Çocuğun klik sesleri eşliğinde elindeki kilidi tekrar tekrar takıp çıkarmasını sessizce izlerken düşüncelere dalmıştı. Bu kez gözlerinden tek damla yaş akmadı.

Kendi başına kilitle oynamaya devam eden çocuk kadı-

na bakıp gülümsedi. Kadın da ona gülümsemek istedi ama yapamadı.

Kocası akşamın geç bir saatinde, yürüyüş yapacağını söyleyerek evden çıktı.

Gece şiddetli yağmur başlamasına rağmen kocası eve dönmedi.

Çevre yolunda trafik kazası olmuştu. Bir araba ıslak yolda kayarak bariyere çarpmış, aracı kullanan kadınsa hastaneye kaldırılmıştı, durumu ağırdı. Yolcu koltuğunda oturan adam çarpmanın etkisiyle dışarı fırlamış ve tepenin yamacında bulunmuştu. Boynu kırıldığından olay yerinde ölmüştü.

Kocasının ölümünden sonra çocukları kadının peşinden neredeyse hiç ayrılmaz olmuştu.

"Uyku düzenin nasıl? Öğünlerini atlamıyorsun, değil mi?"

"Yok atlamıyorum. Uykuma da dikkat ediyorum."

Telefonda konuşan kadın, o sırada kıkırdayarak oradan oraya koşturan çocuğa jestlerle dikkatli olmasını söyledi.

"Evin durumu nasıl, rahatın yerinde mi? Aldığın kirayla geçinebiliyor musun?"

"Evet, birinci kata bir giyim mağazası taşındı, ikinci kattaki yayınevi de kirayı zamanında ödemeye devam ediyor."

"Arada sırada dışarı çıkıyorsun değil mi? Tüm gün evde tıkılı kalma."

Koşarak kucağına atlayan çocuğun başını okşadı, anahatlarının belirginleştiğini yeni yeni fark etmeye başlamıştı.

"Eh işte..." dedi yarım ağızla. "Evde olunca daha rahatım."

"Yine de arada bir dışarı çıkıp temiz hava almalısın. Daha çok gençsin, hem çocuğun da yok. Dünya değişti, artık kimse dulsun diye başka erkeklerle görüşmeni yadırgamaz. Seyahate çık, insanlarla tanış..."

Çocuk, elindeki telefonu almak için uzanınca kadın başını iki yana salladı.

"Uslu dur bakalım. Annemle konuşuyorum."

"Hı? Ne dedin? Anlamadım."

"Yok bir şey, anne."

"Evde biri mi var?"

"Yoo. Benden başka kim olacak evde."

Annesi iç çekti.

"Ne olacak bu hâlin... Evde sürekli yalnızsın. Bir süre yanında kalayım diyorum ona da izin vermiyorsun..."

"Annee." Kadın annesinin sızlanmalarını yarıda kesti. "Ben hâlimden memnunum. Sadece biraz zamana ve dinlenmeye ihtiyacım var. Kendimi toparlayınca her şeyi yoluna sokacağım."

"Kaynanan sana baskı yapmıyor, değil mi?"

Annesinin sesi endişeli çıkmıştı.

"Her ne kadar dünya değişti desem de..."

"Öyle bir şey yok," diyerek annesinin lafını kesti yine. "Anne, çamaşırları kaynatıyorum da, şu an onları ocaktan indirmem gerekiyor. Seni daha sonra ararım."

"Tamam hadi kendine dikkat et. Ev işlerine çok kaptırma, arada sırada dışarı çık."

"Olur. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra çocuğa döndü. "Kaldık baş başa."

Çocuk koşturmayı bırakıp ona ışıl ışıl gülümsedi.

"Gezmeye gidelim mi?" diye sordu çocuğa. "Bu binanın dışına hiç çıkmadın, değil mi? Benimle beraber çıkmak

ister misin? Sadece sen ve ben, hı? Birlikte çok uzaklara gidelim."

Çocuk ciddiyetle kadının yüzüne baktı ve hiçbir şey söylemeden yavaşça başını iki yana salladı.

Aslında cevabını zaten biliyordu. Çocuk en başından beri bu evdeydi. Buradan dışarı çıkamazdı.

Çocukla birlikte olduğu müddetçe kadın da bu evden asla ayrılamayacaktı.

Dışarı çıkmamak o kadar da kötü sayılmaz, diye geçirdi içinden.

"Gel bakalım annene."

Kollarını açınca çocuk koşarak ona sarıldı, ağırlığı az kalsın kadını geriye düşüyordu.

Bodrumda ilk defa karşılaştıklarında soluk bir gölgeden ibaretti.

Oysa şimdi belirgin hatları vardı, vücut ısısı ve dokunuşu bile artık net bir şekilde hissediliyordu. Daha büyük, daha ağır ve daha görünürdü.

Bu gerçek, kadını gururlandırıyordu.

"Birlikte yaşayacağız, sadece sen ve ben," diye fısıldadı beyaz gölgeye sımsıkı sarılarak. "İkimiz sonsuza dek mutlu olacağız."

Sonra onun soluk alnına bir öpücük kondurdu. Issız beton binanın karanlık bodrumunda uzun zamandır annesini bekleyen küçük çocuğun izi, nihayet kavuştuğu kadına bakarken neşeyle gülümsüyordu.

RÜZGÂRIN VE KUMLARIN HÜKÜMDARI

0

Altın çarklardan yapılmış gemi, kum çölünün üzerinde süzülüyordu; binlerce, on binlerce çarkın her tıkırtısıyla dişlere vuran gün ışığı sayesinde gemi, tıpkı güneşin kendisi gibi göz alıcı bir ışık saçıyordu. Çarklarından akseden altın renkli parıltıların dalgalarıyla ve titreşen güneş ışığıyla çevrelenmiş bir hâlde gökyüzünde ihtişamla ışıldarken, sıcak havayı yara yara yavaşça ilerliyordu.

1

Altın geminin efendisi için hem ulu savaşçı hem de kudretli büyücü derlerdi. Kadim zamanlardan beri anlatılagelen hikâyeye göre çok, çok eskiden çöl kralı, ufkun ötesindeki altın renkli güneşe kadar uzanan toprakların hâkimi olabilmek için altın geminin efendisine savaş açmış ve aralarında

geçen son muharebede çöl kralı kılıcıyla düşmanının sol kolunu kesmişti.

Kopan kolundan kanlar fışkıran altın geminin efendisi, "Sen beni sakat bıraktın, ben de senin soyunu sakat bırakacağım! Kanımı kumlu çöllere akıttın, bundan böyle bu topraklara senin soyundan kim hükmederse o kişi huzur yüzü görmeyecek," diyerek çöl kralına lanet yağdırdı.

Ne var ki çöl kralı lanetlere inanmazdı. Altın geminin efendisi, altın çarklardan yapılmış atının sırtında, güneş ışığının dalgalandırdığı havayı yararak gemisine dönerken, arkasından onu izleyen çöl kralı zaferle gülümsüyordu. Geçtiği yerlerde kumlara damla damla kan izleri bırakmıştı. İzlerin, sıcak kumlar üstünde küçük alevler gibi kızışıp anında kuruduğunu gören çöl kralı, kötücül kahkahaları havada süzülen gemiden bile duyulsun diye gür sesle, göğsünü gere gere güldü.

2

Aradan çok geçmemişti ki çöl kralının bir oğlu oldu. Kör doğmuştu prens. Öfkeden köpüren kralın gazabı gökyüzünü delerken, kraliçe oğlunun durumuna o kadar üzüldü ki kederinden yataklara düştü ve kısa süre sonra da son nefesini verdi.

Annesiz kalan prens, hizmetkârlar ve uşaklar tarafından büyütüldü. Hizmetkârlar onunla en iyi şekilde ilgilendiler ama yürekleri her daim korkuyla doluydu. Kralları gazabın ta kendisiydi, prensleri ise bir lanetten ibaretti. Hem hizmetkârlar hem de uşaklar bu lanet ve gazaba uğrama-

mak için başları sürekli önde gezer, verilen emirleri itirazsız yerine getirirlerdi. Tam da bu yüzden prensi yedirirken, giydirirken ya da gece kucaklarında uyuturken kalplerinde sevginin zerresi olmazdı.

Çocuklar hayatta kalabilmek için etraflarında olup bitenleri kendi başlarına çözerler. Algıları sınırlıymış gibi görünse de insanların kendilerine karşı tutumunu ve onlara güvenip güvenmemeyi, yetişkinlere nazaran çok daha hızlı ve isabetli bir şekilde öğrenirler. Prens, güzel ve müreffeh bir ortamda; nazik, saygılı ama samimi olmayan insanların arasında büyüdü. Onun gözünde bu, dünyanın ve insanların olmazsa olmaz bir özelliğiydi.

3

Bebek prens zamanla bir çocuğa, sonra da delikanlıya dönüştü. Gözleri görmese de o, çöl kralının tek oğlu ve tahtın varisiydi. Oğlu yetişkinliğe eriştikten sonra çöl kralı, elçilerini uçsuz bucaksız çölün ötesindeki uzak çayırlara gönderdi. Elçiler çölü aşıp çayır kralının huzuruna çıktılar ve çöl krallığının veliaht prensi ile çayır krallığının prensesinin izdivacı için izin istediler.

Çayırların hükümdarı, çöl prensinin kör olduğunu bildiğinden başta itiraz etti. Ancak çölden gelen elçilerin getirdiği ipek ve mücevherler önüne serilince fikrini değiştirdi. Böylece çayır prensesi lanetli prensle evlenmek üzere, elçilerle birlikte çöle doğru yola koyuldu.

4

Düğünün üç ay sonra yapılmasına karar verildi. Çöl krallığının bütün hizmetkârları ve uşakları düğün hazırlıklarıyla o kadar meşguldüler ki başlarını bile kaşıyacak vakitleri yoktu. Çorak topraklardaki sessiz saray birdenbire canlanıvermişti âdeta.

Prens, çayır prensesini çok merak ediyor, aklında türlü sorular dönüyordu. Prenses kendisinin kör olduğunu biliyor muydu? Eğer biliyorsa evlenmeyi neden kabul etmişti? Bilmiyorsa bu gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Düğünden önce gelinle görüşmesini yasaklayan kadim geleneği kendi de biliyordu ama iş işten geçmeden prensesin nasıl biri olduğunu mutlaka öğrenmeliydi.

Prens küçük yaşlardan beri sarayın içindeki tüm kestirme yolları, geçitleri, hatta gizli koridorları ve girişleri bilirdi. Gözleri görmediği için hiç kimse onun bu yolları bildiğinden şüphelenmezdi, bu yüzden sarayda özgürce dolaşır, canının istediği her yere girip çıkardı. Işığın ulaşmadığı karanlık köşeler ya da zifiri geceler onun için sorun değildi, ne zaman isterse sarayın herhangi bir odasına gizlice girebiliyordu. Bir gece yarısı herkes uykudayken prensesin kaldığı iç odaya girdi.

Uyuyordu prenses. Bir süre öylece durup bu yabancı kadının nefes alışverişlerini dinledi.

Sonra prenses aniden gözlerini açtı. Bunu göremeyen prens hareketsizce ayakta dikilmeye devam ediyordu.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu prenses. "Bu saatte neden benim odamdasınız?"

Ani ses prensi ürkütmüştü ama hemen kendini toparladı ve, "Müstakbel eşimle tanışmaya geldim," diye karşılık verdi.

5

Prens parmaklarıyla dikkatli bir şekilde onun yüzüne dokunurken prenses gözlerini kapatıp hareketsizce bekledi. Tanımadığı bir adama ait parmakların yüzünde gezmesi onu hem utandırmış hem de iyi hissettirmişti. Yasak bir şey yapmanın içinde yarattığı his korkutucu ama aynı zamanda zevkli ve heyecan vericiydi. Parmakların her bir dokunuşunda yanaklarının biraz biraz kızardığını hissedebiliyordu.

Prens elini çektiğinde, prenses çoktan sırılsıklam âşık olmuştu. Ama bu aşkın sebebi prens miydi yoksa içindeki heyecan uyandıran duygular mı, kendi de bilmiyordu.

"Çok güzelsiniz," diye fısıldadı prens. "Keşke bu güzelliği görebilseydim. Müstakbel eşimin yüzünü bir kez olsun görebilmek için neler vermezdim."

Prensin gözlerinden iri yaşlar süzülmeye başladı.

"Ağlamayın lütfen," diyerek acısını azaltmaya çalıştı prenses. "Ne zaman isterseniz şimdiki gibi yüzüme dokunabilirsiniz. Ömrümün sonuna dek yanınızda olacağım."

"Bahtsız olan sadece ben değilim," dedi prens gözyaşları içinde. "Altın geminin efendisi soyumu lanetledi. Babam bu topraklarda hüküm sürdüğü müddetçe kanından doğan hiç kimse huzur yüzü görmeyecek."

"Ama neden?" dedi prenses şaşkın bir ifadeyle. "Böylesine korkunç bir şeyi nasıl yapar?"

"Çünkü hem savaşı hem de bir kolunu kaybetti," diye açıkladı prens. "Babam onu sakat bıraktı diye soyundan gelen herkesi sakat bırakacak bir lanet okudu."

Prensin gözleri tekrar doldu.

"Benimle evlenirsen çocuklarımız, hatta onların çocukları benimki gibi çürük bedenlere sahip olacak. Altın

geminin efendisi günün birinde topraklarımıza saldırırsa, sakat bir kralın yönettiği bu ülke kaçınılmaz bir şekilde dağılır."

Prenses, başı önde acı acı ağlayan prense sarılıp teselli etti onu. Omuzları, prensin gözyaşlarıyla sırılsıklam oldu.

Prens şafaktan önce odadan ayrıldı. Karanlıkta tek başına oturan prenses, aydınlanmakta olan puslu doğu göğüne dikti bakışlarını. Ufukta yükselen güneşin üzerinde aheste aheste süzülen altın çarklı gemiye bakarak verdi kararını.

Geminin efendisine gidip laneti kaldırtacaktı. Müstakbel kocası, doğacak çocukları ve çocuklarının çocukları için yapması gerekiyordu bunu.

6

Saraydan gizlice çıkmak kolay değildi. Sonuçta yakında evlenecek bir gelin, geleceğin kraliçesiydi o. Etrafı sürekli kadın hizmetkârlarla çevriliydi, odada yalnızken bile kapının hemen arkasında biri nöbet tutuyordu. Gece yarısı prens tekrar odasına geldiğinde, ondan tavsiye istedi.

"Sadece güzel değil, cesursunuz da!" dedi prens, hayranlığını belli ederek, "Saraydan çıkmanın bir yolunu biliyorum ama dışarı çıktıktan sonra altın gemiye kadar gidip efendisine meydan okumak kolay bir iş değil. Tüm bunları tek başınıza yapabilecek misiniz?"

"Yapmam gerek," diye soğukkanlılıkla cevapladı prenses. "Nihayetinde onunla savaşmaya gitmiyorum, sadece iyilik isteyen savunmasız bir kadınım. Bunun için bana zarar verecek değil ya."

"Bunu bilemeyiz. Çok gaddar biri o," derken hüzünlendi

yine prens. "Keşke görseydi gözlerim, o zaman sizinle gelebilirdim."

"Görebilseydiniz, altın geminin efendisine gitmeye de gerek kalmazdı," dedi prenses gülerek. "Olur da başaramazsam gücenmeyin bana n'olur."

Prens, prensesin yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı.

"Olur mu hiç öyle şey. Sırf benim için bu kadar büyük cesaret isteyen bir işe kalkışacağınız için minnettarım."

Prenses, "Bir şey daha," dedikten hemen sonra, "başarsam bile, düğünden önce saraydan kaçtığımı öğrenince kralımız çok öfkelenecek. Saraya dönüş yolunda bir ihtimal yakalanırsam eğer, beni bu topraklardan kovup memleketime geri gönderebilirler," diye ekledi.

"Bu konuda tasalanmayın. Benim için yaptıklarınıza karşılık sizi her daim koruyacağım. Evleneceğim kadınsınız, eşimsiniz siz benim."

Prenses cevap vermek yerine prensi dudaklarından öptü.

7

Prens onu sarayın arka kapısına kadar götürdü. Taş duvarın bir bölümü kırılmıştı, iki âşık bu açıklığın önünde bir kez daha tutkuyla öpüşüp kucaklaştılar.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldadı prenses.

"Sağ salim geri dönmenizi diliyorum."

Prenses dikkatle eğilerek açıklıktan taş duvarın ötesine geçti. Arkasını dönüp saraya doğru bir bakış attıktan sonra gözlerini ayın ve yıldızların görünmediği gökte soğuk soğuk parıldayan devasa gemiye çevirdi ve ona doğru ilerlemeye başladı.

8

Acıması yoktu kavurucu güneşin. Çayırlarda doğup büyüyen prenses, sıcak kumlarda uzun süre yürümeye alışık değildi. Bitkin düşmüştü şimdiden. Yakıcı kumların üzerinde oturup dinlense bile enerjisini yeterince toparlayamadığından altın gemiye ulaşması uzun zaman aldı.

Havada süzülen geminin tam altına varınca, gölgesinde biraz soluklandı. Kızgın kumlar ve hava hâlâ sıcaktı ama tepesindeki geminin gölgesinde az da olsa serinleyebilmişti. Saraydan ayrıldıktan sonra katettiği uzun yolda rastladığı ilk gölgelikti üstelik.

Dinlenip güç toplayan prenses, gemiye nasıl bineceğine kafa yormaya başladı. Altın gemi havada usul usul salınıyordu, etrafında ne bir çapa vardı ne de zincir, hiçbir şey yoktu. Çaresizce oraya buraya bakındığı sırada görkemli geminin aniden harekete geçip ufukta kaybolacağından korkuyordu.

Tam o anda altın çarklar yüksek tıkırtılar eşliğinde dönmeye başladı.

Çarkların arasından altın bir merdiven iniyordu.

Prenses bu manzarayı şaşkınlıkla izlerken, uzun merdiven yere kadar inip kumlara değdi.

Ayağa kalkıp gölgenin sınırına ilerledi ve merdiveni tırmanmaya başladı. Güneşte ânında ısınan merdiven öyle sıcaktı ki prensesin yumuşacık avuç içleri her dokunuşunda yanıyordu sanki. Dişini sıkarak basamakları birer birer çıktı.

Son basamağı da çıkıp nihayet güverteye adımını attığı anda dört bir yandan yankılanan alçak ama tok ve gizemli bir ses duydu.

"Çayırların prensesi, Zamanın ve Rüzgârın Gemisi'nde ne işin var?"

Prenses bakışlarını kaldırdı.

Altın geminin efendisi tam önünde duruyordu.

9

Altın geminin efendisi altın zırh giymiyordu, çarklardan oluşan bir yüzü yoktu ve vücudu kumdan değildi; prensesin hayalindeki kişinin aksine tamamen sıradan bir adam gibi görünüyordu. Bronzlaşmış teni bakır renginde, rüzgâr ve güneşten sararmış saçları kum renginde, alev alev yanan gözleriyse altın rengindeydi. Prensin dediği gibi sol kolu yoktu, bu yüzden her esintide güneşte solmuş kıyafetinin beyaz kolu hafif hafif sallanıyordu.

"Zamanın ve Rüzgârın Gemisi'nde ne işin var?" diye tekrarladı sorusunu.

Dış görünüşü normaldi ama sesi bir insanınkine hiç benzemiyordu. Daha çok, devasa bir canavarın mağarada yankılanan ayak sesleri ya da çayırları yarıp geçen yer sarsıntısı gibiydi.

"Laneti..." diye başladı konuşmaya prenses ama tam o anda rüzgâr esmeye başladı.

Sıcak rüzgâr ve uçuşan kumlar yüzünden bir süreliğine sözlerine ara vermek zorunda kaldı. Önünü bile göremiyordu.

Rüzgâr en ufak bir dinme belirtisi göstermeyince, "Laneti kaldırmanı istemeye geldim!" diye avazı çıktığı kadar haykırdı. "Lütfen çöl kralının üzerindeki laneti kaldırın!"

"Ne laneti?"

Altın geminin efendisinin sesi kum fırtınasında bile net bir şekilde duyulabiliyordu. Ağzını her açışında rüzgâr bile titriyordu âdeta.

"Prensin gözlerini iyileştirin! Doğacak çocukları da, torunları da sağlıklı yaşasın!"

Aniden duruverdi rüzgâr.

Altın geminin efendisi, "Bunu neden yapayım?" diye sordu sakince.

Bu kısa soru dudaklarından döküldüğü anda prenses, ayaklarının altındaki altın güvertenin ve aşağıdaki çöl kumlarının sarsıldığını hissetti. Tüm bedeni korkuyla titredi.

Bir kez daha cesaretini toplayıp tüm gücüyle, "Savaşı kaybettiniz diye birini lanetlemek korkaklıktır!" diye bağırdı. "Yenilgiyi kabul edin ve laneti kaldırın lütfen. Prensle yakında evleneceğim, doğacak çocukları aynı zamanda benim çocuklarım olacak."

"Onu lanetlemedim, insanları lanetlemem ben."

"Yalan söylüyorsunuz!" Prensesin kafası karışmıştı. "Madem öyle, prens neden doğduğundan beri kör?"

Altın geminin efendisi, "Gerçek senin bildiğin gibi değil, prenses," dedikten sonra tane tane açıklamaya başladı. "Onlar savaş çıkardıkları için lanetlendiler. Ufuktan güneşe ve aya kadar uzanan gökyüzü, insanların üzerinde egemenlik kuramayacağı bir yerdir. Gemim zamanın başlangıcından beri gökte huzur içinde yol aldı. Ta ki gözlerini altın bürümüş çöl kralı bize saldırana dek. Güneşe uzun süre bakan kör olur. Çöl kralı, kılıcını güneşe sallamak gibi aptalca bir hata yaptı ve şimdi oğlu, babasının günahlarının bedelini ödüyor."

"Yalvarırım kaldırın laneti!" diye bağırdı prenses. "Ya da en azından onu nasıl kaldıracağımı öğretin. Babasının günahları yüzünden yeterince acı çekti zaten. Eminim ki, kral olduğunda doğacak çocukları uğruna bile asla kimseye savaş açmayacak. Size bunun için söz verebilirim, yeter ki laneti kaldırın!"

Altın geminin efendisi hafifçe iç çekince prenses altın güvertenin bir kez daha sarsıldığını hissetti.

"Pekâlâ," diye usulca cevapladı altın geminin efendisi. "Çöle yağmur yağdığında kör balığı denize bırak. O zaman prensin üzerindeki lanet kalkacak."

Prenses bunun ne anlama geldiğini sorma fırsatı bulamadan, altın geminin efendisi sözlerine bir şey daha ekledi.

"İnsanlar göründüğünden farklıdır, prenses. Lanet kalksa bile onunla evlenemeyeceksin."

Sonra elini kaldırıp sinek kovar gibi hafifçe salladı.

Prenses bir anda kendini havada süzülürken buldu. Tüy misali aheste aheste salındıktan sonra çölün kumlu zeminine yumuşak bir iniş yaptı.

10

Prenses çölde uzun süre dolandı.

İndirildiği yer, merdivenle gemiye çıktığı yerden farklıydı. Ömrü çayırlarda geçtiğinden daha çocukken bile ayın, güneşin ve yıldızların şekline bakarak yönünü bulabiliyordu. Bu sayede sarayın nerede olduğunu az çok tahmin edebilmesi gerekirdi. Oysa şimdi dört bir tarafı salt kumla çevriliydi ve ne zaman rüzgâr esse kumullar şekil değiştiriyordu, ki prenses için fazlasıyla sıradışı bir durumdu bu. Doğup büyüdüğü çayırlarda rüzgâr ne kadar eserse essin çimenlerin, ağaçların ya da ufkun görüntüsü değişmezdi. Bu kumlu arazide saraya ne kadar sürede varacağını kestirmesi mümkün değildi. Tek yapabildiği, güneşe bakarak güneybatıyı bulduktan sonra o yöne, sarayın olduğu yöne doğru aralıksız yürümekti.

Ne kadar düşünürse düşünsün, kör balığın ne anlama geldiğini ya da çölün ortasında denizi nasıl bulacağını çözemedi. Yürümekten o kadar yorulmuştu ki çok geçmeden balıkla ilgili düşünceler aklından uçup gitti.

Saraydan ayrılırken yanına biraz su ve kuru meyve almıştı ama gemiye giderken yolda hepsi bitmişti. Kumullar aralıksız şekil değiştirmeye devam ederken, prenses saraya dönemeden kumlarda ölüp gideceğine emindi artık.

11

Çölde geceler soğuktu. Gün boyu esen rüzgâr hava kararıktan sonra da durmak bilmedi. Prenses, biraz olsun dinlenebilmek için yere oturduğunda rüzgârın taşıdığı kumullar önünden arkasından tehdit edercesine sinsi sinsi ona yaklaşıyordu. Kuma gömülmemek için tekrar ayağa kalkıp yürümeye devam etmesi gerekiyordu.

Ruhsuz ve mekanik bir şekilde bacaklarını hareket ettiriyor, attığı her adımda ayakları büsbütün kuma batıyordu.

Çayırlar gözünde tütüyordu. Kumların önünü kapatmadığı, düz ve açık ufku özlemişti. Çorak toprakları, bu topraklarda büyüyen çalıları ve kısa otları yeniden görmek için yanıp tutuşuyor, geniş ve sert arazide at koşturduğu günlerin hasretini çekiyordu. Atın toynaklarını vurduğu sert topr...

Derken ayağı aniden sert bir şeye takıldı.

Yüzü yumuşak kumlara gömülen prenses bir süre kumda debelendikten sonra öksüre öksüre ayağa kalkmayı başardı. Gözkapaklarını kaplayan kumu silkeleyip ağzına girenleri tükürdü, sonra arkasına dönerek ayağına takılan sert şeye baktı.

Büyük, bodur bir nesneye benziyordu.

Çölde dolanıp durduğu bunca zaman boyunca ayağına

tek bir şey bile takılmamıştı. Bir kısmı hâlâ kumların altında olan nesnenin yanına çöktü ve etrafını kazmaya başladı.

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Prenses kazdığı yerin altından ne çıkacağını bilmeden ellerini cansız cansız hareket ettiriyordu. Açtı, susamıştı ve üşüyordu ama susuzluk en dayanılmazıydı. Suyu kıt ve kurak bir yerde büyüse de prenses olduğu için sudan yoksun kalmanın ne kadar acı verici olduğunu hiçbir zaman deneyimlemek zorunda kalmamıştı. Susuzluğu öyle bir raddeye gelmişti ki neredeyse kumu avuçlayıp içecekti.

Kumu içmek... Bu düşünceyle avuçlarına aldığı kumu tam ağzına yaklaştırmıştı ki birden kendine geldi.

12

Ağlıyordu. Dili damağı kurumuş, bedeninde bir damla su kalmamıştı ama ne tuhaftır ki gözyaşları hâlâ akabiliyordu. Kumdan çıkardığı sert nesneye başını yaslayıp ağladıkça ağladı. Korkuyordu, üşümüştü. Çölde ölüp gidecekti. Birkaç saat sonra doğacak güneşi, havanın aydınlanışını göremeyecekti. Sonsuza dek sarayında onu bekleyecek kör prensine, çayırlara, anne ve babasına asla kavuşamayacaktı. Burada ölüp kumlara gömülecek, cesedini hiç kimse bulamayacaktı. Bu düşünce yüreğini parçaladı, iç çekişleri feryada dönüştü. Ne olduğunu bilmediği nesneye alnını dayayıp kederle haykırdı.

Alnını yasladığı nesne gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

Gece göğünün altında hiç durmadan ağladı.

Sonra nesne hareket etmeye başladı.

Neye uğradığını şaşıran prensesin gözyaşları anında dindi.

Devasa bir balık kumda çırpınıyordu.

Prenses o kadar korkmuştu ki geri geri çekilmek isterken kalçasının üzerine düştü.

Kumdan çıkardığı şey bir balığın başıydı. Ayın loş ışığına rağmen balığın gözündeki zarımsı beyaz tabakayı net bir şekilde seçebiliyordu.

Çöle yağmur yağdığında kör balığı denize bırak.

Prensesin zihninde şimşekler çaktı. Hemen çırpınan balığın geri kalanını kumdan çıkarmaya koyuldu.

İnanılmaz bir gayretle kumu kazdı. Balığın önce solungaçları göründü sonra sırt yüzgeci ve gövdesi çıktı ortaya. Kuyruğuna kadar kazdıktan sonra prenses çok dikkatli bir şekilde balığın gözüne dokundu. Parmak ucunun dokunuşuyla birlikte gözü kaplayan sert ve ince zar düştü.

Tam o anda devasa balık, kuyruğunu genişçe salladı ve sıçrayarak üzerine yıldızlar serpiştirilmiş soğuk gece göğüne doğru yükseldi. Aynı anda, cam gibi berrak göğü yaran bir gürleme duyuldu.

Hemen ardından yağmur başladı.

Balığın yardığı gece göğünden sular dökülüyordu. Prenses ayağa kalktı. Dökülen soğuk ve temiz su tüm bedenini ıslatmıştı. Ağzını göğe açıp sudan kana kana içmeye başladı. Susuzluğunu giderdiği hâlde durmak istemiyor, kollarını yukarı uzatarak neşeyle dans ediyordu

Kör balık uçsuz bucaksız denize dönmüş, çöle yağmur yağmıştı.

Prenses sevinçten havalara uçuyordu. Zihninde ne ölüm korkusu kalmıştı ne de memleket hasreti. O kadar mutluydu ki bir an için kim olduğunu, çölde ne yaptığını bile unuttu.

Uyandığında sarayın kapıları karşısındaydı.

13

Saraya tam bir bayram havası hâkimdi. Avluda kutlama yapılıyordu.

Kapının önünde toplanan askerler neşe içinde yiyip içerken bir yandan da, "Lanet kalktı! Prensin gözleri açıldı!" diye haykırıyorlardı. "Tanrı, inayetiyle laneti kaldırdı çünkü günahkâr büyücüyü cezalandırmanın vakti geldi!"

Duydukları prensesi dehşete düşürmüştü. Kalabalığı yararak sarayın ana binasına yaklaştığında, kralın balkonda konuşma yaptığını gördü.

"... Büyücünün hakkından geldiğimizde altın gemi bizim olacak! İçindeki hazinelerin hepsini ele geçireceğiz ve uçan gemiyle ufkun ötesinde daha geniş toprakları fethedeceğiz!"

Hemen ardından, yanında duran prens artık görebilen gözlerini irice açarak, "Bütün altınlar bizim! Dünya bizim!" diye haykırdı.

Askerler, soylular ve hizmetkârlar hep bir ağızdan tezahürata başladılar. Nidaları avlunun dört bir yanında çınlıyordu.

Prensesin yüreğini büyük bir korku kapladı.

"Altın geminin efendisinin söyledikleri doğru muydu?" diye sordu balkondaki prense. "Savaş, ufkun ötesindeki toprakları fethetmek için değil de altın sevdanız yüzünden mi başlamıştı?"

Saraya bir anda sessizlik çöktü. Balkonun altında toplanan herkes bakışlarını prensese çevirmişti.

Şaşkınlığını üzerinden atan prens, prensesi göstererek, "Yakalayın onu!" diye bağırdı. "Büyücü tarafından baştan çıkarılmış bir cadı bu! Yakalayın!"

Prensin emriyle askerler kadehlerini fırlatıp prensese doğru koşmaya başladılar.

Prenses kaçmaya çalıştı ama etrafı çoktan kuşatılmıştı, ikinci adımını bile atamadan yakalanıverdi.

Prens, askerlerin elinden kurtulmaya çalışan prensese bakarak, "Cadı! Vatan haini! Yüce kralımızın adına leke sürmek için iftira atıyor!" diye bağırdı. "Öldürün onu!"

Emri alan askerler kılıç ve mızraklarını prensese yöneltti.

Prenses başını kaldırıp balkona bakınca prensle göz göze geldi. Nutku tutulmuştu sanki, ne itiraz edebiliyor ne de merhamet dileyebiliyordu.

Prensin yüzünde hiçbir ifade yoktu, ışıltısına kavuşan gözleri inanılmaz derecede soğuktu. Kayıtsızca kendisine bakarak ölüm emrini veren bu acımasız kişi, bir zamanlar omzunda gözyaşı döken prens olamazdı.

Askerler kılıçlarını boynuna dayayınca prenses korkuyla yumdu gözlerini.

Tam o sırada rüzgâr esmeye başladı.

14

Sarayı çevreleyen kum fırtınası yüzünden kimse gözünü açamıyor, nefes bile alamıyordu. Kum ve toz ağızlarına, burunlarına, hatta kulaklarına dolmuştu. Prensesi kuşatan askerler refleksle kılıç ve mızraklarını bıraktı. Kimi kollarıyla yüzünü korumaya çalışıyor, kimi ağzını kapatıyor kimi de öksürüyordu.

Sonra bir gümbürtü koptu. Birkaç kişinin çığlığı duyuldu. Prenses yüzüne kapattığı ellerinin arasından, kumlarla sarılmış saray balkonunun çöküşünü izliyordu. Balkonla birlikte yere düşen kralla prens, taş ve toprak yığınlarının altında kaldı.

Ardından yer sarsılmaya başladı. Prenses aşağı bakınca uçsuz bucaksız kumun yarıldığını gördü. Ayaklarının altındaki zemin çöktüğünde çığlık atmaya bile fırsat bulamadan kendini havada süzülürken buldu. Dört bir yandan tanıdık bir tıkırtı duyuluyordu. Daha önce onu güneşten koruyan gölge tekrar üzerine düşmüştü.

Altın çarklı gemi yıkılan sarayın üzerinde aheste aheste ilerliyordu.

15

Saray yerle bir olmuş, taş üstünde taş kalmamıştı. Prenses bir kez daha altın geminin güvertesinde durmuş, toz ve kum bulutunun içindeki enkaza bakıyordu.

Güvertede alçak bir ses duyuldu.

"Senin suçun değil, prenses. Lanet kaldırılabilir ama açgözlülüğün kör ettiği gözleri açmanın hiçbir yolu yoktur. Her daim savaş çıkarmaya hazırdır onlar."

Prenses dalgın dalgın başını salladı. Zihni aşağıdaki toz bulutu gibi bulanıklaştığından düzgün düşünemiyordu.

Soğuk ve nemli bir şey eline değince irkilerek başını çevirdi.

Altın geminin efendisi ona bir bardak su uzatmıştı. Bardak prensesin avucundan daha küçüktü. Etraflarında esen kavurucu çöl rüzgârına rağmen su o kadar soğuktu ki bardağın dış yüzeyinde damlacıklar oluşmuştu.

Prenses bardağı dikkatle alıp dudaklarına götürdü. Buz gibi su, ağzından tüm bedenine aktı.

Bardak küçücüktü ama içindeki su sonsuzluk gibi hiç tükenmiyordu. Sanki yıllardır böylesine ferahlatıcı bir su tatmamış gibi kana kana içti.

Ses bir kez daha nazikçe çınladı.

"Burada kal, prenses. Birlikte rüzgâra ve kumlara hükmederek zamanın ufkuna yelken açalım. Güneş ve ay parçalanıp yok olana dek, yıldızlara ve bulutlara uzanan bu uçsuz bucaksız âlemdeki her şey senin emrine amade olsun."

Prenses elindeki bardağa baktı. Doyasıya içtiği hâlde ufak bardak yine suyla doldu, yüzeyinde damlacıklar belirdi ve ferahlatıcı soğukluğu avucuna yayıldı.

"İnsan olarak yaşamak istiyorum," diye cevapladı sonunda. "Kendim gibi biriyle tanışmak, sevmek ve sevilmek, çocuk sahibi olmak istiyorum. Çocuklarımın büyüdüğünü, kendi eşlerini bulduklarını, torunlarımı yetiştirdiklerini görmek istiyorum. Böyle bir hayat hayalimdeki."

"Böyle bir hayatın sonunda ölüm vardır," dedi Rüzgârın ve Kumların Hükümdarı.

Prenses başını yukarı aşağı salladı. "Biliyorum ama ölüm gelene kadar yaşanacak bir ömür de var."

Altın geminin efendisi bu kez, "Öyleyse insan olarak yaşadığın ömrün sona erince gel bana," diye önerdi. "Sana insan hayatı veremem ama bunun yerine insanların bilmediği barışı ve sonsuzluğu vadediyorum."

Prenses gülümseyerek başıyla onayladı. Adamın içi boş sol kolu hareket ettiğinde, serin ve yumuşak bir esintinin sağ yanağını okşadığını hissetti.

Geminin dişlileri tıkırdaya tıkırdaya dönmeye başladı. Çarklardan yapılmış altın gemi gün ışığını alev gibi yansıtarak yönünü güneşe çevirdi ve kavurucu çöl göğünde prensesin vatanına, çayırlara doğru ağır ağır ilerledi.

VUSLAT

Bir aşk hikâyesidir bu.

Henüz yokken bir adımız,
Yaşamak isteyip istemediğimizi sormadı bize hiç kimse.
Beklediğim çok şey vardı,
Neyi istediğimi bile bilmezken.

Meydanın güney tarafına oturdum. Kışın her sokak başında satılan ucuz sıcak şarabım elimdeydi. Kırmızı şarabın tarçın, karanfil gibi baharatlarla kısık ateşte uzun süre ısıtılmasıyla hazırlanan Avrupa'ya özgü sıcak bir kış içeceğiydi bu. Uzun süre ısıtıldığı için şaraptaki alkolün bir kısmı uçsa da kaynatılmadığı müddetçe sarhoşluk hissi verecek kadar alkol barındırıyordu. Dondurucu soğukta bu sıcak içkiden yudumlamak başımı hafiften döndürmeye başlamıştı.

"Czy kogoś szukasz?" *(Birine mi bakmıştın?)*

Başımı çevirince bana gülümsediğini gördüm.

Kollarını açtı. Ayağa kalktım. Kucaklaştık. Her iki yanağımdan öptü. Alışık olmadığım bir şeydi ama ben de onu öptüm. Birini gördüğüme ne kadar sevinsem de bu şekilde selamlaşmak hep tuhaf gelir bana.

"Mogę?" (*Oturabilir miyim?*) diye sorarken yanımdaki sandalyeyi işaret etti.

Gülümseyerek başımı salladım.

"Wiedziałem, że będzieś. Czekałem na Ciebie," (*Biliyordum geleceğini. Seni bekliyordum.*) dedi.

Onunla uzun zaman önce meydanda tanışmıştım. Polonya'nın havası yazın sıcak ve yağışsızdı. Elimde soğuk içeceğimle gölgede oturuyordum. Sıkıntılı bir dönemden geçtiğimden bir süreliğine de olsa hayatın stresinden uzaklaşmak istemiştim.

İnsanlarla dolu gürültülü meydanda kulağıma çalan konuşmaların çoğu Lehçeden ziyade İngilizce ya da Almancaydı. Turistik bir şehirdi burası; o yüzden yazları şehir meydanının merkezindeki heykelin altında oturan on kişiden dokuzu yabancıydı ve ben de o yabancılardan biriydim. Diğerleri gibi heykelin altında bir kafenin açık alanında oturmuş, kaldırım taşlarını ısıtan güneşi izliyordum.

Derken yaşlı bir adam gördüm.

İlk başta gözüme çarpan bir tarafı olmamıştı. Az önce de söylediğim gibi, meydan insanlarla doluydu. Fotoğraf çeken, birasını yudumlayan, telefonda konuşan ya da sohbet eden onlarca turistin her biri ânın tadını çıkarmakla meşguldü. Kimisinin hareketleri hızlı kimisininki yavaştı, hiç hareket etmeden duranlar da vardı. Bazıları yanında köpeğini bazılarıysa çocuğunu getirmişti. Demem o ki, bu kalabalığın arasında alışılmışın dışında davranışlar sergileyen birini fark etmek kolay değildi.

O sırada ihtiyarın gözüme çarpmasındaki birinci sebep, dikkat çekici bir şekilde topallamasıydı. İkinci sebep, topal olduğu hâlde şaşırtıcı bir hızla hareket etmesiydi. Onu izlemeye devam etmemdeki üçüncü sebep ise, sadece tek yöne

yürüyor oluşuydu. Burada küçük bir açıklama yapmam gerekiyor sanırım.

Aşağı yukarı kare şeklindeki bu meydanın ortasında, Polonya'nın milli şairi addedilen ve 19. yüzyıl romantizmini benimsemiş edebiyatçılarından birinin heykeli bulunuyordu. Merkezden dışa doğru uzanan küçük ara sokaklar meydan boyunca uzanan caddeyi böldüğü için buraya tam bir kare demek mümkün değildi. Kuzeyde, yani şair heykelinin baktığı tarafta sıralanan hediyelik eşya dükkânlarıyla; batıda, heykelin biraz uzağında kalan saat kulesiyle; doğu ve güneyinde yer alan üstü açık kafeleri, barları ve restoranlarıyla Avrupa'ya özgü tarihi meydanlardandı burası. Bense sırtı bana dönük olan heykelin altında güneye bakacak şekilde oturuyordum.

İhtiyar solumda belirip sağıma doğru düz bir şekilde ilerledi. Şaşırtıcı bir hızla topallaya topallaya sağdaki caddeyi geçerek ara sokakların birinde gözden kayboldu. Aradan daha beş dakika bile geçmemişti ki solumda tıpkı az önceki gibi belirip tekrar sağa ilerledi. Yine şaşırtıcı bir hızla topallayarak sağdaki caddeyi geçip aynı ara sokakta bir kez daha gözden kayboldu ve yaklaşık beş dakika sonra tekrar solumda belirdi. Dudaklarını hafifçe ısırmış, gözleri irice açıktı, yüzünde ne yapacağını bilmeyen birinin ifadesi vardı. Sakat ayağını azimle hareket ettirerek, meydanın doğusundan batısına doğru düz bir çizgide önümden geçip duruyordu.

Meydan epey büyüktü. İhtiyarın topal adımlarıyla meydanı bir uçtan diğer uca katetmesi on beş ila yirmi dakika sürüyordu. Bu durumda, benim bilmediğim bir kestirmeden geçerek yolu kısalttığını varsaysak bile, başlangıç noktasına dönmesi en az yirmi dakikasını almalıydı ama her nasılsa gözden kayboluşunun üzerinden beş dakika bile geçmeden solumda yeniden beliriveriyordu. Ardından yine inanılmaz

bir hızla topallayarak meydanın bir ucundan diğer ucuna ilerliyor, aynı yerde tekrar tekrar kaybolup beliriyordu.

"Pani teżwidzi?" (*Siz de gördünüz değil mi?*)

İrkilerek başımı çevirdim. Sırtı öğlen güneşine dönük şekilde ayakta dikilen adam, oturduğum yerden gözüme bir an için dev gibi göründü.

"Mogę?" (*Oturabilir miyim?*) diye sordu yanımdaki sandalyeyi işaret ederek.

Karşılık olarak sadece kafa salladım. Açıkçası, hiç durmadan aynı yolu yürüyen ihtiyar yüzünden zaten şaşkındım, bir de üstüne aniden ortaya çıkan bu dev eklenince, sorusuna cevap vermek için ağzımı açmaya güç bulamamıştım.

Adam yanıma oturdu.

Sonraki bir saat boyunca tek kelime etmeden ihtiyarı izledik. Bu süre içinde ihtiyar hiç yorulmaksızın, az önceki gibi aynı yönde topallaya topallaya yürümeye devam etti.

Adamla yan yana oturmuş, sessizce onu gözlemlerken başka bir tuhaflık daha fark ettim. Yaz ortasındaydık ama ihtiyarın üzerinde uzun siyah bir pantolon ve uzun kollu, bol, haki renkli bir ceket vardı. Ceketinin altına da gömlek mi yoksa kazak mı olduğunu anlayamadığım kahverengi bir kıyafet giymişti. Yakıcı güneşin altında bir saatten fazla yüksek tempoda yürümesine rağmen hiç de yorgun ya da sıcaktan bunalmış görünmüyordu. Oturduğum yerden göremediğimden terleyip terlemediğini anlayamıyordum ama terini silmek gibi bir harekette hiç bulunmamıştı. Ne kadar dikkatli izlersem izleyeyim onun nereye gitmeye çalıştığını ya da başlangıç noktasına nasıl bu kadar çabuk dönebildiğini çözememiştim.

Yanımdaki adam, "Przypomina mi o dziadku," (*Bana dedemi hatırlatıyor.*) diye mırıldanınca bakışlarımı ona çevirdim.

"He reminds me of my grandfather." Söylediklerini İngilizce olarak tekrarladı.

Polonyalıların çoğu, turistlerin Lehçe anlayabileceğini düşünmezler. Onun kim olduğunu, benimle neden konuştuğunu ya da ihtiyarın kim olduğunu bilemediğimden söylediklerini duymazdan gelmeye karar verdim.

Cevap vermeyişimi umursamıyor gibiydi.

"He was lost, my grandfather."

İngilizce olarak dedesinin öldüğünü söyledikten sonra parmağıyla ihtiyarı gösterdi.

"Just like him." (*Tıpkı onun gibi.*)

Bakışlarımı işaret ettiği yöne çevirdim.

İhtiyar orada değildi. Telaşla ayağa kalkıp etrafa bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim.

"Wróci," (*Geri dönecek.*) diye mırıldandı adam. "Zawsze wraca:" (*Her zaman geri döner.*)

Ayağa kalkıp başıyla beni selamladıktan sonra yanımdan uzaklaştı.

Adamla tekrar karşılaştığım sırada kütüphanedeydim.

Yüksek lisansımın son yılıydı, bitirme tezim hakkında araştırma yapmak için Polonya'daki bir kütüphaneye gitmiştim. Üniversitem bir miktar maddi destek sağlamıştı ama bu para uçak biletimi bile karşılamaya yetmemişti. Barınma, yemek ve şehir içi ulaşım masraflarını ve hatta kütüphanede aldığım fotokopilerin ücretini cebimden ödemek zorunda kaldım. Üstelik bunca masrafın sonucunda işime yarar bir kaynak bulabileceğimden bile emin değildim. Her şeye rağmen başladığım işi bitirmem gerekiyordu ve bunun için yapabileceğim en iyi şeyse kütüphaneden kitap ödünç almaktı.

Doğu Avrupa'daki çoğu kütüphane gibi, ziyaret ettiğim üniversite kütüphanesi de kapalıydı. İhtiyacınız olan ma-

teryallerin numaralarını bulup her biri için ayrı başvuru formu doldurduğunuzda kütüphaneci sizin için raflardan istediğiniz kitapları bulup getiriyordu. Formları doldurduktan sonra görevlinin masasına gittiğimde karşımdaki kişinin geçen sefer karşılaştığım adam olduğunu gördüm.

İkimizin ağzından da birbirimizi tanıdığımızı belirten tek kelime çıkmadı. Adam uzattığım formları alıp sayfalara tek tek göz attı ve iki saat sonra geri gelmemi söyledi. Başımı sallayıp daha fazla materyal bulmak üzere yerime döndüm.

İki saat sonra masasına gittiğimde adam bir yığın kitap uzatarak, "Więc pani mowi po polsku?" (*Demek Lehçe biliyorsun?*) dedi.

Bu soruyu o kadar çok duymuştum ki...

"Tak," (*Evet.*) diyerek kısaca cevapladım.

Adam kollarımdaki kitap yığınına bakarak başka bir soru sordu.

"Druga wojna światowa?" (*İkinci Dünya Savaşı mı?*)

Kucağımdaki yığını devirmemek için çenemle desteklerken güçlükle ayakta durduğumdan adama cevap veremedim. O da başka soru sormadı. Kitaplarla birlikte dikkatlice arkamı dönüp yerime geçtim.

Çok sonraları benimle ilgilenme sebebinin ihtiyarı görebilmem ve İkinci Dünya Savaşı'nı araştırmam olduğunu itiraf etti. Aslında öyle olduğunu tahmin etmiştim. Muhtemelen ırksal merakı da vardı ama o kadarını sormadım.

Oradayken gündüzleri kütüphanede kitap okur, akşamları meydana gidip hafif bir şeyler atıştırır, bir yandan da insanları izlerdim. O zamanlar Polonya'da her şey inanılmaz derecede ucuzdu, restoranda değil de sokak satıcılarından aldığım yemeğimi üstü açık bir kafede sipariş

verdiğim içecek eşliğinde yediğim müddetçe, beş parasız hâlimle bile şehrin en turistik merkezinde karnımı doyurabiliyordum. Bir elimde maden suyum diğerinde sandviçimle yoldan geçip giden insanları ve meydanda dolaşan turistik faytonları seyrederken geleceği düşünmemeye çalışırdım. Önümde parlak bir geleceğim olduğuna inancım yoktu. Geçimimi sağlayabileceğimden bile kuşkuluydum. Benim için bir dakika öncesi şimdiden, şimdi ise gelecekten daha iyiydi. Belki de ileride bu günleri hatırladığımda, kaygısızca oturmuş ağır ağır batan güneşi izlediğim zamanları özleyeceğimi düşünür ve ânın tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışırdım.

Kütüphanede geçen bir günün ardından her zamanki gibi meydana gitmiştim. Kafede boş masa bulmak için etrafa bakınıyordum ki onunla tekrar karşılaştım.

"Piwo?" (*Bira?*) diye sordu kısaca.

Bir anlık tereddütten sonra başımı sallayarak teklifini kabul ettim.

O akşamdan beri ne zaman meydana gitsem onunla karşılaşmaya başladım. Hatta izinli olduğu günler bile meydana erkenden gidip beni beklerdi. Birlikte yediğimiz hafif bir akşam yemeğinin yanında genellikle o bira içer, bense kahve ya da maden suyu sipariş ederdim.

İhtiyarı bir daha görmemiştim.

"Kiedyświróci tu," (*Bir gün buraya dönecek.*) dediğinde güldüm.

"Buradaki üniversitelerden birinde yayımlanan Lehçe ders kitabının başlığı değil mi bu?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı gülümseyerek.

Kiedyś wrócisz tu (*Bir Gün Buraya Döneceksin*), kitabın orijinal adı buydu. Geri döneceğime pek inanmıyordum.

Burayı seviyordum ama hayatta böyle fırsatlar insanın ayağına o kadar sık gelmez, hem zaten gerçek ile gerçekdışı arasında gidip gelerek yaşamaya sonsuza kadar devam edemezdim.

Evine davet ettiğinde belki de bu yüzden kabul ettim.

... Bir dilek hakkım olsaydı
Bilemezdim ne isteyeceğimi
Hangisini dilemeli
Kötü anları mı yoksa güzel olanları mı...

Benden kendisini bağlamamı istedi. Araç, yöntem ya da pozisyonu zaman zaman biraz farklılık gösterse de isteklerini her defasında ayrıntılı bir şekilde açıklardı.

Beni bağlamak değil, benim onu bağlamamı istemiş ve bunu o kadar önemli bir şeymiş gibi söylemişti ki hiçbir soru sormadan dileğini yerine getirmiştim. O zamana dek kimseyi bağlamadığımdan düğüm atma konusunda hâliyle beceriksizdim ama o büyük bir sabırla defalarca nasıl bağlamam gerektiğini açıklamış, istediği gibi olunca da bana teşekkür etmişti.

Hazdan ziyade bir tür saplantıydı bu. Kafasında sabit bir senaryo vardı ve ancak hem kendisi hem de karşısındaki (yani ben) senaryoya harfi harfine uygun hareket ettiğinde içi rahat ediyordu. Olur da en ufak bir hareketim senaryonun dışına çıksa çok endişelenir, her şey tam istediği gibi gerçekleşene dek tekrar tekrar düzelttirirdi. Sorun şu ki, bu senaryo ona aitti, yani benim içeriğini bilmem mümkün değildi.

Görünüşte ben bağlayan, o ise bağlanandı ama gerçekte emirleri veren o, senaryoya uygun şekilde emirleri yerine getiren bendim. Kendi de hayali bir senaryoyu gerçekleş-

tirdiğinin farkında olmadığından her hareketimi "doğru" ya da "yanlış" diye tanımlardı. Oysa teorik olarak sevgiliyi yatağa bağlamanın yanlışı doğrusu yoktur. Onun bu konudaki öznel yargı kriterlerini pek anlayamadığımdan epey sıkıntı çekerdim. Sabırla tekrar tekrar açıklar veya daha basit şekilde ifade etmeye çalışırdı, o böyle yaptıkça kendimi aptal gibi hissederdim. "Yanlış"larıma kızmazdı ama o anda gözlerinde beliren endişe ve huzursuzluk kendimi daha da beceriksiz ve işe yaramaz hissetmeme sebep olurdu.

Moralimin bozulduğunu fark ettiğindeyse özür dilerdi.

"Bunun hoş bir şey olmadığını biliyorum. Tuhaflığının farkındayım. Benim için biraz daha dayan."

Onu bağlamayı rahatsız edici ya da tuhaf bulmazdım. Ne de olsa dünya çeşit çeşit zevklerle doluydu, kabullenemeseydim daha en başından orayı terk ederdim. Ondan hoşlanıyordum, onun için önemli olan bir şeyi elimden geldiğince iyi bir şekilde yapmak istiyordum, bunu başarabilmem için de resmin bütününü ve zihninde sakladığı senaryoyu anlamam gerekiyordu.

Senaryonun içeriğini az da olsa anlayabilmem epey zaman almıştı. Evi, Korelilerin tabiriyle "tek göz oda"ydı. Küçük ve dar olsa da tavanı epey yüksekti, ayrıca gökyüzüne bakan bir penceresi vardı. Ardında gece göğünün göründüğü bu pencereye yansıyan kendime ve onun bağlı vücuduna bakarken, "Ne kadar güzel," diye mırıldanışına dalgın dalgın kafa salladım.

Oysa bu manzara, güzelliğini değerlendiremeyeceğim kadar gerçekdışı geliyordu bana. Polonya, bağlı adam ve ben.

Sonra bana dedesinden bahsetti.

*

On bir yaşına bastığı yaz, dedesiyle yaşamaya başlamıştı. Dedesi toplama kampından sağ kurtulanlardandı. Naziler, içinde gaz odalarını barındıran ölüm kamplarını kurmakla kalmayıp bir de mahkûmları çalışma kampları dedikleri yerlere göndermişlerdi. Yahudi kökenli olmayan Polonyalılar da bu çalışma kamplarına gönderilenler arasındaydı. Savaşın sonuna doğru insan gücü sıkıntısı yaşanınca Alman askerler önlerine çıkan herkesi yakalayıp mühimmat fabrikalarında, altyapı inşaatında ya da çiftliklerde zorla çalıştırmışlardı. Askerlerin sokaklardan topladığı savaş kurbanlarından biri de onun dedesiydi.

"Dedem kampta neler yaşadığından hiç bahsetmedi. Bir kere bile konusunu açmadı. Tuhaf değil mi?"

Bunu gerçekten de garip buluyor gibiydi.

Dediğine göre dedesinin yaşama amacı tek bir ifadeyle özetlenebilirdi: Hayatta kalmak.

Evden neredeyse hiç çıkmazmış. Ömrünü, dışarı çıkmadan yaşamanın yollarını aramakla geçirirmiş. Güneş battıktan sonra ışıkları yakmak, hatta yıkanmak için suyu açmak gibi dikkat çeken davranışlarda bulunmak kesinlikle yasakmış. Yiyecekleri uzun süre dayanacak şekilde stokladığından evlerinde her daim bolca konserve yemek bulunurmuş.

"En sevdiğim zamanlar Paskalya, Noel ve Katolik azizlerin bayramlarıydı. Çünkü sadece o günlerde konserve haricinde bir şeyler yiyebiliyordum."

Dedesi çamaşırları kendi yıkar, temizliği hiç aksatmadan yaparmış bu yüzden evin içi her zaman düzenli, kıyafetler hep temizmiş. Dış kapının yanında, olağandışı durumda kaçarken yanlarına almaları için önceden hazırlanmış bir çanta bulundurumuş. Bu acil durum çantasının içeriğini kontrol etmek, el fenerinin pillerini ve yiyecekleri belirli aralıklarla yenilemek dedesiyle onun yaşantısında büyük önem taşırmış.

Dedesini anlamak için çok çabalayıp yaşam tarzına elinden geldiğince uysa da on beş yaşına bastığı sene ona ilk kez karşı gelmiş. Bir kış günü, güneş battıktan sonra arkadaşlarıyla oynamak için dışarı çıkacağı sırada dedesi ona engel olmuş. Aslında böyle davranmasının sebebi evin kurallarını despotça uygulatmak değil, içindeki korku ve endişelerdi. Torunu dedesinin kafasından geçenleri anladığı an ona karşı sesini yükseltmiş.

"Savaşın yıllar önce sona erdiğini, komünizmin çöktüğünü, herkesin artık özgür olduğunu ve akşam yediden sonra dışarıda oynasalar bile çocukların başına kötü bir şey gelmediğini söyledim."

"Karşılığında o ne dedi peki?"

"Hiçbir şey."

Dedesinin bir süre ona baktıktan sonra arkasını dönüp odasına girdiğini anlatırken gözleri daldı, omuzları çöktü, sanki bir anda on yıl yaşlanmıştı.

O günden sonra dedesi konserve yiyecek almayı ve kapının önünde acil durum çantası bulundurmayı bırakmış. Torununun liseden mezun olduğu güne kadar, tüm zamanını televizyon ekranına boş boş bakarak geçirmiş ve ölüme de televizyonun karşısında yakalanmış.

"Eve geldiğimde televizyonun karşısında oturuyordu, son nefesini çoktan vermişti. Ölü bedeninin yanında gençlik hâlinin ayakta durduğunu gördüm. Benim şu anki yaşlarımda görünüyordu. Muhtemelen toplama kampına götürülmeden önceki hâliydi."

Kafası karışmış görünen gençliği, bir yaşlı ölüsüne bir de ona bakmış. Torunu yavaşça kapıyı işaret edince genç dedesi yüzündeki şaşkın ifadeyle ağır ağır kapıya ilerleyip dışarı çıkmış. Sokağın karşısına geçip güneşli meydan boyunca ilerleyen dedesinin ruhu, geniş alanda gözden kaybolana dek, torunu pencereden onu izlemiş.

"Dedem, yıllar önce sona ermiş savaşın ve artık var olmayan toplama kampının korkusuyla yarattığı kendi kampında geçirdi ömrünü. Ancak öldükten sonra ülkesinin sokaklarında özgürce dolaşabildi," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Peki, meydanda hep aynı yöne yürüyen o yaşlı beyefendi kimdi?" diye sordum sabırsızca.

"Savaş sırasında meydanda vurulanlardan biri sanırım. Onu sık sık orada görürüm. Belki de bir şekilde eve gitmeye çabalıyordu ama çok fazla kan kaybettiğinden yolda öldü."

"Nasıl oluyor da böylesi bahtsız anlardan bir türlü kurtulamıyoruz? Hayattayken de ölüyken de peşini bırakmıyor insanın," diye söylendim.

"Aldığımız yaralar yüzünden muhtemelen."

... Bir dilek hakkım olsaydı,
Birazcık mutluluk isterdim.
Çünkü fazlası hüznü özletir bana.

Ara sıra Almanca şarkı mırıldanırdı. Adını sorduğumda bilmediğini söylemişti.

"Dedem söylerdi. Belki de savaş zamanlarından kalma bir şarkıdır."

Uzun zaman sonra aynı şarkıyı eski bir filmde tekrar duydum. Film İkinci Dünya Savaşı ve Nazi toplama kamplarıyla ilgiliydi, kadın başrol oyuncusu, Marlene Dietrich'in seslendirdiği bu şarkıyı filme uygun şekilde değiştirerek söylüyordu.

Hayat
Sevdiğim hayat
... Ne istediğimi bile bilmem ama
Hâlâ beklediğim çok şey var

Filmde toplama kampına götürülen kadın başrol oyuncu, hayatta kalabilmek için bir Nazi subayının karşısında, yarı çıplak bir hâlde bu şarkıyı söyleyerek onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Ne istediğini bile bilmeden hayatı sevmek. Hayatımın berbat olduğu bir zamanda bu şarkının sözlerini duymak, yıllardır aklıma bile gelmeyen adamı hatırlatmıştı bana.

Yaz kısaydı ve artık dönmek zorundaydım. Oradan ayrılmama birkaç gün kala ona bir soru sordum.

"Özlediğin nasıl bir hüzün ki böyle bağlanmak istiyorsun?"

Yüzünde anlaşılması güç bir ifade oluştu.

"Bunu bana daha önce kimse sormamıştı," diye cevapladı bir süre sonra.

"Bağlanmak seni mutlu mu ediyor?" diyerek sorumu yeniledim.

"Hayır." Bu kez hiç tereddüt etmeden verdi yanıtını ve biraz düşündükten sonra, "Bağlandığımda kendimi güvende hissediyorum," diye ekledi.

"Nasıl bir güven?"

Kendisini sımsıkı bağlamamı isterdi hep ve bunu yaptığımda canının yandığı bariz şekilde anlaşılıyordu, onu çözdüğümdeyse vücudunda gözle görülür izler kalırdı. Bir kadın, hatta sevgilisi tarafından bağlanıyor olsa dahi, böylesine eziyetli bir şey nasıl güven verebilirdi insana.

"Yaşamama izin verilmiş gibi geliyor," diye fısıldadı usulca.

Cevabı nedense yüreğimi acıtmıştı, bu yüzden onu elimden geldiğince sıkı bağladım.

*

Tekrar buluştuğumuzda, hâlâ aynı dairede kalıyordu. Aradan çok zaman geçtiğinden net hatırlayamıyorum ama evi eskisinden daha boş ve ıssız görünüyordu.

"Evlendiğini sanıyordum," dedim.

"Neredeyse evleniyordum."

"Neden olmadı?"

"Beni bağlamak istemedi."

Başımı anladım anlamında salladım.

"Ya sen?" Bu kez o sordu. "Sen neden evlenmedin?"

"Borçlarım yüzünden." Bir an düşündükten sonra olabildiğince basit şekilde açıkladım. "Annem benim adıma borç para aldı."

Almaya da devam ediyor. Lehçede "evrakta sahteciliğin" nasıl dendiğini bilmediğimden daha fazla detaya giremedim.

Anladığını belirtmek ister gibi başını salladı, başka da bir şey sormadı. Onun bu yanını seviyordum.

"O beyefendi hâlâ meydanda mı?" diye sordum.

"Muhtemelen. Genelde yazın ortaya çıktığından son zamanlarda hiç karşılaşmadım."

Meydanı tek bir yönde defalarca arşınlayan o ihtiyar, hayatımda gördüğüm ilk hayaletti. Öncesinde ya da sonrasında, Kore'de veya farklı bir ülkede, başka hayalet görmemiştim. Şimdiye kadar.

"Hadi canım?" dedi şaşırarak. "O kadar rahat davranıyordun ki sık sık gördüğünü sanmıştım."

Anlattığına göre, başkalarının göremediklerini gördüğünü söylemeye dört yaşında başlamıştı. Sadece ölü insanları değil, kedi, köpek, at gibi ölü hayvanları da görebiliyordu. Küçükken ölümün ne demek olduğunu bilmediğinden, yarı saydam varlıkların etraflarındaki insanların ya da eşyaların içinden geçmesi ona eğlenceli gelirmiş.

Çoğu Polonyalı gibi onun da ailesi Katolikti. Ölü hayvanların görünümünü tarif etmeye başladığında annesi bunu hayal gücünün fazla gelişmiş olmasına bağlamıştı ama ne zaman ki ölen tanıdıklarının hayattayken nasıl göründüklerini betimlemeye başlamıştı işte o zaman annesi işin gerçek yüzünü anlayıp dehşete kapılmıştı. Dualar etmiş, rahibe danışmış, günlerinin büyük kısmını oğluyla birlikte kilisede geçirmişti ama hiçbiri fayda etmemişti. Kilisede bile, iki yıl önce orada vefat eden başrahipten ve önceki hafta defnedilen komşularından bahsedince annesi onu eve geri getirmiş, aç bırakmış, açlıktan yakındığında da dövmüştü.

Dayak hemen etkisini göstermiş olacak ki, çocuk artık ölüleri görse dahi ağzını kapalı tutuyordu ama açlık onu daha duyarlı hâle getirdiğinden bu yöntem bir yerden sonra ters tepmeye başlamıştı. Özellikle de aç karnına uykuya daldığı zamanlar, rüyasında ölülerle konuşurken sayıklıyor ya da bazen uyurgezer gibi ayaklanıp onlarla birlikte evin içinde dolaşıyordu. İyiden iyiye dehşete düşen annesi onu bütün gün aç bırakmış, odaya kilitleyip defalarca dövmüştü. Ağlaya ağlaya çocuğunu dövdükten sonra gözyaşları içinde dualar etmişti. Annesinin evde bütün gün onunla kalıp hiçbir şey yemediğini, gece boyu hiç uyumadan gözyaşları döktüğünü, hiç durmadan yalvarıp yakardığını bildiğinden, her dövülüşünde daha çok suçluluk duyuyordu. On yaşındayken, annesinin dayısı, yani anneannesinin abisi öteki dünyaya göçmüştü. Annesi cenazeden döndükten sonra oğlunun bir kere görmediği ölen dayısının konuşma tarzıyla kendisine veda ettiğine tanık olmuştu. Oğlu tabii ki hatırlamıyordu ama annesi yaşanan bu olayı üzerinden atamamıştı, günlerce ağzına tek lokma koymamıştı ve bir gün dua ederken baygınlık geçirince en sonunda çocuğu dedesinin evine göndermişlerdi. Dedesinin ülkenin güney

şehirlerinden birinde değil de Varşova'nın kenar mahallesinde oturduğunu da o zaman öğrenmişti.

"Öyleyse, annen hâlâ Varşova'da mı yaşıyor?"

"Muhtemelen," diye cevapladı. "Dedemin evine gönderildikten sonra onu bir daha görmedim. Gerçi lise mezuniyetimde kısa bir süreliğine görüştük ama hepsi o kadar."

"Ya baban?"

Babasından hiç bahsetmemişti bana. Yüzündeki sıkkın ifadeyi görünce bu konuyu açtığım için özür diledim.

"Yok, özür dilemeni gerektiren bir durum değil. Babam... Nasıl desem..." Kaşlarını çattı. "Belirsiz biriydi. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

Anlamamıştım o yüzden açıklamasını bekledim.

"Annemle veya dedemle birlikteyken varoluş amacım netti. Anlatabiliyor muyum? Dedemin amacı, savaş zamanlarından kalan alışkanlığını devam ettirmekti yani hayatta kalmak, bu yüzden onunla yaşarken her zaman yapmam gereken işler vardı. Acil durum çantası hazırlamak, evde yeterli su ve konserve olup olmadığını kontrol etmek, geceleri ışıkları söndürmek ve dışarıya en ufak bir gürültü çıkmayacak şekilde sessizce yaşamak gibi. O zamanlar, güneşin her doğuşunda bir günü daha ölmeden atlattığıma dair belirgin bir his vardı içimde. Annemle..."

Burada duraksadı ve bir an düşüncelere daldıktan sonra devam etti.

"Annemle yaşamak ıstırap vericiydi ama o zamanlar ben kötüydüm, kötü olduğum için annem acı çekiyordu, bu yüzden kötü olmamam gerekiyordu. Annem kötü şeyler söylediğimde ağlardı, aç kalır dualar ederdi, beni yatağa bağlayıp döverdi, bazense gece boyu bağlı bırakırdı ki uykumda ölülerin peşinde gezmeyeyim. Demem o ki, kötü olmamak hayattaki en büyük amacımdı. Oysa babam..."

Tekrar kaşlarını çattı.

"Babam dedemin oğluydu ama ondan tamamen farklıydı. Ne için yaşadığını bilmezdi. Hayattan zevk alıyor gibi görünmüyordu. Aklı sanki başka bir yerdeydi, her zaman anlamsız şeyler yapardı." Bir an düşündükten sonra, "Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Kendisiyle görüşmüyorum."

Kastettiği korkunç ve acımasız netliği anlayabiliyordum. Hayatınız veya geleceğiniz tek bir âna bağlı olduğunda insanın içini kaplayan o çaresizlik ve korku hissi yok mu... İşte tam da böyle hissettiğiniz bir anda sizi öldürecek ya da yaşatacak sadece bir kişi vardır ve siz tüm hayatta kalma içgüdülerinizi bu kişiyi memnun etmek üzere kullanmak zorundasınızdır.

Korkunç bir travma sonrası dünyayı uç perspektiften algılamaya başladığınızda bu algıyı kolayca değiştiremezsiniz çünkü hayatta kalmanız buna bağlıdır.

Evlatlarının hayatını mahveden, geleceğini çalan ebeveynler sadece kendi yaşamlarını bir illüzyon üzerine kurmakla kalmayıp bu yaşam tarzını çocuklarına da zorla kabullendirmeye çalışırlar. Bu tür ebeveynleri anlayabilmek için saplantılı bir bakış açısına sahip olmanız gerekir. "Seni yetiştirdiğim için şükret" sözlerinin öncesinde "Öldürmek ya da ölüme terk etmek yerine" cümlesi saklıdır ve muhtemelen bu konuda ciddidirler. Çünkü İkinci Dünya Savaşı'nı görmüş geçirmiş nesil gibi, Kore Savaşı'na maruz kalan benden önceki iki kuşağın da en fazla önem verdiği şey insani bir hayat yaşamak değil, hayvani bir içgüdüyle hayatta kalabilmekti.

Öyle de olsa, anlamak ve affetmek birbirinden tamamen farklı meselelerdir.

"Beni bağlar mısın?" diye fısıldadı.

Başımı yukarı aşağı salladım.

*

"Sabah olunca gidecek misin?" dedim.

"Bilmiyorum," diye cevapladıktan sonra bu kez o bana sordu. "Ben gidince ne yapacaksın?"

Cevap veremedim.

"Ülkene mi döneceksin?"

"Hayır. Bir daha asla dönmeyeceğim." Verdiğim cevaba kendim bile hayret etmiştim.

"O zaman ben de burada seninle kalacağım."

Fısıldayarak teşekkür ettim.

Sabah uyandığımda yanımda değildi. Banyo kapısını açtım. Tıpkı öldüğü zamanki gibi gözleri kapalı bir hâlde boynundan radyatöre asılıydı.

Ona hafifçe dokunduğumda gözlerini açtı.

"Seni çözmemi ister misin?"

Halat boğazına baskı yaptığından cevap veremedi, bunun yerine sadece gözlerini kırptı.

Boynundaki halatı çözerken birlikte şarkı mırıldandık.

...Bir dilek hakkım olsaydı
Bilemezdim ne isteyeceğimi
Hangisini dilemeli
Kötü anları mı yoksa güzel olanları mı

Güzel anlara dair bir beklentimiz kalmamıştı, kötü olanlarıysa dilemek istemiyorduk. Bir şey bekliyorduk ama ne beklediğimizi bile bilmiyorduk. Bir geleceğimiz yoktu. Yaşamaya dair bildiğimiz her şey geçmişte hapsolmuştu.

Bazıları şok edici bir olayın ardından ışıltılı geçmişlerinde hapsolurlar, öyle ki, yaşadıklarını ancak kendileri için büyük anlamı olan bir ânın içindeyken hissederler. Onlar

için hayatın özeti bundan ibarettir. Üzerinden yıllar geçen o kısacık ânın içinde yaşamlarını anlamsızca sürdürdükleri sırada hem güzel hem de kötü anılar parmaklarının arasından kum gibi akıp gider. Hayatın akıp gittiğinin farkına bile varmadan geçmişte takılı kalan herkes –dedesi, annesi, o ve ben– yaşarken ya da ölüyken aslında sadece mazinin hayaletidir.

... Bir dilek hakkım olsaydı,
Birazcık mutluluk isterdim.
Çünkü fazlası hüznü özletir bana.

Boynundakinden sonra bileklerindeki halatı gevşettim.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum hayretle. "Ellerin bağlıyken kendini nasıl astın?"

"Uzun zamandır bunun üzerinde düşünüyordum," diye cevapladı gururla. "Bir aksilik çıkar da ölmezsem canım çok yanardı, o yüzden kendim yapmak zorundaydım."

Ona sımsıkı sarıldım. Bu boş evde tek başına kendini asmanın en etkili yoluna kafa yorarkenki o hâlini düşündüm.

"İyiyim ben, sorun yok. Her şey için teşekkürler," dedi ve gitti.

Boş banyosunda bir başıma kalmıştım.

Henüz yokken bir adımız,
Yaşamak isteyip istemediğimizi sormadı bize hiç kimse.
Şimdi büyük şehri yapayalnız dolaşıyorum
Oturma odasından kapıya, pencereye bakarken
Yine bir şey bekliyorum...

Artık bekleyecek bir şeyim kalmamıştı.

Yine de banyoda durmaya devam ettim. Biri mucizevi şekilde gelip beni hayata bağlayan ipleri çözerdi belki.

Sonsöz

Lanetli Tavşan kasvetli öykülerden oluşan bir derleme. Yayıncım, adaletsizliğin had safhada olduğu bugünkü gibi bir çağda haksızlığa uğrayan güçsüz insan(lar)ın intikam hikâyelerini beğendiğinden bu öykü derlemesini yayımlamaya karar verdi. Kendilerine teşekkür ediyorum ama eseri yazma niyetim bundan tamamen farklıydı, o yüzden bu görüşleri beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

Bu kitapta yer alan öykülerdeki bütün ana karakterler yalnızdır. Yaşadıkları evren genellikle acımasız, tuhaf hatta bazen büyüleyici veya güzel olsa da esasen uygarlaşmamış bir yerdir; öykülerdeki kişiler (tavşan veya robotlar) başkalarıyla ilişkilerinde seven ya da mutlu olan taraftan ziyade hayal kırıklığına uğrayan, umutsuzluğa kapılan, öfkelenen, arzulayan, mücadele eden, ihanet eden ya da ihanete uğrayan, öldüren ya da öldürülen taraftadır.

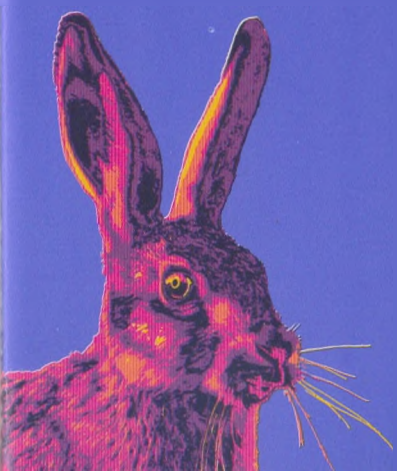
İçinde bulundukları evren kasvetli ve herkes yapayalnızdır; adalet yerini bulsa, sonunda herkes ektiğini biçse ve gereken intikam alınsa da bu evrenin kasveti ve insanların yalnızlığı asla değişmez. Anlatmak istediğim buydu. Öykülerimin böylesine tuhaf ve acımasız bir evrende tek başına mücadele veren yalnız okurlara teselli olmasını istedim.

Bu ümit kırıntısına tutunarak yazdım.

Bora Chung

Üç roman ve üç öykü derlemesi olan Bora Chung, Yale Üniversitesi'nde Rusça ve Doğu Avrupa üzerine yüksek lisans, Indiana Üniverstesi'nde ise Slav edebiyatı üzerine doktora eğitimi aldı. Halihazırda Yonsei Üniversitesi'nde Rus dili ve edebiyatı derslerinin yanı sıra bilimkurgu dersleri veriyor. Rusça ve Lehçeden modern edebiyat eserlerini Koreceye çeviriyor.

Yazar Fotoğrafı: Arzak'ın izniyle.
Kapak Tasarımı: Jaehoon Choi/werkgraphic.com

2022 ULUSLARARASI BOOKER ÖDÜLÜ ADAYI

Lanetli Tavşan, Güney Koreli yazar Bora Chung'un büyülü gerçekçilik, korku, masal ve bilimkurgu türündeki öykülerini bir araya getiriyor. Chung fantastiğin ve gerçeküstünün imkânlarını incelikle kullanarak kapitalizmin ve ataerkinin modern toplumda yol açtığı şiddeti ve dehşeti gözler önüne seriyor.

Kişiye özel hazırlanan lanetli eşyalar, banyodaki atıklardan vücut bulan bedenler, bilinç kazanan tekinsiz robotlar, intikamcı tilkiler ve daha fazlası bu karanlık öykü derlemesinde kendine yer buluyor.

"Chung'un öyküleri o kadar harika, şaşırtıcı derecede tuhaf ve güçlü ki, *Lanetli Tavşan*'ı elinizden bırakmanız neredeyse imkânsız. Sözün özü, bu derleme, mümkün olan [illegible]liyle, âdeta bir lanetli eşya."

—KEL[illegible]

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 650028
/ithakiyayinlari